

VAN HET ZAAD DEZES HEEFT GOD ISRAËL, NAAR DE BELOFTE, VERWEKT DEN ZALIGMAKER JEZUS. HANDELINGEN 13:23.

Deze woorden maken een gedeelte uit van een prediking, die Paulus hield tot de mannen van Antiochië, een stad in Pisidië, alwaar vele Joden woonden. De inleiding zijner rede was deze: ‘Gij Israëlitische mannen, en gij, die God vreest, hoort toe’, Handelingen 13:16. Na deze voorbereiding gaat de Apostel voort en geeft hun een overzicht van Gods bijzondere leidingen met Zijn volk Israël, van Egypte af tot op den tijd van David, hunnen koning, van wien hij vooral het volgende herinnert:

David was de zoon van Jesse (Isaï), een koning, dien God in Zijne barmhartigheid hun verwekt had, en van welken Hij ook getuigenis gaf, dat hij een man naar Zijn hart was, die al Zijnen wil zou doen, Handelingen 13:22.

En hij brengt dit in herinnering, zowel om hun opmerkzaamheid gaande te maken, als omdat zij wel wisten, dat God beloofd had, uit de lendenen van dien koning Christus te zullen verwekken.

Nadat hun geest aldus toebereid is, brengt hij hun zijne boodschap over, namelijk: dat de Messias inderdaad gekomen, en de belofte dus vervuld is: ‘Van het zaad dezes’, gaat hij voort, ‘heeft God Israël, naar de belofte, verwekt den Zaligmaker Jezus.’

In deze woorden spreekt hij de volgende waarheden uit:

1. dat de belofte aangaande de afkomst des Zaligmakers vervuld was: ‘Van het zaad dezes’,
2. dat de tijd der belofte vervuld, en de Zaligmaker geopenbaard was: ‘God heeft Israël den Zaligmaker verwekt’,
3. dat Jezus van Nazareth, de Zoon van Maria, deze Zaligmaker was: ‘Hij heeft Israël verwekt den Zaligmaker Jezus.’

Hieruit vloeien, tot beter verstand dezer woorden, de volgende vragen voort:

1. Wat is deze Jezus?
2. Wat betekent het voor dezen Jezus dat Hij van het zaad Davids is?
3. Wat wil het voor dezen Jezus zeggen, dat Hij van het zaad dezes mans is, naar de belofte?
4. Wat beduidt het voor Hem, dat Hij Israël verwekt is? Deze dingen geven ons licht over hetgeen verder zal volgen.

Eerste Vraag. Wat is deze Jezus? Hij is God en bestond persoonlijk reeds voor alle werelden, Hij ontving dus niet eerst het aanzijn, toen Hij in de wereld kwam, Hij is Gods natuurlijke Zoon, de eeuwige Zoon Zijns welbehagens en Zijner liefde-‘God heeft Zijnen Zoon gezonden’. Hij was, en was Zijn Zoon voordat Hij werd geopenbaard-‘Hoe is Zijn Naam, en hoe is de Naam Zijns Zoons? Zo gij het weet’, Spreuken 30:4, Ezechiël 21:10. Hij heeft een eeuwig bestaan, hetwelk niemand, noch mens noch engel kan bevatten, Jesaja 53:8. Hij was de vermaking Zijns Vaders, voordat berg noch heuvel geschapen waren. Hoewel Hij voor dien tijd nog niets, aarde noch veld, noch enig stof had gemaakt, zijn toch alle dingen door Hem geformeerd, en zonder Hem is geen ding gemaakt dat gemaakt is, Hij is vóór alle dingen, en alle dingen bestaan te zamen door Hem. Hij was het, met Wien de Vader raadpleegde, toen Hij mensen wilde maken, den torenbouw van Babel verstoren, en Jesaja zenden om Israëls hart te verharderen, Spreuken 8:26, Johannes 1:3, Hebreëen 1:2, 3, Colossenzen 1:17, Genesis 1:26, 11:7, Jesaja 6:8. Van dezen Persoon spreekt de tekst. Daarom betuigt Hij ook zelf, dat Hij van den Vader uitgegaan is, dat Hij heerlijkheid bij den Vader had, eer de wereld was. En: ‘wat zou het dan zijn, zo gij den Zoon des mensen zaagt opvaren, daar Hij te voren was?’ Johannes 16:28, 17:5, 6:62.

Tweede Vraag. Wat betekent het voor dezen Jezus, dat Hij van het zaad Davids is?

Van Davids zaad te zijn betekent, dat Hij uit zijne lendenen is voortgekomen, naar het vlees namelijk, en daarom is Hij tegelijk Davids Heer en Davids Zoon, de Wortel en tevens het

Geslacht van David. Dit bevestigt Christus zelf, als Hij zegt: 'Ik ben de wortel, d.i. God, en het geslacht-d.i. de Zoon-Davids, de blinkende Morgenster', Openbaring 22:16. Dit is het grote mysterie, de verborgenheid der Godzaligheid. 'Indien Hem dan David noemt zijnen Heere, hoe is Hij zijn Zoon?' Mattheus 22:45, Lukas 2:4, Romeinen 1:3, 2 Timotheus 2:8. Daarom is Zijn naam dan ook 'Wonderlijk', omdat Hij beide God en mens is geweest. 'Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op Zijnen schouder, en men noemt Zijnen Naam Wonderlijk', Jesaja 9:5. Inderdaad wonderlijk! Wonderlijk God, wonderlijk mens, wonderlijke Godmens, en wonderlijke Jezus en Zaligmaker. Hij heeft ook een wonderlijke liefde, droeg een wonderlijk lijden voor onze wonderlijke zonden, en verwierf voor de ZIJNEN een wonderlijke zaligheid.

Derde Vraag. Wat wil het voor dezen Jezus zeggen, dat Hij van het zaad Davids is, naar de belofte?

Het woord 'belofte' bevat soms alle Gods beloften, die Hij den vaderen gegeven heeft, van de eerste tot de laatste, zo zegt de Heilige Geest: 'De belofte, die tot de vaderen geschied is, dat namelijk God dezelve vervuld heeft aan ons, hun kinderen', Handelingen 13:32, 33. Maar in onzen tekst betekent het woord belofte bepaaldelijk de belofte Gods, aan David zelf gedaan. 'Gij mannen-broeders!' zegt Petrus, 'het is mij geoorloofd vrij uit tot u te spreken van den patriarch David, dat hij beide gestorven en begraven is, en zijn graf is onder ons tot op dezen dag. Alzo hij dan een profeet was, en wist, dat God hem met ede gezworen had, dat Hij uit de vrucht zijner lenden, zoveel het vlees aangaat, den Christus verwekken zou, om Hem op Zijnen troon te zetten, zo heeft hij, dit voorziende, gesproken van de opstanding van Christus', Handelingen 2:29-31.

Vierde Vraag. Wat beduidt het voor dezen Jezus, dat Hij (aan) Israël verwekt is?

Hier hebben wij twee zaken te overwegen, namelijk:

1. wie Israël is, en
2. wat het voor Jezus was, (aan) Israël verwekt te worden.

1. Wie Israël is. Onder 'Israël' verstaan wij soms het ganse geslacht van Jakob, zijne kinderen naar het vlees, want dien naam hebben zij van hem, hij heeft zich dien naam verworven, toen hij met den engel worstelde en overmocht, en dien naam is in zijne geslachten gebleven, Genesis 32. Wij moeten hier onder 'Israël' verstaan al degenen, die God aan Christus heeft toegezegd- 'De kinderen der belofte worden voor het zaad gerekend', namelijk de uitverkoren Joden en Heidenen. Deze heten 'het Israël Gods', het zaad Abrahams, die Jezus in Zijn verlossingswerk bijzonder op het oog had, Romeinen 9:8, Galaten 6:16, Hebreeën 2:14-16.

2. Wat Was het voor Jezus, (aan) Israël verwekt te worden? Dit woord 'verwekt' wordt in de Schrift in verschillende betekenissen gebruikt.

a. Het beduidt 'gezonden', wanneer wij bv. lezen, dat God richters, verlossers en profeten verwekte, dat is: zond. Zo ook verwekte, dat is: zond Hij Jezus, Richteren 2:16, 18, 3:9, 15, Amos 2:11. 'Want Ik heb uit Mij zelve niet gesproken, maar de Vader, die Mij gezonden heeft, Die heeft Mij een gebod gegeven', Johannes 12:49.

b. Dan betekent het 'met macht en gezag bekleed.' Zo verwekte God David tot koning over Israël, zalfde hem en gaf hem koninklijke macht, 1 Samuel 16:13, Handelingen 13:22. Zo is ook Jezus Christus verwekt geworden.

c. 'Verwekt' wordt ook wel genomen in den zin van opgewekt. 'Opdat wij niet op ons zelve vertrouwen zouden, maar op God, die de doden verwekt', 2 Corinthiërs 1:9, 1 Thessalonicenzen 1:10, Hebreeën 11:18. Aldus is ook Jezus verwekt geworden, toen Hij ten derden dage uit het graf verrees.

Jezus was alzo Israël verwekt, dat is: Hij was aan dat volk gezonden, met macht en gezag bekleed, en ten derden dage uit het graf opgewekt geworden.

Na deze verklaringen doen zich twee opmerkingen voor:

1. dat God in alle eeuwen Zijn volk een belofte schonk en zo grond gaf om te verwachten, dat Hij hun eens enen Zaligmaker zenden zou,
2. dat met de komst van Jezus op aarde die beloften vervuld zijn.

EERSTE OPMERKING.

De eerste opmerking is deze: God heeft in alle eeuwen zijn volk een belofte geschonken, en zo grond gegeven om te verwachten, dat hij hun eens enen zaligmaker zenden zou.

Dit bevestigt Zacharias, toen hij met den Heiligen Geest vervuld werd, want, sprekende van den Messias of Zaligmaker, zegt hij, dat God van Hem gesproken heeft door den mond Zijner heilige profeten, die van het begin der wereld geweest zijn, en Petrus voegt hierbij: ‘En ook al de profeten, van Samuel aan, en die daarna gevolgd zijn, zo velen als er hebben gesproken, die hebben ook deze dagen te voren verkondigd’, Lukas 1:69, 70, Handelingen 3:24.

Uit deze teksten blijkt het duidelijk, dat God Zijn volk in iedere eeuw de belofte heeft gedaan, en dus grond gegeven om te enigertijd enen Zaligmaker te verwachten, want de belofte strekt niet alleen ter herinnering, maar verwekt ook een gelovig vertrouwen. Wat God zegt, is voldoende om geloofd te worden, omdat Hij de waarheid is, die niet liegen of veranderen kan. Meer nog: Zijn ganse hart stemde met de belofte in, dat Hij enen Zaligmaker zenden zou.

Uit deze eerste opmerking vloeien drie vragen voort:

1. Wat is het, een Zaligmaker te zijn?
2. Waaruit blijkt het, dat God in alle eeuwen Zijn volk de belofte deed, dat Hij enen Zaligmaker zenden zou?
3. Was dit de grond voor de verwachting, dat eens een Zaligmaker zou komen?

Ten eerste. Wat het is, een Zaligmaker te zijn.

In de eerste plaats. Het woord ‘Zaligmaker’ is gemakkelijk te verstaan, daar het dezelfde betekenis heeft als Verlosser, Heiland, enz. ‘De Zaligmaker, Jezus’ zijn woorden. die hetzelfde beduiden, en de dubbele naam dient misschien om ons te leren, dat Hij ‘Jezus’ genoemd werd, niet slechts om Hem van andere mensen te onderscheiden-want daartoe worden namen gegeven maar ook en vooral om Zijn ambt uit te drukken, Zijn Naam is Zaligmaker, omdat dat Zijn werk, Zijn ambt, Zijn taak was in de wereld. ‘Gij zult Zijnen Naam heten Jezus, want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden’, Mattheus 1:21.

In de tweede plaats. De betekenis van dit woord ‘Zaligmaker’ is zo uitgestrekt, dat het op elk deel van het verlossingswerk past, wat Hij ook gedaan heeft of nog doet, volbrengt Hij als Zaligmaker. Hij is als Zaligmaker de Middelaar Gods en der mensen, Hij overwint zonde, duivel, dood en hel, als Zaligmaker, Hij doet ze te niet, als Zaligmaker.

In de derde plaats. Het woord ‘Zaligmaker’, gelijk ik zei, is van gelijke betekenis als Verlosser, Heiland, Bevrijder, Vredemaker, enz., want hoewel deze woorden niet volkomen gelijklopend zijn, ligt in alle toch hetzelfde gronddenkenbeeld, namelijk dat van Zaligmaker. Hij verlost als Zaligmaker, Hij heelt als Zaligmaker, Hij bevrijdt als Zaligmaker, Hij maakt vrede als Zaligmaker. Maar ik wens hierop nader terug te komen.

Ten tweede. Waaruit het blijkt, dat God alle eeuwen, door Zijn tolk de belofte gaf, dat Hij enen Zaligmaker Zenden zou?

Wij vinden dit het ganse Oude Testament door verkondigd, zodra de mens gezondigd had, kwam God hem reeds met deze heerlijke belofte troosten, en Hij vernieuwde en herhaalde die belofte totdat de tijd vervuld was, dat de Messias komen zou.

In de eerste plaats. Hij beloofde Hem onder den naam van ‘het zaad der vrouw’, nadat ons aller vader gezondigd had: ‘Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar zaad, dat zelve zal u den kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen’, Genesis 3:15. Hierop had de Apostel het oog, toen hij zei: ‘Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijnen Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet, opdat Hij degenen, die onder de wet waren, verlossen zou’, Galaten 4:4-5.

In de tweede plaats. God vernieuwde de belofte aan Abraham, en zei hem, dat de Christus uit zijn zaad zou geboren worden: 'In u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden', Genesis 12:3. 'Nu', zegt Paulus, 'zo zijn de beloftenissen tot Abraham en zijn zaad gesproken. Hij Zegt niet: En den zaden, als van velen, maar als van een: En uwen zade, hetwelk is Christus', Galaten 3:16.

In de derde plaats. In Mozes' dagen werd de Zaligmaker beloofd onder den naam van 'Profeet': 'Enen Profeet zal ik hun verwekken', spreekt God, 'uit het midden hunner broederen, als u, en Ik zal Mijne woorden in Zijnen mond leggen, en Hij zal tot hen spreken alles, wat Ik Hem gebieden zal', Deuteronomium 18:18. Dit past Petrus op Christus toe: 'Want Mozes heeft tot de vaderen gezegd: De Heere, uw God, zal u enen Profeet verwekken uit uwe broederen, gelijk mij, Dien zult gij horen, in alles, wat Hij tot u spreken zal', Handelingen 3:22.

In de vierde plaats. Aan David werd Hij beloofd onder den naam van 'Zoon', zeggende: 'Ik zal Hem zijn tot enen Vader, en Hij zal Mij zijn tot enen Zoon', 2 Samuel 7:14. Ook dit wordt door den Apostel op Christus toegepast, als hij zegt: 'Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd. En wederom: 'Ik zal Hem tot een Vader zijn, en Hij zal Mij tot een Zoon zijn', Hebreëen 1:5.

In de vijfde plaats. In de dagen van Uzzia, Jotham, Achaz en Hiskia, koningen van Juda, beloofde God Hem:

1. Onder den naam van 'Spruit': 'Te dien dage zal des Heeren spruit zijn tot sieraad en tot heerlijkheid', Jesaja 4:2.

2. Onder den naam van 'Zoon ener maagd': 'Daarom zal de Heere zelf ulieden een teken geven: ziet, een maagd zal zwanger worden, en zij zal enen Zoon baren, en Zijnen Naam Emmanuel heten', Jesaja 7:14. Dit past Mattheus op Christus toe, Mattheus 1:23.

3. Onder den naam van 'Reisje': 'Want er zal een Reisje voortkomen uit den afgehouden tronk van Isaï, en een scheut uit zijne wortelen zal vrucht voortbrengen. En op Hem zal de Geest des Heeren rusten', Jesaja 11:1-2. Hieraan beantwoordt onze tekst: David was de zoon van Isaï, en Christus de Zoon Davids.

4. Onder den titel van 'Koning': 'Ziet, een Koning zal regeren in gerechtigheid, en de vorsten zullen heersen naar recht. En die Man zal zijn als een verberging tegen den wind, en een schuilplaats tegen den vloed, als waterbeken in een dorre plaats, als de schaduw van enen zwaren rotssteen in een dorstig land', Jesaja 22:1-2.

6. Onder den naam van 'Uitverkoren Knecht': 'Ziet, Mijn Knecht, dien Ik ondersteun, Mijn Uitverkorene, in dewelke Mijne ziel een welbehagen heeft! Ik heb Mijnen Geest op Hem gegeven, Hij zal het recht den Heidenen voortbrengen. Hij zal niet schreeuwen, noch Zijne stem verheffen, noch Zijne stem op de straat horen laten. Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken, en de rokende vlaswiek zal Hij niet uitblussen', Jesaja 42:1-3, Mattheus 12:17-20.

6. Aan Jeremia onder den naam van 'DE HEERE, ONZE GERECHTIGHEID': 'Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere, dat ik aan David een rechtvaardige SPRUIT Zal verwekken, die zal Koning zijnde regeren, en voorspoedig zijn, en recht en gerechtigheid doen op de aarde. In Zijne dagen zal Juda verlost worden, en Israël zeker wonen, en dit zal Zijn Naam zijn, waarmee men Hem zal noemen: DE HEERE, ONZE GERECHTIGHEID, Jeremia 23:5-6.

7. Aan Ezechiël onder den naam van 'een Herder, Mijn Knecht David': 'En Ik zal enen enigen Herder over hen verwekken, en Hij zal hen weiden, namelijk Mijnen Knecht David, Die zal ze wijden, en Die zal hun tot enen herder zijn.... Ik, de Heere, heb het gesproken', Ezechiël 34:23, Johannes 10:1-3.

8. Onder den naam van 'Messias' of 'Christus' aan Daniël: 'En na die tweeënzestig weken zal de Messias uitgeroeid worden, maar het zal niet voor Hem zelve zijn', Daniël 9:26.

9. Aan Micha onder den naam van 'Heerser in Israël': 'En gij, Bethlehem Efrata! zijt gij klein om te wezen onder de duizenden van Juda. Uit u zal Mij voortkomen, Die een Heerser zal zijn

in Israël, en wiens uitgangen zijn van ouds, van de dagen der eeuwigheid', Micha 5:2, Mattheus 2:6.

10. Aan Haggai als 'de Wens aller Heidenen': 'Ja, Ik zal al de Heidenen doen beven, en zij zullen komen tot den Wens aller Heidenen, en Ik zal dit huis met heerlijkheid vervullen, zegt de Heere der heirscharen', Haggai 2:7.

11. Aan Zacharia onder den naam van 'Mijn Knecht, de Spruite': 'Want ziet, Ik zal Mijnen Knecht, de SPRUIT, doen komen.' En wederom: 'Ziet, een Man, wiens Naam is SPRUIT, die zal uit Zijne plaats spruiten, en Hij zal des Heeren tempel bouwen, ... en Hij zal het sieraad dragen', Zacheria 3:8, 6:12, 13.

12. Aan Maleachi onder den naam van 'de Heere, de Engel des verbonds': 'Ziet, Ik zende Mijnen engel, die voor Mijn aangezicht den weg bereiden zal, en snellijk zal tot Zijnen tempel komen die Heere, dien gijlieden zoekt, te weten de Engel des verbonds, aan dewelke gij lust hebt, ziet, Hij komt, zegt de Heere der heirscharen', Maleachi 3:1.

Inderdaad zijn de Schriften des Ouden Verbonds vol van beloften aangaande den te verwachten Messias, profetische beloften, typische beloften, want alle typen en schaduwen des Zaligmakers zijn werkelijk zo vele beloften.

In de zesde plaats. Na een beknopt overzicht der profetische beloften, wil ik met een enkel woord op de typische wijzen, want gelijk God op verscheidene tijden tot de vaderen gesproken heeft, zo heeft Hij ook op verschillende wijzen profetisch, typisch, als de Voorzienigheid, van den Messias getuigd, Hebrëen 1:1. De typen des Zaligmakers zijn verschillend:

1. nu eens wordt Hij door mensen,
2. dan weer door dieren, en
3. ook wel door levenloze voorwerpen afgebeeld.

1. Hij wordt door mensen afgebeeld. Adam was in vele opzichten type van Christus, vooral wijl hij het hoofd en de vader der eerste wereld is. Hij is 'een voorbeeld Desgenen, die komen zou', Romeinen 5:14. Mozes was Zijn type als middelaar en als bouwmeester van den eersten tabernakel, Hebrëen 3:2-3. Aäron was Zijn type als hogepriester, gelijk Melchizedek reeds ten tijde van Abraham, Hebrëen 5:4-5, 7:1, 21. Jozua was Zijn type, wijl hij de kinderen Israëls binnenleidde in Kanaän, het land der ruste, gelijk Jezus Zijnen uitverkorenen het Koninkrijk der hemelen zal geven, Hebrëen 4:8. Simson is Zijn type in zijnen dood, want gelijk Simson zijn leven gaf ter verlossing zijns volks van de Filistijnen, zo offerde Christus het Zijne te onzer verlossing van de macht der duisternis. David was in velerlei opzicht Zijn type, vooral daarin, dat hij Israëls vijanden onderwierp, het volk zelf weidde en het tot herder was, Ezechiël 34:23, 24. Daarom heet Christus soms 'David, hun Koning' en: 'David, hun Herder.' Salomo was Zijn type, wegens zijnen tempelbouw en zijne vreedzame regering. Daarom wordt gezegd, 'Hij zal des Heeren tempel bouwen', en: 'der grootheid dezer heerschappij en des vredes zal geen einde zijn', Zacheria 6:12, Jesaja 9:6.

2. Dieren zijn typen des Zaligmakers. Om een paar voorbeelden te noemen:

a. Het paaslam was Zijn type, Exodus 12, om zijne onbevleetheid, Christus was 'een onbevlekt Lam', 1 Petrus 1:18, 19. Dan moest het aan het vuur gebraden worden, een beeld van den vloekdood van Christus, want aan het vuur werd gebraden hetgeen vervloekt was, Jeremia 29:22, Galaten 3:13. Het moest gegeten worden. 'Die Mijn vlees eet, en Mijn bloed drinkt', zegt Christus, 'heeft het eeuwige leven', Johannes 6:54. Het bloed des paaslams moest aan de posten der deuren gestreken worden, opdat de verderfende engel voorbijging, zo wordt Christus' bloed op de uitverkorenen gesprengd, opdat de gerechtigheid Gods ze verschone, Hebrëen 9, 1 Petrus 1:2. Na het eten van het paaslam trok Israël uit Egypte, door het eten en drinken van het vlees en bloed van den Zoon des mensen in den gelove, ontkomen wij aan de Egyptische slavernij van Satan, enz.

b. De rode vaars was Zijn type, Numeri 19 2, wijl zij zonder gebrek was. Ook moest ze buiten het leger geslacht worden, 'Daarom heeft ook Jezus, opdat Hij door Zijn eigen bloed het volk zou heiligen, buiten de poort geleden', Hebrëen 13:12. Haar vlees moest verbrand worden, een afschaduwing van Christus' bitteren dood. Hare as moest naar een reine plaats buiten het leger gebracht worden zo werd Jezus' lichaam in een nieuw graf gelegd, in hetwelk nog nooit iemand gelegd was geweest', Johannes 19:38-41.

Ook andere offeranden, bv. stieren, bokken, duiven, waren typen van Hem, die ik niet afzonderlijk vermeld.

3. Levenloze voorwerpen beelden hem af, als

a. Het manna in de woestijn, Exodus 16. Gelijk dit van den hemel kwam, zo ook Christus: 'Ik ben uit den hemel nedergedaald', en: 'Ik ben dat levende Brood, dat uit den hemel nedergedaald is', Johannes 6:38. Het manna werd gegeten, zo ook Christus door het geloof: 'Zo iemand van dit brood eet, die zal in der eeuwigheid leven. En het brood, dat Ik geven zal, is Mijn vlees, hetwelk Ik geven zal voor het leven der wereld', Johannes 6:51. Het manna werd dagelijks verzameld, zo moet ook Christus dagelijks gegeten worden. Het manna was al het brood, dat Israël in de woestijn at. Christus is het enige Brood, dat de gelovigen in dit leven voor hun ziel hebben. Het manna was gene vrucht van Mozes' wet, zo komt Christus evenmin om onze verdiensten: 'Mozes heeft u niet gegeven het brood uit den hemel, maar Mijn Vader geeft u dat ware brood uit den hemel', Johannes 6:32.

b. De rotssteen, met welks water Israël gedrenkt werd, was een type van Hem, Numeri 20. Zij 'hebben allen dezelfden geestelijken drank gedronken: want zij dronken uit de geestelijke steenrots, die volgde, en de steenrots was Christus', 1 Corinthiërs 10:4. Deze rotssteen was in vier opzichten een type van Christus:

a. uit dezelve stroomde water om Israël te drinken, Christus geeft degenen te drinken, die om Zijnentwil de wereld verzaken.

b. Uit den rotssteen vloeide water, toen Mozes dezelve met zijnen staf geslagen had, Christus geeft Zijn bloed te drinken, nadat Hij onder den vloek der wet geslagen was, Numeri 20:11, Jesaja 53.

c. Het water uit den rotssteen was voor de dorstigen gegeven. 'Ik zal', zegt Christus, 'den dorstigen geven uit de fontein van het water des levens om niet', Openbaring 21:6.

d. Het water uit den rotssteen in de woestijn vloeide Israël achterna, zij dronken uit de steenrots, die volgde: 'Hij opende een steenrots, en er vloeiden wateren uit, die gingen door de dorre plaatsen als een rivier', Psalm 105:41. Ook van Christus lezen wij, dat Hij ons volgt: 'Zij dronken uit de geestelijke steenrots, die volgde, en de steenrots was Christus', 1 Corinthiërs 10:4.

c. Ook was de berg Moria een type van Hem. Die berg stond in Jeruzalem, zo staat Christus in Zijne gemeente. Op dien berg was Jeruzalem gebouwd, 2 Kronieken 3:1, 'Op deze Petra', zegt Jezus, 'zal Ik Mijne gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen dezelve niet overweldigen', Mattheus 16:18.

Ik zou andere voorbeelden bij kunnen brengen, maar wijl deze dingen de kracht der beloften versterken, dacht het mij goed, ze met de beloften te vermelden, omdat zij, in verband met de beloften, geschreven zijn, opdat wij geloven zouden in den Naam van Christus, den Zone Gods.

Ten derde. Deze beloften waren de grond voor het geloof, dat eens een Zaligmaker komen zou.

Er bestaat een gedachtenis, en een gelovig gedenken, of zulk een gedachtenis, die het geloof in het harte werkt. Jakob bezat dat geloof, toen hij zei: 'Op Uwe zaligheid wacht ik, Heere', Genesis 49:18. En zo ook David, toen hij riep: 'Och, dat Israëls verlossingen uit Zion kwamen!' Psalm 53:7. Deze hadden, even als Simeon en Anna, gene blote herinnering der

beloften, maar een levend geloof, dat God enen Zaligmaker zenden zou. Zij bezaten de beloften niet slechts in hun hoofd, maar in hun hart, dit Evangelie was in hun ziel met het geloof gemengd, daarom gedachten zij en zoveel anderen de beloften en geloofden ze tevens, de beloften waren de grond van hun geloof, dat God enen Zaligmaker zenden zou.

Laat mij thans uit dit alles een woord ter

Toepassing

afleiden. Wij zien hieruit, hoe God Zijn hart gezet had op de verlossing van zondaren. Hij heeft dat plan ontworpen, wel overwogen en het met Zijn ganse hart ten uitvoer gebracht, de een belofte kwam de andere aanvullen, totdat eindelijk alle vervuld werden in de zending Zijns Zoons tot een Zaligmaker, 2 Samuel 14:14, Efeziërs 1:4, Titus 1:2. Geen wonder derhalve, dat, wanneer Hij spreekt van een nieuw verbond, waarvan de Heere Jezus het Hoofd is, en dit aan de wereld belooft, Hij zegt, zulks te zullen oprichten 'met Zijn ganse hart en met Zijne ganse ziel', Jeremia 32:41.

Dit is een bron van groten troost voor overtuigde zondaars, wat kan hen meer verkwikken, dan te zien, met welke zorg God, tegen wien ze gezondigd hebben, Zelf enen Zaligmaker verwekt? Sommige arme zondaars hebben zich zozeer door het gewicht hunner grote zonden laten ontmoedigen, dan zij niet meer aan God noch aan hun zonden durven denken, maar de oorzaak ligt daarin, dat zij niet weten hoe Gods hart geheel vervuld was met het voornemen, om enen Zaligmaker te zenden. Laat dezulken thans naar Gods stem luisteren: 'Keer weer tot Mij, want Ik heb u verlost', Jesaja 44:22. O, keer weer, hoor! Gods hart is vol barmhartigheid, van voor de grondlegging der wereld heeft Hij besloten en beloofd, ja gezworen, dat Hij enen Zaligmaker voor u zenden zou.

TWEEDE OPMERKING.

Ik kom nu tot de tweede opmerking: met de komst van Jezus in de wereld, is Gods belofte vervuld geworden, namelijk: dat hij enen Zaligmaker zenden zou.

Wij willen drie teksten noemen, om dit aan te tonen.

1. 'Deze is waarlijk de Profeet, die in de wereld komen zou', Johannes 6:14. Deze getuigenis werd uitgesproken door de mensen, die het wonder van Jezus gezien hadden, namelijk hoe Hij met vijf gerstebroden en twee visjes, die een jongske meebracht, zulk een grote schare gevoed had, waarvan het aantal mannen alleen omtrent vijfduizend was. Toen zij getuigen van deze wonderbare spijziging werden, stonden zij verbaasd en beleden Jezus als den Zaligmaker.

2. 'Ja Heere, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zoon Gods, die in de wereld komen zou', Johannes 11:27.

3. 'Dit is een getrouw woord, en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om de zondaren zalig te maken', 1 Timotheus 1:15.

Om deze opmerking verder uit te werken, wil ik kortelijk drie vragen behandelen:

1. Hoe deze Jezus onderscheiden is van anderen, die ook dezen naam hebben gedragen,

2. Wat het voor Jezus betekende, in de wereld te komen,

3. Wat het voor Hem was, in deze wereld te komen als Zaligmaker.

Eerste vraag.

Hoe is deze Jezus onderscheiden van anderen, die mede dezen naam gedragen hebben?

De Jezus, van wien onzen tekst spreekt, wordt duidelijk van alle anderen, die dezen naam gedragen hebben, onderscheiden:

In de eerste plaats, door de geschiedenis Zijner geboorte: Hij is geboren uit een maagd, die ondertrouwd was met enen man, wiens naam was Jozef, maar 'hij bekende haar niet, totdat zij dezen haren eerstgeboren Zoon gebaar had, en heette Zijnen Naam Jezus', Mattheus 1:25.

In de tweede plaats, door den naam Zijner geboorteplaats: Bethlehem, de Stad Davids, daar zou Hij geboren worden, en daar is Hij geboren geworden, Johannes 7:42, Mattheus 2:4-6.

In de derde plaats, door Zijne afkomst, omdat Hij uit het huis en geslacht van David was, Lukas 2:4-6.

In de vierde plaats, door den tijd Zijner geboorte, namelijk: toen de volheid des tijds gekomen was, op den tijd, door de profeten te voren bepaald, Galaten 4:4.

In de vijfde plaats, door Zijne gewone onderscheiding 'Jezus van Nazareth', welke naam Hem in het Nieuwe Testament eenentwintig maal wordt gegeven.

1. Zijne vijanden noemden Hem 'Jezus van Nazareth', Mattheus 26:71, Markus 14:67, Johannes 18:5.

2. Zijne discipelen noemden Hem 'Jezus van Nazareth', Mattheus 21:11, Lukas 24:19, Johannes 1:46. De engelen noemden Hem 'Jezus van Nazareth', Markus 16:6.

4. Hij heette Zich zelf 'Jezus van Nazareth', Handelingen 22:8.

5. Ja, ook de duivelen noemen Hem bij dezen naam, Markus 1:24, Lukas 4:34.

Hij werd 'Jezus van Nazareth', of 'Jezus de Nazarener' geheten, omdat Hij te Nazareth zeer langen tijd met Zijne moeder en Zijnen pleegvader gewoond heeft. Nazareth was Zijne stad, waar Hij opgevoed werd, en waarheen Jozef Hem en Zijne moeder bracht na hun terugkomst uit Egypte, in Nazareth hield Hij gewoonlijk Zijn verblijf tot op den tijd, dat Johannes de Doper in de gevangenis geworpen werd, Hij zei dus met volle recht: 'Ik ben Jezus van Nazareth', Lukas 4:16, Mattheus 2:23, 4:12, 13. Dit alles heeft zijne betekenis, hoewel Hij thans in den hemel is, want ook wij zullen in den hemel niet vergeten welke landslieden wij op aarde geweest zijn. Gelijk wij hier zien, gedenkt de verheerlijkte Jezus in den hemel Zijne aardse woonplaats: 'Ik ben Jezus de Nazarener', zegt hij. 'Ik ben Jezus, dien gij vervolgt', Handelingen 22:8, 9:5.

Tweede vraag.

Wat was het voor Jezus, in de wereld te komen?

Zulks betekent niet Zijne komst in of door Zijnen Geest in Zijn volk, want zo was Hij nimmer buiten de wereld. Evenmin wordt bedoeld Zijne komst in Zijne geboden. Ook niet Zijne komst om den Anti-christ uit te roeien, of Zijne verschijning in Zijne vreselijke oordelen. Door de komst van Jezus moeten wij in onzen tekst verstaan Zijne komst in het vlees, waardoor Hij Godmens werd, God is ons vlees, maar toch verscheiden van ons, of in Zich zelve onderscheiden, Zijne openbaring als mens, gelijk wij, uitgenomen de zonde, Zijne openbaring, toen Hij, de Zoon Gods, de Zoon des mensen werd.

In de eerste plaats. Tot nadere verklaring vinden wij uitdrukkelijk vermeld, dat Hij in de wereld geboren is: 'Maria, uit welke geboren is Jezus, gezegd Christus.' 'Toen nu Jezus geboren was te Bethlehem, gelegen in Judea in de dagen van den koning Herodes, ziet enige wijzen van het Oosten zijn te Jeruzalem aangekomen, zeggende: Waar is de geboren Koning der Joden?' En Herodes 'vraagde van hen (de overpriesters en schriftgeleerden des volks), waar de Christus zou geboren worden' Mattheus 1:16, 2:1, 2, 4, Lukas 1:35, 2:11.

Deze belofte nu is wonderlijk vervuld geworden, zonder enige misleiding, uitlating of kunstig verdichte fabel. Laat ons letten op de volgende bijzonderheden:

1. Hij heet de Eerstgeborene dezer vrouw, het Mannelijke, dat de moeder opent, Lukas 2:7, 23.
2. Hij werd eerst geboren, toen Hij den bestemden tijd in het lichaam der moeder gevoed was, naar den tijd des levens: 'En het geschiedde, als zij daar waren, dat de dagen vervuld werden, dat zij baren zou. En zij baarde haren eerstgeboren Zoon, en wond Hem in doeken, en leide Hem neer in de kribbe', Lukas 2:6-7.
3. Zij bleef in hare afzondering na de geboorte van Jezus, gelijk andere moeders na de geboorte hunner kinderen, totdat 'de dagen harer reiniging vervuld waren, naar de wet van Mozes', Lukas 2:22.
4. Jezus werd, gelijk andere Joodse kinderen, naar Jeruzalem gebracht, om den Heere voorgesteld te worden. 'Gelijk geschreven is in de wet des Heeren: al wat mannelijk is, dat de moeder opent, zal den Heere heilig genaamd worden', Lukas 2:23, 24.
5. Zo werd Jezus ook, gelijk andere Joodse zoontjes, op den bepaalden dag besneden: 'En als acht dagen vervuld waren, dat men het Kindeken besnijden zou, zo werd Zijn Naam genaamd Jezus, welke genaamd was van den engel, eer Hij in het lichaam ontvangen was', Lukas 2:21.
6. Hierna wordt Hij vaak 'het Kindeken' of: 'het Kind Jezus' genoemd, en voorts lezen wij, dat Hij 'toenam in wijsheid en grootte', Mattheus 2:20, 21, Lukas 2:40, 52.
7. Ziet, met welk een nauwkeurigheid, zelfs tot in bijzonderheden, de Heilige Geest het verhaal van de geboorte des Heeren Jezus voortzet, alles om de ongelovige wereld te overtuigen, dat zij aan deze wijze van komenden Zaligmaker der wereld herkennen kan.

In de tweede plaats. De werkelijkheid van Jezus' mensheid wordt verder openbaar uit

1. de natuurlijke behoeften, die het vlees steeds vergezellen, en
  2. de namen, die Hem de Profeten in de dagen van Oud en Nieuw Testament gaven.
1. Uit de natuurlijke behoeften des vlezes. Vooreerst had Hij, als elk mensenkind, ouders. Hij kon honger lijden, Lukas 4:2. Hij kon dorst hebben, Johannes 19:28. Hij kon vermoeid zijn, Johannes 4:6. De slaap verkwikte Hem, Markus 4:38. Hij was vatbaar voor toorn, Markus 3:5. Hij kon bedroefd zijn, Markus 3:5. Hij kon wenen, Johannes 11:35, Lukas 19:41. Hij kon zich verheugen in den geest, Lukas 10:21, Mattheus 11:25. Voor dit alles, zeg ik, was Jezus vatbaar als mens, als de Zoon der maagd.
  2. Dan blijkt Zijne werkelijke mensheid uit de namen, die de Profeten Hem in Oud en Nieuw Testament gegeven hebben.

a. Hij heet 'het Zaad', 'het Zaad der vrouwe', 'het Zaad Abrabams', 'het Zaad Davids', hetgeen betekent, dat Hij uit hun kinderen zou ontspruiten, Genesis 3:15, 12, 13, Galaten 3:16, 17, Romeinen 1:3.

b. Daarom wordt er bijgevoegd (wanneer er sprake is van de vaderen) 'naar het vlees'. Hij is geboren uit den zede Davids naar het vlees, en daarna noemt Hij ook Zich zelve: 'het geslacht Davids', daarom, zeg ik, lezen wij, dat Hij, 'uit hun vlees, uit hun lenden, hun Zoon' is genoemd, Romeinen 1:3, 9:5, Handelingen 2:30, Openbaring 22:16.

c. Daarom wordt Hij ook menigmaal 'een mens', en: 'de Zoon des mensen' geheten: 'Van nu aan zult gij zien den Zoon des mensen, ... komende op de wolken des hemels'. 'Wanneer de Zoon des mensen komen zal in Zijne heerlijkheid, en al de heilige engelen met Hem', Mattheus 25:31, 26:64.

d. Wat zal ik meer zeggen? Hij zelf gaf een onwraakbare getuigenis, toen Hij zei: 'Ik ben dood geweest', en toen Hij Thomas riep en zei: 'Breng uwen vinger hier, en zie Mijne handen, en breng uwe hand en steek ze in Mijne zijde, en zijt niet ongelovig, maar gelovig! Een andermaal, terwijl de elven ontroerd waren, en ongelovige gedachten in hun harten verzezen, stelde Hij hen gerust met de woorden: 'Ziet Mijne handen en Mijne voeten, want Ik ben het zelf, tast Mij aan, en ziet: want een geest heeft geen vlees en benen, gelijk gij ziet, dat Ik heb', Openbaring 1:18, Johannes 20:27, Lukas 24:39.

Ik heb u dus aangetoond wat het voor Jezus betekende, in de wereld te komen-namelijk geboren te worden uit een vrouw, vlees en bloed aan te nemen, God en mens in enen persoon te zijn. Ik kom thans tot de derde vraag, maar wij willen eerst nog enkele getuigenissen aanroeren, die de opgenoemde waarheden nader bevestigen.

De getuigenis van Simeon. De rechtvaardige en Godvrezende Simeon legt de volgende getuigenis van Jezus af: 'En de Heilige Geest was op hem. En hem was een Goddelijke openbaring gedaan door den Heiligen Geest, dat hij den dood niet zien zou, eer hij den Christus des Heeren zien zou. En hij kwam door den Geest in den tempel. En als de ouders het Kindeken inbrachten, om naar de gewoonte der wet met Hem te doen, zo nam hij Hetzelve in Zijne armen, en loofde God, en zei: Nu laat Gij, Heere! Uwen dienstknecht gaan in vrede naar Uw woord, want mijne ogen hebben Uwe zaligheid gezien', Lukas 2:25-32.

De getuigenis van Anna. Anna, een profetes, die op groten ouderdom gekomen was, 'week niet uit den tempel, met vasten en bidden, God dienende nacht en dag. En deze, te derzelve ure daarbij komende, heeft insgelijks den Heere beleden, en sprak van Hem tot allen, die de verlossing in Jeruzalem verwachtten', Lukas 2:36-38.

De getuigenis van Johannes den Doper. Toen Johannes de Doper zijne bediening vervulde, zei hij van Jezus: 'Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt'. 'Maar Die mij gezonden heeft, om te dopen met water, Die had mij gezegd: op Welken gij den Geest zult zien nederdalen, en op Hem blijven, Deze is het, die met den Heiligen Geest doopt. En ik heb gezien, en heb getuigd, dat Deze de Zoon van God is', Johannes 1:29-34.

De getuigenis der ster en der wijzen. De ster, die in het oosten aan den hemel verscheen en den wijzen voorging, totdat zij kwamen en stond boven de plaats, waar het Kindeken was, gaf mede getuigenis, dat dat Kindeke de beloofde Zaligmaker was. Deze ster wekte menigeens belangstelling op, inzonderheid die der wijzen, welke door haar geleid werden, om naar Bethlehem te gaan en den geboren Koning der Joden te aanbidden: 'En ziet, de ster, die zij in het oosten gezien hadden, ging hun voor, totdat zij kwam en stond boven de plaats, waar het Kindeken was. Als zij nu de ster zagen, verheugden zij zich met zeer grote vreugde. En in het huis gekomen zijnde, vonden zij het Kindeken, met Maria, zijne moeder, en neervallende hebben zij hetzelve aangebeden, en hun schatten opgedaan hebbende, brachten zij Hem geschenken: goud, en wierook, en mirre', Mattheus 2:9-11.

De getuigenis der engelen.

1. Aan Maria zelf: 'En in de zesde maand werd de engel Gabriël van God gezonden naar een stad in Galilea, genaamd Nazareth, tot een maagd, die ondertrouwd was met enen man, wiens naam was Jozef, uit den huize Davids, en de naam der maagd was Maria En de engel, tot haar ingekomen zijnde, zei: wees gegroet, gij begenadigde!... Vrees niet, Maria! want gij hebt genade bij God gevonden. En zie, gij zult bevrucht worden, en enen Zoon baren, en zult Zijnen Naam heten Jezus. Deze zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden, en God de Heer zal Hem den troon van Zijnen vader David geven, en Hij zal over het huis Jakobs Koning zijn in der eeuwigheid, en Zijns Koninkrijks zal geen einde zijn', Lukas 1:26-33,

2. Aan de herders, die in het veld de nachtwacht hielden over hun kudde: 'En ziet, een engel des Heeren stond bij hen, en de heerlijkheid des Heeren omscheen hen, en zij vreesden met grote vreze. En de engel zei tot hen: Vreest niet! want, ziet, ik verkondig u grote blijdschap, die al den volke wezen zal: namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere, in de stad Davids', Lukas 2:9-11,

3. De feestviering van de engelen in den nacht van Jezus' geboorte: 'En van stonden aan was er met den engel een menigte des hemelsen heirlegers, prijzende God en zeggende: Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen!' Lukas 2:13, 14.

De getuigenis van God den Vader.

1. Toen Jezus gedoopt was: 'En Jezus, gedoopt zijnde, is terstond opgeklommen uit het water, en ziet, de hemelen werden Hem geopend, en Hij zag den Geest Gods nederdalen, gelijk een duive, en op Hem komen. En ziet, een stem uit de hemelen, zeggende: Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in dewelke Ik Mijn welbehagen heb', Mattheus 3:16, 17,

2. Bij de verheerlijking op den berg: 'En Hij nam mede Petrus, en Johannes en Jakobus, en klom op den berg om te bidden. En als Hij bad, werd de gedaante Zijns aangezichts veranderd, en Zijne kleding wit en zeer blinkende. En ziet, twee mannen spraken met Hem, welke waren Mozes en Elias. Dewelken, gezien zijnde in heerlijkheid, zeiden Zijnen uitgang, dien Hij zou volbrengen te Jeruzalem ..... En er geschiedde een stem uit de wolk zeggende: Deze is Mijn geliefde Zoon, hoort Hem!' Lukas 9:28-35. Van deze getuigenis Gods spreekt Petrus, wanneer hij zegt: 'Want wij zijn gene kunstige verdichte fabelen nagevolgd, als wij u bekend gemaakt hebben de kracht en toekomst van onzen Heere Jezus Christus, maar wij zijn aanschouwers geweest van Zijne majesteit. Want Hij heeft van God den Vader eer en heerlijkheid ontvangen, als zodanig een stem van de hoogwaardige heerlijkheid tot Hem gebracht werd: Deze is Mijn geliefde Zoon, in dewelke Ik Mijn welbehagen heb. En deze stem hebben wij gehoord, als Zij van den hemel gebracht is geweest, toen wij met Hem op den berg waren', 2 Petrus 1:16-18.

3. God gaf Hem getuigenis door tekenen en wonderen: 'Geloof gij niet, dat Ik in den Vader ben, en de Vader in Mij is?' De woorden, die Ik tot ulieden spreek, spreek Ik van Mij zelve niet, maar de Vader, die in Mij blijft, Dezelve doet de werken.' 'God bovendien medegetuigende door tekenen, en wonderen, en menigerlei krachten, en bedelingen des Heiligen Geestes, naar Zijnen wil', Johannes 14:10, Hebr. 2:4.

Hoe Jezus Zich zelve tegenover Zijne vijanden op de proef stelde. Op verschillende wijzen toont Jezus zelf voor Zijne vijanden aan, dat Hij de beloofde en verwachte Messias is.

1. Hij wijst er op, dat de tijd voor de komst van den Messias vervuld is: 'De tijd is vervuld, en het Koninkrijk Gods nabij gekomen, bekeert u, en geloof het Evangelie', Markus 1:16.

Hiervoor lag een drievoudig bewijs in de Schrift:

a. De Heidenen waren gekomen en hadden het land ingenomen, volgens Daniël 9:25, 26.

b. De scepter was van Juda geweken, volgens de profetie van Jakob, Genesis 49:10. Hiermede komt overeen de volgende plaats: 'Zeker, eer dit Knechtje weet te verwerpen het kwade, en te verkiezen het goede, zal het land, waarover gij verdrietig zijt, verlaten zijn door zijne twee koningen', Jesaja 7:16.

c. De Romeinse keizer had niet slechts het volk onderworpen en het koninklijk geslacht der Joden vernederd, maar ook zijn eigen gezag in Kanaän gevestigd. In het vijftiende jaar der regering van keizer Tiberias was Pontius Pilatus stadhouder over Judea, Herodes viervorst over Galilea, Filippus viervorst over Iturea en over het land Trachonitis, en Lysanias viervorst over Abilene, allen Heidenen, door den keizer aangesteld.

Het koninklijk geslacht van Juda was te dien tijde, ten gevolge der Romeinse overheersing, zo diep gezonken, dat de voornaamste van Davids nakomelingen door handenarbeid in hun onderhoud moesten voorzien, Jozef, Jezus' pleegvader, was timmerman. Arme man! toen Jezus geboren werd, hadden Jozef en Zijne moeder een onderkomen gevonden in een stal, omdat voor zulke gasten als zij waren, gene plaats was in de herberg. Het offer, dat zij brachten toen Jezus in den tempel werd voorgesteld bestond uit twee tortelduiven of twee jonge duiven-een offer, dat alleen de armen mochten brengen, die niets beters te geven hadden. 'Maar indien hare hand niet genoeg voor een lam vindt, zo zal zij twee tortelduiven of twee jonge duiven nemen, een ten brandoffer en een ten zondoffer, en de priester zal voor haar verzoening doen', Leviticus 12:8. Bovendien zegt Jezus zelf: 'De vossen hebben holen, en de vogelen des hemels nesten, maar de Zoon des mensen heeft niet, waar Hij het hoofd nederlegge', Mattheus 8:20.

Deze dingen nu, zeg ik, waren den Joden zo klaarblijkelijk, dat zij ze niet loochenen konden, zij gevoelden de heerschappij der Romeinen, zij wisten, dat de scepter van Juda geweken was, zij zuchtten onder de Romeinse tirannie, en het koninklijke geslacht van Juda zagen zij in diepe vernedering. Hoe konden zij dan tegenspreken, dat de tijd voor de komst van den Messias vervuld was?

Voorts was het volk over het algemeen van deze waarheid doordrongen, wij lezen, dat het volk verwachtte: 'En als al het volk verwachtte en allen in hun harten overleiden van Johannes, of hij niet mogelijk de Christus ware', Lukas 3:15. Het onbevooroordeelde volk, dat op de tekenen des tijds lette, kon niet anders dan den Messias verwachten. Daarom richt de Heere Jezus tot Zijne doodsvijanden, de Farizeeën, zulke scherpe bestraffingen: 'Gij geveinsden! het aanschijn des hemels weet gij wel te onderscheiden, en kunt gij de tekenen der tijden niet onderscheiden?' Het koninkrijk is weggenomen, de Heidenen zijn gekomen, en de scepter is van Juda geweken. 'Gij geveinsden! het aanschijn der aarde en des hemels weet gij te beproeven en hoe beproeft gij dezen tijd niet?' Mattheus 16:3, Lukas 12:56.

2. Hij bewees de Zaligmaker te zijn, door Zijne wonderen, die Hij voor hen deed. 'Geloof Mij, dat Ik in den Vader ben, en de Vader in Mij is, en indien niet, zo gelooft Mij om de werken zelve', Johannes 14:11. 'Want de werken, die Mij de Vader gegeven heeft, om die te volbrengen, dezelve werken, die Ik doe, getuigen van Mij, dat Mij de Vader gezonden heeft', Johannes 5:36.

Ook dit bewijs was onomstotelijk, de Joden moesten erkennen, dat Jezus vele wonderen deed, en zij niet een. 'De overpriesters dan en de Farizeeën vergaderden den raad en zeiden: wat zullen wij doen, want deze Mens doet vele tekenen. Indien wij Hem Alzo laten geworden, zij zullen allen in Hem geloven, en de Romeinen zullen komen, en wegnemen beide onze plaats en ons volk', Johannes 11:47, 48.

Ja, zo overtuigend waren Jezus' tekenen en wonderen, dat zij Hem, volgens hun eigene wetten en geboden, waaraan eens iegelijks wandel behoorde getoetst te worden, rechtvaardigen en zich zelve beschuldigen moesten. Er stond bv. in hun wet geschreven: 'Als ook hij, die den vloed heeft, op enen reine zal gespogen hebben, dan zal hij zijne klederen wassen, en zal zich met water baden, en onrein zijn tot aan den avond', Leviticus 15:8. Jezus nu, dien de Joden voor zeer onrein hielden, omdat Hij, naar hun mening, met Zijne belijdenis de Zone Gods te zijn, God lasterde, die Jezus maakte het volk met speeksel gezond. 'Hij spooog op de aarde, en maakte slijk uit dat speeksel, en streek dat slijk op de ogen des blinden', Johannes 9:6. Zo

lezen wij op een andere plaats: 'Hij spooog in des blinden ogen en maakte hem ziende', Markus 8:23-25. Een andermaal 'stak Hij Zijne vingers in de oren eens doofstommen en gespogen hebbende, raakte hij zijne tong aan.... En terstond werden zijne oren geopend, en de band zijner tong werd los, en hij sprak recht', Markus 7:32-35. Dus bewees de Heiland, rein te zijn van de beschuldigingen Zijner vijanden, en bewees hun, dat Hij volgens hun eigene wet zondeloos, ja de Zoon van God was, want de wonderen, die Hij verrichtte, getuigden van Hem.

Dan stond in hun wet geschreven: 'Al wat het altaar aanroert, zal heilig zijn', Exodus 29:37. Een zekere vrouw, die twaalf jaren een vloed des bloeds gehad had, raakte Zijn kleed aan.... en zij gevoelde aan haar lichaam, dat zij van die kwaal genezen was', Markus 5:25-29. Ja, 'zij brachten tot Hem allen, die kwalijk gesteld waren, en baden Hem, dat zij alleenlijk den zoom Zijns kleeds mochten aanraken, en zo velen als Hem aanraakten, werden gezond, ' Mattheus 14:35, 36.

Zo werd Hij voor hun ogen door de wet gerechtvaardigd, en Zijne heerlijkheid in hun aangezicht geopenbaard, tot hun eeuwige beschaming en schande.

Inderdaad hadden de Joden een tegenwerping, die van gewicht scheen te zijn, namelijk: dat Hij eerst in Galilea openlijk optrad en Zijne glorie openbaarde. Daarover, zeg ik, struikelden zij. Dat konden zij niet vatten, want, toen sommigen Hem voor den Christus beleden, vraagden anderen terstond: 'Zal dan de Christus uit Galilea komen?' 'Zijt gij ook uit Galilea? Onderzoek en zie, dat uit Galilea geen profeet opgestaan is.' Johannes 2:11, 7:40-42, 52.

Maar deze aanstoot was een gevolg of van de wreedheid van Herodes, of daarvan, dat de zij getuigenissen bij Jezus' geboorte niet achtten of vergeten hadden.

1. Deze aanstoot kon een gevolg zijn van Herodes' wreedheid, want Jezus was geboren in Bethlehem, de stad Davids. Toen Herodes evenwel zond om het Kindeken te doden, en alle kinderen te Bethlehem, van twee jaar oud en daaronder, liet vermoorden, was Jozef, op des engels waarschuwing, met het Kindeken en Maria naar Egypte gevlucht, en bleef hij daar tot den dood van Herodes, Mattheus 2:1, 13, 16. Daarna verscheen hem de engel des Heeren in Egypte, zeggende: 'sta op, neem het Kindeken en Zijne moeder tot u, en trek in het land Israëls.' Zo deed Jozef, maar horende, dat Archelaüs in Judea koning was, vreesde hij daarheen te gaan, en is vertrokken in de delen van Galilea, alwaar Jezus bleef tot op den tijd Zijner vertoning aan Israëel, Mattheus 2:19-23.

2. Deze aanstoot kon ook een gevolg zijn daarvan, dat de Joden de getuigenissen bij Jezus' geboorte niet achtten of vergeten hadden.

a. God gaf de eerste getuigenis bij de geboorte van Johannes den Doper, toen Zacharias, zijn vader, sprak: 'En gij, kindeken, zult een profeet der Allerhoogsten genaamd worden: Want gij zult voor het aangezicht des Heeren heengaan, om Zijne wegen te bereiden.' 'En er kwam vrees over allen, die rondom hen woonden, en in het gehele gebergte van Judea werd veel gesproken van al deze dingen', Lukas 1:76, 65.

b. Welke getuigenissen werden niet afgelegd bij Jezus' geboorte zelf, drie maanden na die van Johannes! Thans komen de engelen des hemels. Een bijzondere ster gaat den wijzen van het oosten voor en houdt stil boven den stal, waarin Jezus' kribbe staat. Herodes, de priesters, de schriftgeleerden en geheel Jeruzalem met hen worden ontroerd, toen door de wijzen de tijding wordt gebracht, dat de koning der Joden geboren is. Daarenboven geven de herders, Simeon en Anna getuigenis aan het volk. De Joden behoorden derhalve de herinnering aan al deze dingen in hun geheugen bewaard, en al die vingerwijzingen van Gods voorzienigheid gevolgd te hebben, totdat de Zon der gerechtigheid opging, met genezing onder Hare vleugelen, Maleachi 4:2.

3. Nog een andere reden tot aanstoot bestond er voor de Joden: zij verstonden de profetieën niet, die van Hem getuigd hadden.

a. Hij moet uit Egypte komen: 'Uit Egypte heb Ik Mijnen Zoon geroepen', Mattheus 2:15, Hosea 11:1.

b. Hij ging van daar naar Nazareth in Galilea, 'opdat vervuld zou worden, wat door de Profeten gezegd is, dat Hij Nazarener zal geheten worden', Mattheus 2:23.

c. Ook deze profetie moest in Hem vervuld worden: 'Het land Zebulon en het land Nafthali, aan den weg der zee, over de Jordaan, Galilea der volken, het volk, dat in duisternis zat, heeft een groot licht gezien, en degenen, die zaten in het land en de schaduwe des doods, dezelve is een licht opgegaan', Mattheus 4:15, 16, Jesaja 9:1, 42:7.

Aan dit alles dan ergerden de Joden zich, en daarin lag een groot oordeel Gods. Bovendien scheen er, aangaande Zijne komst, onderlinge tegenspraak in de profetieën te bestaan: Hij zou te Bethlethem geboren worden, uit Egypte komen, en een Nazarener geheten worden. Hoe kon dit samengaan, te meer daar uit Galilea geen profeet opstond? Daarover struikelden de Joden.

Wij zien alzo, dat, hoewel de beloften en profetieën duidelijk en uitvoerig zijn, dat Hij te Bethlethem zou geboren worden, enz. de zonde den mens toch zo verblinden kan, dat hij er geen zegen door geniet, maar er zich integendeel aan ergert. Neem u dus in acht, veracht de beloften niet gelijk Herodes, verjaag Hem niet uit Bethlethem, opdat Hij niet tot uwe verbazing en verplettering uit Egypte weder verschijne, of gij in het land van Zebulon een licht ziet opgaan, dat al de ongerechtigheid uwer zonde van de daken predikt! Tot dusverre de inleiding tot deze vraag. Ik kom nu tot de

Derde vraag zelf: wat was het voor Jezus, als Zaligmaker te komen?

Ter beantwoording dezer vraag moet ik eerst aantonen:

1. Wat het is, een Zaligmaker te zijn,

2. Wat het is, als Zaligmaker komen,

3. Wat het voor Jezus is, als Zaligmaker te komen. Een enkel woord daaromtrent:

Ten eerste: Wat het is, een Zaligmaker te zijn.

1. Een Zaligmaker veronderstelt, dat sommigen in ellende verkeren, en dat Hij ze redden kan.

2. Iemand kan Zaligmaker zijn, krachtens een hoger bevel, of door eigene verdiensten.

Iemand is zaligmaker of verlosser krachtens een hoger bevel, wanneer hij door een meerdere wordt uitgezonden om, door kracht van wapenen of van een pardonbrief voorzien, de gevangenen tegen enen vijand te beschermen, of ze in vrijheid te stellen. Zo waren Mozes, Jozua, de richters en koningen van Israël, verlossers: 'Daarom hebt Gij hen gegeven in de hand hunner benauwers, die hen benauwd hebben, maar als zij in den tijd hunner benauwdheid tot U riepen, hebt Gij van den hemel gehoord, en hen naar Uwe grote barmhartigheden verlossers gegeven, die hen uit de hand hunner benauwers verlostent', Nehemia 9:27. Zo is ook Jezus Christus een Verlosser, Hij is volgens den wil Zijns Vaders uit den hemel nedergedaald, om ons uit des duivels macht te verlossen. God heeft Zijnen Zoon gezonden, om te zijn 'de Zaligmaker der wereld', Johannes 4:42.

Verlosser door eigen verdiensten is hij, die zelf den vollen losprijs betaalt van degenen, voor wie hij zich in de bres stelt. Zo werden zij, die onder de wet waren, gelost met geld, hetwelk daarom 'losgeld' genoemd werd: 'En Mozes gaf dat geld der gelosten aan Aäron en aan zijne zonen', Numeri 3:46-51. Ook zulk een verlosser is Jezus Christus. Hij heeft den vollen prijs voor zondaars aan de Goddelijke gerechtigheid betaald, namelijk Zijn eigen bloed: 'Wetende, dat gij niet door vergankelijke dingen, zilver of goud, verlost zijt uit uwe ijdele wandeling, die u van de vaderen overgeleverd is, maar door het dierbaar bloed van Christus, als van een onbestraffelijk en onbevlekt lam', 1 Petrus 1:18, 19.

En wijl, om den mens te verlossen, niet slechts de losprijs betaald, maar ook een overwinning behaald moest worden-want niet slechts eiste de Goddelijke gerechtigheid voldoening, maar

moesten ook dood, duivel, hel en graf overwonnen worden-daarom heeft Hij ook over deze gezegepraald. 'Jezus Christus, die den dood heeft te niet gedaan', 2 Timotheus 1:10. Hij heeft ook degene te niet gedaan, die het geweld des doods had, dat is: den duivel, Hebreëen 2:14, 15. Hij heeft den dood verslonden ter overwinning, 1 Corinthiërs 15:54, Jesaja 25:8, Hosea 13:14. Hij heeft de sleutels der hel en des doods, Openbaring 1:18. En dit, zeg ik, deed Hij zelf, door zelfopoffering tot in den dood, triomferende over dezelve aan het kruis, Colossenzen 2:14-15.

Ten tweede: Wat het is, als Zaligmaker te komen.

1. Die komt, wordt ondersteld, voor zijne taak verordend en voorbereid te zijn. 'Toen sprak Hij: Zie, Ik kom, om Uwen wil te doen.' 'Gij hebt Mij het lichaam toebereid', Hebreëen 10:9,

2. Dan ligt er in dit komen opgesloten: een bijzondere zending en wijding. 'De Geest des Heeren is op Mij, daarom heeft Hij Mij gezalfd, Hij heeft Mij gezonden, om den armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen die gebroken zijn van harte, om den gevangenen te prediken loslating, en den blinden het gezicht, om de verslagenen heen te zenden in vrijheid, om te prediken het aangename jaar des Heeren.' Lukas 4:18, 19. Daarom wordt Jezus zo vaak de Christus, de Gezalfde genoemd. 'Gij zijt de Christus, de Zone Gods, die in de wereld komen zou.' Hij overtuigde de Joden, die te Damascus woonden, bewijzende, dat Deze de Christus is.' 'Deze Jezus is de Christus, dien ik ulieden verkondige', Johannes 11:27, Handelingen 9:22, 17:3, 18:5. Christus is de Gezalfde Gods, dien God bekwaam en waardig geacht heeft, om de Zaligmaker der wereld te zijn.

3. Voorts ligt in dat komen een besluit om dat werk te volbrengen, alvorens terug te keren. 'Ik zal hen van het geweld der hel verlossen, Ik zal ze vrijmaken van den dood, o dood! waar zijn uwe pestilentiën? hel! waar is uw verderf? berouw zal van Mijne ogen verborgen zijn,' Hosea 13:14.

En wat Hij besloten heeft, dat heeft Hij ook volbracht. Hij heeft de reinigmaking onzer zonden door Zich zelve te weeg gebracht, Hebreëen 1:3. 'Met een offerande heeft Hij in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden,' Hebreëen 10:14. Hij heeft een eeuwige verzoening voor ons te weeg gebracht, Hebreëen 9:12, 2 Timotheus 1:10, Hebreëen 9:26, Colossenzen 2:15, Hebreëen 6:18-20.

Ten derde: Wat het voor JEZUS is als Zaligmaker te komen.

1. Het is de grootste openbaring der menselijke ellende en onbekwaamheid om zich zelve te verlossen, die ooit in de wereld gegeven werd. Moest de Zone Gods zelf van den hemel komen? Is er anders gene redding mogelijk? Kan de een zondaar den anderen niet verlossen? Kan niemand op enigerlei wijze zijnen broeder verlossen en Gode zijn rantsoen geven? Vermag ook geen engel zulks? Is het voor alle engelen te zamen niet mogelijk? Neen: Christus moest komen, om voor de zonde te sterven.

2. Het is de grootste openbaring van Gods liefde, die de wereld ooit ontving, want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijnen eniggeboren Zoon zond. God heeft der wereld Zijne uitnemende liefde geopenbaard in den dood Zijns Zoons! Wonderbare liefde! Johannes 3:16, Romeinen 5:8.

3. Het is de grootste openbaring van Christus' neerbuigende liefde, die der wereld ooit ten deel viel, dat Hij 'niet gekomen is, om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijne ziel te geven tot een rantsoen voor velen,' Mattheus 20:28, dat Hij gekomen is, 'opdat Hij de werken des duivels verbreken zou,' 1 Johannes 3:8, dat Hij gekomen is, opdat 'Zijne schapen het leven hebben, en overvloed hebben,' Johannes 10:10, dat 'de Zoon gekomen is, om te zoeken en zalig te maken dat verloren was,' Lukas 19:10, dat Hij 'gekomen is, niet om de wereld te veroordelen, maar om ze zalig te maken,' Johannes 12:47, dat Hij 'in de wereld gekomen is om de zondaars zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben,' 1 Timotheus 1:15, dat Hij 'ons

heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed.’ Openbaring 1:5. Welk een wondervolle zelfverloochening en zelfvernedering! Filippenzen 2:6-9.

HOE JEZUS CHRISTUS HET VERLOSSINGSWERK VOLBRACHT HEEFT.

De Schrift zegt: 'Hij is arm geworden.' 'Hij heeft Zich zelve vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende, ... en heeft Zich zelve vernederd ... tot den dood, ja den dood des kruizes', Filippenzen 2:7-8.

Om in bijzonderheden te treden:

1. Hij nam ons vlees aan,
2. Hij stelde Zich onder de wet,
3. Hij nam onze zonden op Zich,
4. Hij droeg den vloek, dien onze zonden op ons geladen hadden.

Ten eerste dus:

Hij nam ons vlees aan. Ik toonde reeds aan, dat Hij in het vlees kwam, en thans heb ik u de reden van Zijne vleeswording bloot te leggen, namelijk: dat zulks de weg was om Zijn verlossingswerk te volbrengen. Daarom, wanneer de Apostel spreekt van de vleeswording des Zoons van God, dan voegt hij er als reden dadelijk bij: opdat Hij bekwaam mocht zijn, het werk der verzoening te volbrengen.

Drie zaken vereisen hierbij onze opzettelijke beschouwing:

1. dat Hij ons vlees aannam, opdat Hij onze Zaligmaker zijn mocht,
2. hoe Hij ons vlees aannam, opdat Hij onze Zaligmaker mocht zijn, en
3. dat Zijne vleeswording nodig was, zo Hij inderdaad onze Zaligmaker zijn wilde.

In de eerste plaats. Hij nam ons vlees aan, opdat Hij onze Zaligmaker zijn mocht. 'Want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijnen Zoon zedende in gelijkheid des zondigen vlezes, en dat voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees, ' Romeinen 8:3.

De som dezer woorden is: aangezien de wet ons geen heil kon aanbrengen, wijl ons vlees machteloos is om ze te volbrengen-want de wet kan alleen dan zalig maken, wanneer ze vervuld wordt-en aangezien God lust heeft in ons leven, zo heeft Hij Zijnen Zoon gezonden, in onze gelijkheid, met ons vlees aangedaan, om door Zijne volmaakte wetsvervulling de begeerte der zonde, die in ons vlees woont, te doden. Daarom nam Hij ons vlees aan, opdat Hij de zonde en hare gevolgen mocht veroordelen en overwinnen.

De reden, waarom Hij ons vlees aannam, is dus: Wijl Hij onze Zaligmaker wilde zijn: 'Overmits dan de kinderen des vlezes en bloeds deelachtig zijn, zo is Hij ook desgelijks deszelven deelachtig geworden, opdat Hij door den dood te niet doen zou degene, die het geweld des doods had, dat is, den duivel, en verlossen zou al degenen, die met vreze des doods, door al hun leven, der dienstbaarheid onderworpen waren, ' Hebreëen 2:14, 15.

In deze woorden wordt ons meegedeeld, dat Zijne vleeswording om bepaalde redenen plaats had.

1. Omdat de kinderen, de erfgenamen des hemels, des vlezes en bloeds deelachtig zijn: Overmits dan de kinderen des vlezes en bloeds deelachtig zijn, zo is Hij ook desgelijks derzelven deelachtig geworden.' Waren de kinderen, Zijne erfgenamen, zonder vlees geweest, ook Hij zou geen vlees hebben aangenomen, waren zij engelen geweest, dan zou Hij der engelen natuur hebben aangenomen. Wijl nu de kinderen des vlezes en bloeds deelachtig zijn, gaat Hij de engelen voorbij en bekleedt Zich met vlees en bloed als zij, opdat Hij bekwaam mocht zijn om hen te verlossen. Daarom volgt er ook:

2. 'Opdat Hij door den dood te niet doen zou degene, die het geweld des doods had, dat is, den duivel.' De tweede reden Zijner vleeswording is alzo: om den duivel te niet te doen.

De duivel is de vijand, de tegenpartij der kinderen, die in voortdurenden strijd met hen leeft... 'Uwe tegenpartij, de duivel.' 'En de draak... ging heen om krijg te voeren tegen de overigen

van haar zaad, ‘ 1 Petrus 5:8, Openbaring 12:17. De kinderen zelfden konden den duivel niet overwinnen, wyl hij hen reeds in de zonde medegesleept, hun natuur verontreinigd, en hen onder den toorn Gods gebracht had. Daarom komt Christus zelf onder de kinderen, en neemt hun natuur aan, om, stervende in hun vlees, den duivel te niet te doen, dat is: de zonde, des duivels werk, uit te wissen, opdat Hij de werken des duivels verbreken zou, want de zonde is het grootste helse werktuig, waarmee Satan allen overmeestert, die verloren gaan. Dit werktuig nu verbrak Christus, toen Hij de gelijkheid des zondigen vlezes aannam, waarover straks nader.

3. ‘Opdat Hij door den dood te niet doen zou degene, die het geweld des doods had, dat is, den duivel, en verlossen zou al degenen, die met vreeze des doods, door al hun leven der dienstbaarheid onderworpen waren.’ Dit was het hoofddoel Zijner komst in het vlees, de kinderen te verlossen, ze te verlossen van den dood, de bezoldiging der zonde, en van de zonde, den prikkel des doods.

Hij kwam dus en nam ons vlees aan, omdat wij, de kinderen, deszelve deelachtig waren, Hij kwam in het vlees om de kinderen van des duivels werken te verlossen: ‘Opdat Hij ze verlossen zou.’ Gene verlossing ware den kinderen beschoren, zo de Zone Gods hun vlees en bloed niet aangenomen had, daarom werd Hij mens als wij, opdat Hij ons verlossen zou.

Maar een Zaligmaker heeft niet alleen Zijne verdiensten tot losprijs in te brengen, Hij moet ook medelijden en liefde hebben, omdat de kinderen nog door het geloof leven, en tot de erfenis nog niet gekomen zijn: ‘Waarom Hij in alles den broederen gelijk moest worden, opdat Hij een barmhartig en getrouw Hogepriester zou zijn, in de dingen, die bij God te doen waren, om de zonden des volks te verzoenen, ‘ Hebreëen 2:17, 18.

In dezen tekst worden twee redenen aangevoerd, waarom Hij hun vlees moest aannemen, namelijk: opdat Hij hun Priester mocht zijn, om voor hen te offeren, en wel Zijn eigen vlees en bloed. En ten andere opdat Hij barmhartig en getrouw mocht zijn, om medelijden met hen te hebben, en hen te bewaren voor het Koninkrijk, dat hun weggelegd is.

Gij merkt daarin op, hoe de Apostel, wanneer hij zegt dat Christus ons vlees en bloed aangenomen heeft, tevens de redenen daarvan mededeelt, opdat Hij dood en duivel te niet doen, en de kinderen verlossen zou. Hij moest in alles den broederen gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en getrouw Hogepriester zou zijn, om de zonden Zijns volks voor God te verzoenen. De redenen Zijner vleeswording komen dus hierop neer: opdat Hij onze Zaligmaker mocht zijn. Daarom wordt dit zo dikwijls vermeld. ‘ Hij heeft de vijandschap in Zijn vlees te niet gemaakt.’ ‘Hij heeft de vijandschap aan hetzelfde gedood.’ ‘En heeft u, die eertijds vervreemd waart, en vijanden door het verstand in de boze werken, nu ook verzoend, in het lichaam Zijns vlezes, door den dood, opdat Hij u zou heilig en onberispelijk en onbeschuldiglijk voor Zich stellen’, Efeziërs 2:15, 16, Colossenzen 1:21, 22.

In de tweede plaats. Hoe Jezus ons vlees aannam. Ook deze vraag verdient beantwoord te worden, wyl Zijne vleeswording niet op de gewone wijze geschiedde, niemand nam ooit, sedert de grondlegging der wereld, vlees en bloed aan, gelijk Hij.

a. Hij nam vlees en bloed niet aan op dezelfde wijze als Adam, die uit de aarde gevormd werd, die ‘geformeerd werd uit het stof der aarde’, Genesis 2:7, 3:19.

b. Ook werd Hij geen vlees als wij, door vleeselijke generatie. Jozef bekende zijne vrouw niet, noch bekende Maria enen man, voordat zij haren Eerstgeborene geboord had, Mattheus 1:25, Lukas 1:34.

c. Zijne vleeswording had alzo plaats door de onmiddellijke werking en overschaduwing des Heiligen Geestes. Daarom lezen wij uitdrukkelijk: ‘Zij werd zwanger bevonden uit den Heiligen Geest: ‘De geboorte van Jezus Christus was nu aldus: Want als Maria, Zijne moeder, met Jozef ondertrouwd was, eer zij samen gekomen waren, werd zij zwanger bevonden uit den Heiligen Geest’, Mattheus 1:18. En wederom, toen Jozef deze ontdekking maakte een

twijfelde aan hare eerbaarheid, also hij wist, dat hij haar nog niet bekend had, kwam des Heeren engel zelf om zijnen twijfel weg te nemen en zei: 'Jozef, gij zoon Davids! wees niet bevreesd Maria, uwe vrouw, tot u te nemen, want hetgeen in haar ontvangen is, dat is uit den Heiligen Geest', Mattheus 1:20.

En toch, hoezeer het kind Jezus door den Heiligen Geest, en dus niet uit den wil des mans, in het lichaam gegenereerd werd, had dit niet plaats zonder, maar door ontvangenis: 'En zie', zegt de Engel tot Maria, 'gij zult bevrucht worden, en enen Zoon baren, en zult Zijnen Naam heten Jezus', Lukas 1:31. Hij ontving vlees en bloed niet slechts in, maar ook van het lichaam der maagd. Daarom heet Hij haar Zoon, het Zaad der vrouw, en ook: het Zaad Abrahams, het Zaad Davids, naar het vlees, Genesis 12, 13:15, Lukas 1:31, 2:7, Romeinen 1:3, 9:5, Galaten 3:16, 4:4.

En het werk, dat Hij ondernam, vereiste zulks.

1. Het vereiste, dat Hij ons vlees en bloed aannam.

2. Het vereiste, dat Hij ons vlees en bloed aannam, maar zonder de zonde, hetgeen onmogelijk zou geneest zijn, zo Hij uit een vleselijke generatie gaarde was, want zo worden de kinderen in zonde ontvangen en in ongerechtigheid geboren, Psalm 51. En de geringste besmetting, naar lichaam of geest, zou Hem ten enenmale onbekwaam hebben gemaakt om het groot verlossingswerk te volbrengen. 'Want zodanig een Hogepriester betaamde ons, heilig, onnozel, onbesmet, afgescheiden van de zondaren, en hoger dan de hemelen geworden', Hebrëen 7:26. Het mysterie der vleeswording van Gods Zoon werd dus volbracht, opdat Hij ons in alles gelijk zou worden, uitgenomen de zonde, want de zonde in het vlees maakt onbekwaam om het gebod te houden. Daarom werd Hij op zulk een wijze uit een vrouw geboren, en deze reden wordt ook door den engel aangegeven, toen Zijne geboorte Maria werd meegedeeld: 'De Heilige Geest zal over u komen, en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen: daarom ook, dat 'Heilige, dat uit u zal geboren worden, zal Gods Zoon genaamd worden', Lukas 1:35. De kracht des Allerhoogsten en de overschaduwing des Heiligen Geestes volbrachten dit wonder, want de ontvangenis en geboorte onzes Zaligmakers is en blijft een wonder. Dit mysterie volgt op dat der Drie-eenheid, het is een groot mysterie. 'De verborgenheid der Godzaligheid is groot, God is geopenbaard in het vlees', 1 Timotheus 3:16.

Het besluit is, dat Jezus Christus onzes vlezes en bloeds deelachtig werd, opdat Hij onze Zaligmaker mocht zijn, en opdat Hij werkelijk onze Zaligmaker zou kunnen zijn, nam Hij op zulk een wijze ons vlees en bloed aan.

In de derde plaats. Het was noodzakelijk, dat Christus ons vlees en bloed aannam, indien Hij onze Zaligmaker wilde zijn.

1. Ten eerste volgt dit uit den aard van Zijn werk: namelijk te verlossen, den mens te verlossen, den mens, die 'in het verderf nederdaalt', Job 33:24. Wie nu iemand, die zinkt, redden wil, moet hem vastgrijpen. En wijl Hij niet enen mens, maar de mensen verlossen wilde, moest Hij noodwendig niet slechts enen mens aangrijpen, maar de ganse menselijke natuur en Zich zelve met menselijk vlees bekleden. 'Hij neemt de engelen niet aan, maar Hij neemt het zaad Abrahams aan', Hebrëen 2:16. Want Zijn vlees was hetzelfde als dat der kinderen, tot wie de belofte gekomen was, en Hij bevatte in Zich al degenen, die zalig worden, gelijk in Adam het ganse menselijk geslacht begrepen is, Romeinen 5.

Daarom zegt de Schrift, dat wij uitverkoren zijn in Hem, in Hem wederom tot een vergaderd zijn, in Hem zijn, met Hem begraven, met Hem levend gemaakt, en met Hem in den hemel gezet zijn, Romeinen 7:4, Efeziërs 1:4, 10, Colossenzen 2:12, 13, 3:1-3. Dit was alzo de wijsheid des groten Gods, dat de eeuwige Zoon Zijner liefde de zinkende zielen der zondaars zou aangrijpen en redden, door hun vlees aan te nemen.

2. De wijze, waarop Hij Zijn verlossingswerk zou volbrengen, vereiste evenzeer Zijne vleeswording.

Hij moest Zijn werk volbrengen door te sterven. Moest de Christus niet deze dingen lijden, en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan? Had Christus niet geleden, dan zou Hem ook gene heerlijkheid gewacht hebben, Lukas 24:26, Handelingen 17:3. De profeten 'hebben onderzocht, op welken of hoedanigen tijd de Geest van Christus, die in hen was, beduidde en te voren getuigde het lijden, dat op Christus komen zou, en de heerlijkheid, daarna volgende', 1 Petrus 1:11. Zij deden het door den Geest, ja door den Geest van Christus zelf. Deze Geest dan beval hun, der wereld te verkondigen, en te betuigen, dat Christus lijden moest, wijl zonder dat gene heerlijkheid kon volgen, want de bedreiging des doods en de vloek der wet lag den kinderen, om hun zonden wil, in den weg, zodat zij de poorten des hemels niet konden binnengaan. Wie de kinderen dus wil verlossen, moet aan de Goddelijke gerechtigheid voldoen, anders zou God liegen, indien Hij vrijstelde zonder de voldoening der bedreigde straf te vorderen. Christus moest dus noodwendig lijden, de aard Zijner verzoening maakte Zijne vleeswording noodzakelijk, Hij moest sterven, moest voor ons sterven, moest sterven voor onze zonden. Deze verzoeningsdood was onder de bediening der wet afgebeeld door de bloedige offeranden-het bloed der stieren, het bloed der lammeren, het bloed der rammen, het bloed der kalveren, het bloed der bokken en der vogelen. Wat betekenden deze bloedige offers, anders dan de bloedige offerande van het lichaam van Jezus Christus? Hun bloed was de afschaduwing Zijns bloeds, en hun vlees van Zijn vlees.

Daarom: aangezien God verklaard heeft, dat Hij geen welbehagen schept in die offeranden, omdat zij degenen, die tot God gingen, nimmermeer konden reinigen, zo zond Hij Jezus Christus om Zijn zondeloos lichaam en Zijne reine ziel op te offeren voor de zonden des volks. Want het is onmogelijk, dat het bloed van stieren en bokken de zonden wegneme. Daarom, komende in de wereld, zegt hij: 'Slachtoffers en offerande hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij het lichaam toebereid, brandoffers en offer voor de zonde hebben u niet behaagd. Toen sprak Ik: Zie, ik kom, (in het begin des boeks is van Mij geschreven) om Uwen wil te doen o God!' Wijl brandoffers de zonden des volks niet konden wegnemen, gaf Jezus Zijn lichaam, wijl het bloed van stieren en bokken daartoe onvermogen was, offerde Hij Zijn bloed. Dan volgt, dat wij door den wille Gods 'geheiligd zijn, door de offeranden des lichaams van Jezus Christus, eenmaal geschied', Hebrëeën 10:4-10.

3. Het doel van het verlossingswerk vereiste, dat Christus, om onze Zaligmaker te zijn, ook ons vlees moest aannemen.

a. Het doel onzer verlossing is, dat wij God mogen genieten. 'Ik zal bij hen wonen, en zij zullen Mijn volk zijn, en Ik zal hun God zijn.' Dit inwonen Gods, en ons genieten van Hem, begon eerst recht, toen Hij in den persoon van Jezus Christus ons vlees aannam. Daarom heet Christus 'Emmanuel', dat is: God met ons, en: 'het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond.' Het vlees van Christus is de tabernakel, door God onder de mensen opgeslagen 'Ziet, de Tabernakel Gods is bij de mensen, en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God zelf zal bij hen en hun God zijn', Openbaring 21:3. Hier begint God Zijne heerlijkheid te openbaren, en aangenaam te worden in de ogen der mensen-kinderen.

God kon Zich zelf aan ons niet mededelen, noch ons het genot Zijner heerlijkheid schenken, dan daardoor, dat Zijn Zoon het vlees der maagd aannam, wijl de zonde tussen beide stond. Zijn vlees alleen was het heilige vlees, waarin God kon wonen, en aangezien Zijn vlees ook het onze is, daar Hij het aannam om ons daardoor deelgenoten te maken van hetgeen Hij in het vlees wilde volbrengen, zo kon God Zich in Hem den mens mededelen: 'God was in Christus, de wereld met Zich zelven verzoenende', 2 Corinthiërs 5:19. En Christus zelf zegt: 'Ik ben de Weg.... Niemand komt tot den Vader dan door Mij', Johannes 14:6.

De volgende woorden uit den brief aan de Hebrëeën spreken ook duidelijk uit, wat wij zo-even gezegd hebben: 'Dewijl wij dan, broeders! vrijmoedigheid hebben, om in te gaan in het

heiligdom door het bloed van Jezus, op een versen en levenden weg, welken Hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is, door Zijn vlees', Hebrëen 10:19, 20.

Door het vlees en bloed van Jezus kunnen wij dus in het heiligdom binnengaan, door het voorhangsel, dat is, door Zijn vlees.

b. Het eerste doel onzer verlossing is, dat wij God mogen genieten, het andere is, dat God voor eeuwig door ons verheerlijkt worde: 'opdat God in alles verheerlijkt worde, door Jezus Christus, onzen Heere.'

Hier moet inderdaad het mysterie Zijner genade, wijsheid, rechtvaardigheid, macht, heiligheid en heerlijkheid eeuwigen lof ontvangen, als wij die waardig geacht zijn het Koninkrijk Gods te beërven, dat mysterie zullen bewonderen en ons zelve zien zonder ons zelve, en het vlees en bloed van Christus, door hetwelk wij in den gelove voor eeuwig verlost zijn. O, dat zal de oorzaak onzer eeuwige blijdschap zijn-God bemint ons, God heeft ons Zijn Zoon gegeven, Christus heeft ons lief, en heeft Zijn vlees voor ons leven, en Zijn bloed voor onze eeuwige verzoening en verlossing geschonken!

Ten tweede. Christus heeft zich onder de wet gesteld. 'Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijnen Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet', Galaten 4:4.

Wijl Hij 'in het vlees gevonden is', moest Hij noodzakelijk ook onder de wet staan, want geen schepsel staat boven Gods wet, noch is van dezelve ontheven, maar toch was het met Christus nog een ander geval. Christus stond niet daarom onder de wet, wijl Hij in het vlees gevonden was, maar Hij nam ons vlees aan en stelde Zich zelve opzettelijk onder de wet, waarom wij verder lezen: 'opdat Hij degenen, die onder de wet waren, verlossen zou', Galaten 4:5. Wij ontmoeten hier derhalve een plan, een hemels besluit: Christus is volgens dit plan onder de wet gesteld, om wille van anderen: 'opdat Hij degenen, die onder de wet zijn, verlossen zou.'

'Geworden onder de wet', dat is: Hij heeft Zich zelf in de plaats der zondaars gesteld, Zich aan dezelfde smarten en straffen onderworpen, die ook ons deel zijn. Wij waren onder de wet, de wet had heerschappij over ons en eiste van ons, op straffe der eeuwige verdoemenis, een volmaakte gehoorzaamheid.

Onder deze verplichting heeft Christus Zich gesteld opdat Hij ons verlossen zou, want anders hadden wij eeuwig onder dezelve moeten bezwijken.

De wet had heerschappij over ons, en, aangezien wij gezondigd hebben, rechtens den vloek over ons uitgesproken, en alle mensen onder den toorn Gods gesteld. Christus kwam derhalve niet slechts in ons vlees, maar ook in onze plaats, in het dal der schaduwen des doods, waarin wij, als zondaars, rondwandelden. Wie onder de wet is, bevindt zich onder het scherp der bijl. Toen David zijne broederen ging bezoeken, om hen van de hand van Goliath te redden, moest hij naar hunnen welstand vragen en pand van hen medebrengen, 1 Samuel 17 :18. Zo kwam ook Jezus Christus om ons te verlossen van den dood en de wet, Hij kwam zien of het Zijnen broederen wel ging, en, bewogen met hunnen deerniswaardigen toestand, stelde Hij Zich in hun plaats, namelijk onder de wet, opdat Hij hen verlossen mocht.

Ik zei u te voren, dat hij in de wereld kwam zonder zonden, door een wonderdadige ontvangenis en geboorte, hier verneemt gij de reden, namelijk dat 'Hij geworden is onder de wet, opdat Hij degenen, die onder de wet zijn, verlossen zou.' Wie onder de wet gesteld wil worden om anderen te verlossen, moet noodzakelijk zelf zonder zonde of smet zijn, want de wet veroordeelt ook de geringste overtreding, ja het minste zondige beginsel.

Zonder dit was er dus gene verlossing de mensen, noch een aanneming tot kinderen God mogelijk: gene verlossing, omdat het oordeel des doods allen reeds getroffen had, gene aanneming tot kinderen, wijl dat de uitwerking der verlossing is. 'God heeft Zijnen Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet, opdat Hij degenen, die onder de wet waren, verlossen zou, en opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden.'

Christus heeft Zich dus onder de wet gesteld, heeft de Zijnen van de wet bevrijd en hun het voorrecht der aanneming tot kinderen Gods verworven.

Want, zoals ik u reeds deed opmerken, Christus vertegenwoordigde in Zich het gezamenlijke zaad of de kinderen der belofte, daarom stelde Hij Zich onder de wet voor hen, nam op Zich wat de wet van hen vorderde, om dat in hun plaats te volbrengen.

Hij begon derhalve met den eersten tittel der wet, en het menselijk vlees aannemende, voor den mens, werd Hij 'het einde der wet, tot rechtvaardigheid een iegelijk, die gelooft', Romeinen 10:4. Het einde der wet, wat is het einde der wet anders, dan een volmaakte, zondeloze gehoorzaamheid? Dat is het einde der wet, zowel ten opzichte van haar zelf, als van de reden, waarom zij den mens is opgelegd. God gaf de wet, opdat de mens in volmaakte gerechtigheid wandelen zou, maar wijl de zonde in ons vlees is gedrongen, kunnen wij die gerechtigheid onmogelijk vervullen. Thans komt Christus de Heere in de wereld, bekleedt Zich met der kinderen vlees, vangt het werk hunner verlossing aan, stelt Zich onder de wet, en elk gebod der wet volmaakt vervullende, wordt Hij 'het einde der wet, tot rechtvaardigheid een iegelijk, die gelooft.' Want Hij vervulde de wet niet voor Zich zelf, wijl Hij gene gehoorzaamheid verschuldigd was, wij waren die verschuldigd, wij hadden de wet volkomenlijk te vervullen, doch wij waren buiten staat dat te doen, omdat de wet krachteloos was geworden door het vlees, daarom zond God Zijnen Zoon om in onze plaats de wet te vervullen, om het einde der wet te worden, tot rechtvaardigheid voor een iegelijk, die gelooft. Christus heeft Zich alzo om onzentwille onder de wet gesteld, om ons te verlossen. Daarom, gelijk de Schrift zegt, betaamde het Hem onbevlekt te zijn, wijl de wet voor den rechterstoel Gods vergelding eist voor elke zonde. Daarom werd Zijne Godheid des vlezes en bloeds der kinderen deelachtig, en wel op een onbesmette wijze, opdat Hij werd 'onder de wet, om degenen, die onder de wet zijn, te verlossen.'

Want, aangezien Hij twee naturen in Zich verenigde, waarvan de Godheid de meeste was en alles, wat Zijne mensheid verrichte, waarde gaf, zo word Zijne gehoorzaamheid de gehoorzaamheid Gods. Des Zoons gerechtigheid, des Zoons bloed, Gods gerechtigheid, Gods bloed, Hebréeën 5:8, 9, Filippenzen 3:9, Handelingen 20:28, 1 Johannes 3:16.

Zo kwam Jezus Christus in de wereld en stelde Zich onder de wet om te verlossen, niet als God, maar als Godmens, de beide naturen in zich tot een Christus verenigende. De Godheid verleende alzo waarde en kracht aan Christus' volmaakte gehoorzaamheid in het vlees, anders zou die volkomene gerechtigheid ontbroken hebben, welke alleen aan de verwachtingen en de eisen van Gods rechtvaardigheid kan beantwoorden, namelijk de volkomene gerechtigheid des vlezes.

Maar alles, wat de tweede Persoon in de Godheid, de Zoon, het Woord, komende in de wereld en onder de wet, gedaan heeft, namelijk de volkomene gerechtigheid, die Jezus Christus, de Godmens, voor ons heeft volbracht, was en is de gerechtigheid Gods. En wijl Hij de wet volbracht heeft niet voor Zich zelf, maar, gelijk de tekst zegt, 'om te verlossen', zo is de gerechtigheid, die ons vrijstelt van de wet, gene andere dan de gerechtigheid, die uitsluitend in den Zone Gods woont.

En dat dit noodzakelijk zo wezen moet, is duidelijk, zowel in betrekking tot God, als tot den mens.

In betrekking tot God. God eist een volmaakte gerechtigheid, wie dus komt om te verlossen, moet zulk een gerechtigheid voor God brengen, en dat kan niemand anders dan God zelf.

In betrekking tot den mens. De mens moet Gode deze gerechtigheid brengen, daarom moest zijn plaatsvervanger ook een mens zijn. Mens voor mens, en God voor God, Godmens tussen God en mens. Deze Scheidsman kan Zijne hand op beiden leggen, en God met den mens verzoenen, Job 9:33.

Vraag. Sommigen vragen misschien: waartoe de gerechtigheid van Enen, die van nature God is? Indien Adam, die alleen mens was, in zijne onschuld volhard had, on gehoorzaam gebleven was, dan zou hij zich zelf en al zijne nakomelingschap bevrijd hebben.

Antwoord. Ware Adam staande gebleven, dan hadden hij en zijne nakomelingschap zich zolang tegen de bezoldiging der zonde gevrijwaard, als zij in die gehoorzaamheid volhard hadden. Maar zodra Adam gezondigd had, ook al ware zijne natuur niet verontreinigd geworden, toen kon hij zich niet meer van de vloek der wet verlossen, aangezien hij zijne gelijkenis met God verloren had, want de vloek der wet is de vloek Gods, en niemand kan zich van Gods vloek verlossen, zo hij eerst heeft overtreden. Dit is klaarblijkelijk, want zelfs de engelen, die gezondigd hebben, zijn met ketenen gebonden en kunnen zich zelve nimmermeer verlossen. Wie dus den mens van de wet wilde verlossen, moest niet slechts alle geboden der wet volbrengen, maar ook den vloek dragen, die volgens de wet op de zonde rust.

Ook al name een engel vlees en bloed des mensen aan en vervulde dan de ganse wet, zo zou zijne gerechtigheid toch den zondaar niet kunnen verlossen, het zou slechts de gerechtigheid eens engels zijn en dus zeer onvoldoende, om enen zondaar voor den toorn Gods te beschermen. 'Gij zult den Heere, uwen God, liefhebben, uit geheel uw hart, en uit geheel uwe ziel, en uit geheel uw verstand.' Indien er niet meer dan dit van ons geëist werd om ons zelve te verlossen, dan nog zou zulks ten enenmale onmogelijk zijn, omdat onze beste plichts vervulling vol zonde is, en deze zich in al onze daden mengt. Wijl dit zo is, kan er in den natuurlijken mens nimmer een vervulling der wet met het gehele hart, met de ganse ziel, met alle kracht, en het gehele verstand, gevonden worden.

Bovendien wordt daartoe een volmaakt geheugen gevorderd, opdat steeds alle menselijke plichten, elke tittel der wet ons voor den geest sta, en gene zonde uit vergeetachtigheid voortkome, een volmaakte kennis en een volkomen oordeel, een eeuwige onvermoeidheid in alles, opdat de zonde en de aanhoudende verzoeking de ziel niet afmatten en haar doen vallen, alvorens alles volbracht is.

Om dit laatste ten uitvoer te brengen, moest Hij, die ons verzoenen wilde, medebrengen:

1. Een volmaakte bereidwilligheid, zonder de minste neiging tot het tegengestelde,
2. Zulk een haat tegen de zonde, als alleen in Gods hart te vinden is,
3. Een onvermengde vreugde in elke plicht, ook te midden van alle verzoeking,
4. Een volharding in alles, om Gods gerechtigheid volkomenlijk te bevredigen.

Ik zeg: wordt de vloek der wet weggenomen, schenkt God voor de zonden, die tot dusverre begaan zijn, volkomene vergeving, en eist Hij alleen voor het vervolg goede werken, naar de geboden der wet, dan is er voor geen mens redding mogelijk, want ook daartoe is geen hart, gene ziel, gene kracht en geen verstand bekwaam

Alle hoop op verlossing zou dus moeten vergaan, indien niet de Zone Gods die taak op Zich wilde nemen, en, geloofd zij Gods Naam! Hij heeft het gedaan. 'Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijnen Zoon uitgezonden, geworden, uit een vrouw, geworden onder de wet', Galaten 4:4.

Ten derde. Christus heeft onze zonden op zich genomen. De derde hoofdzaak in Christus verlossingswerk is deze: dat Hij onze zonden op Zich genomen heeft. 'Want Dien, die gene zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt', 2 Corintiërs 5:21. Vreemde leer! Een dwaas zou het godslastering noemen, maar de Waarheid heeft het betuigd. De Waarheid, zeg ik, betuigt, niet slechts dat Hij zonde gemaakt is, maar dat God Hem zonde gemaakt heeft 'Dien heeft Hij zonde voor ons gemaakt.'

Dit toont ons aan, hoe alzijdig Christus het werk onzer verzoening op Zich nam: Hij werd zonde voor ons gemaakt. De zonde is de grote slagboom en hinderpaal voor ons geluk, de zonde is de bron van alle ellende, zowel hier als hiernamaals. Neem de zonde weg, en niets kan

ons schaden, want de tijdelijke, de geestelijke en de eeuwige dood zijn de bezoldiging der zonde, Romeinen 6:23.

De zonde, en de mens om der zonde wil zijn het voorwerp van Gods toorn. Zo de mens het voorwerp van den toorn Gods is, dan is zijn toestand vreselijk, want wie kan den toorn Gods dragen, wie voor dezelve bestaan? Dat kan geen mens, geen engel, ja de ganse wereld niet. Allen moeten daarom onder de zonde verzinken, behalve Hij, die zonde voor ons gemaakt is, Hij alleen kan de zonde dragen, Hij alleen kan de zonde wegdragen, en daarom zijn alle zonden op Hem gelegd: 'De Heere heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen', Jesaja 53:6.

Let hierop, en gij zult de reden vinden, waarom God Hem zonde voor ons heeft gemaakt: 'opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem.' Hij nam ons vlees aan, stelde Zich onder de wet en werd zonde voor ons gemaakt, opdat de duivel te niet gedaan, en de gevangenen in vrijheid gesteld en rechtvaardigheid Gods in Hem mochten worden.

En als de Apostel zegt, dat God Hem zonde voor ons heeft gemaakt, dan spreekt hij tegelijk uit, dat zich daarin Gods besluit en de verborgenheid van Zijn wil en genade heeft geopenbaard. God heeft Hem zonde gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem. Geen andere weg stond open, de hemelse Wijsheid kon geen anderen weg vinden, op gene andere wijze konden wij voor Gods gerechtigheid bestaan.

Wat volgt nu hieruit, dan dat wij door het Geloof in Zijn bloed met God verzoend zijn en vrijgesteld van de wet der zonde en des doods? Ja, en welke bemoediging geeft het ons, om op Hem volkomen te vertrouwen, als wij lezen: 'Dien, die gene zonde gekend heeft, heeft God zonde voor ons gemaakt.'

Vraag. Maar hoe is Jezus Christus door God zonde voor ons gemaakt?

Antwoord. Zodanig, alsof Hij persoonlijk al onze zonden had bedreven, dat is: Hij werd er even werkelijk mede belast, als ware Hij zelf de dader van alle zonden. 'God heeft Hem zonde voor ons gemaakt', niet slechts een zondaar, maar de zonde zelf. Hij was de zonde der gehele wereld, toen Hij in onze plaats voor God stond. Sommigen, inderdaad, willen er niet van horen, dat Jezus Christus zonde gemaakt is, hun verduisterd verstand acht dit een onrechtvaardig oordeel Gods, het schijnt, dat zij, wijl zij zich zulk een mogelijkheid niet kunnen voorstellen, menen, dat God daardoor Zich zelf in gevaar brengt en iets doet, dat Zijner hemelse Majesteit niet betaamt. Doch wij stellen tegenover deze Paulus en Jesaja, de een zegt: 'God heeft Hem zonde voor ons gemaakt', en de ander: 'De Heere heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen.'

Doch dezulken achten het, naar ik onderstel, voor Christus genoeg te sterven, zonder met den last onzer zonden en den vloek van Gods toorn beladen te zijn. Zij maken Hem even gevoelloos, even onbewust als het lam of de bok waren, die onder het Oude Verbond voor de zonden werden opgeofferd, als een beeld of schaduw slechts. Zij gevoelen het gehele gewicht en de schuld der zonde niet, noch hebben een recht begrip van Gods oordeel. Maar gij, zondaar! die u zelf als zondaar kent en de schuld der zonde in uw eigen geweten voelt, weet dat Jezus Christus, de Zoon des levenden Gods, voor u zonde gemaakt is, en voor al uwe zonden schuldig voor God heeft gestaan, Hij heeft al uwe zonden in Zijn lichaam gedragen op het kruis.

God legde onze zonden op Christus, en dat met derzelve last en schuld, wat blijft er dan over, dan of deze overdracht werkelijk of schijnbaar is? Was zij werkelijk, dan is Hij er onder bezweken, òf Hij heeft ze van voor Gods aangezicht weggedragen, was Zij schijnbaar, dan stierf Hij slechts schijnbaar voor ons, en de door Hem aangebrachte verlossing is ook slechts schijnbaar, zodat de verworven zaligheid inderdaad niets betekent. En daarenboven beschuldigt deze vervloekte leer God en Jezus Christus van huichelarij, wijl God zegt, dat Hij Christus tot

zonde voor ons heeft gemaakt, en Christus bevestigt, dat Hij onze zonden gedragen heeft, hoewel dan in werkelijkheid onze schuldenlast nooit op Hem is geweest.

Vraag. Kon Christus dan niet voor onze zonden sterven, zonder met derzelfver schuld en last beladen te worden?

Antwoord. Wie zonde en schuld, zonde en den last der zonde, van elkaar scheiden kan, zodat Hij, die voor de zonden stierf, wel de zonde maar niet de schuld, wel de zonde maar niet haren last droeg, moet dit in zijne verbeelding doen. Gene Schrift, gene rede, geen verstand ondervindt de zonde zonder derzelfver schuld en last.

En hier moeten wij onderscheid maken tussen de zonde, die op Christus geladen, en de zonde, als zij vergeven is. Zonde, die vergeven is, kan zonder schuld en last zijn, hoewel niet zonder schaamte in deze wereld, maar de zonde, wanneer zij op iemand rust, en wel onder de gerechtigheid Gods, is onmogelijk van den last en de schuld te scheiden, zij behoren noodzakelijk bij elkaar en zijn op dien persoon verenigd. Arme zondaar! laat u raden en wees op uwe hoede tegen zulke verleidende predikers, die, met een tong gladder dan olie, u van deze Goddelijke Waarheid zouden willen beroven: 'God heeft Hem zonde voor ons gemaakt', want, gelijk ik u zei, zij vleien u niet alleen met een gewaande bevrijding en vergiffenis, met een schijnbare hemelse gelukzaligheid, maar maken bovendien God en den Heere Jezus tot bedriegers, die liegen, als Zij ons plechtig verkondigen, dat Christus zonde voor ons gemaakt is en onze zonden gedragen heeft. Zij voeren wel aan, dat God niet onrechtvaardig kan veroordelen, maar ik zeg u, dat hun goddeloze leer het heerlijk Evangelie verkeert in een kunstig verdichte fabel, 2 Petrus 1:16, en Christus, als Hij voor onze zonden sterft, gelijk stellen met het onbewuste paaslam naar Mozes' wet.

Daarom, zoekende zondaar! wanneer gij in het Woord der Waarheid leest, dat Christus voor onze zonden gestorven is, en dat God Hem zonde voor ons heeft gemaakt, bedenk dan, dat de zonde overtreding is van Gods wet, dat zij het oordeel Gods over den mens brengt, zijne ziel met schuld bezwaart, die onvermijdelijk voldaan moet worden. Scheid zonde en schuld niet van elkaar, opdat gij geen huichelaar wordt gelijk die goddeloze mensen, die Christus' lijden miskennen. Bovendien, wie wel zonde, maar gene schuld, wel zonde maar niet de wettelijke straf in Christus ziet, die zegt daarmee, dat de zonde gene schuld of straf meebrengt, of dat Christus de zonde op Zich heeft genomen, terwijl wij de straf nog te dragen hebben, want de straf moet gedragen worden, wijl de bedreiging over de zonde uit den mond van God zelve is uitgesproken.

Bedenk daarom, gelijk ik zei, dat de zonde overtreding van Gods wet is, 1 Johannes 3:4, en Gods rechtvaardigen toorn opwekt, wend dan uwen blik naar het kruis en zie, hoe Christus uwe zonde, met derzelfver schuld en straf gedragen heeft. 'God heeft de zonde veroordeeld in het vlees' van Christus, Romeinen 8:3. 'Die zelf onze zonde in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout', 1 Petrus 2:24.

Ik wil u alleen nog deze waarschuwing geven: de zonde was niet als natuur in Christus' vlees, maar met hare schuld en straf, Hij stond onder de wrekende hand van Gods gerechtigheid. 'Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheid is Hij verbrijzeld, de straf, die ons den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijne striemen is ons genezing geworden', Jesaja 53:5.

Zie dan op den gekruisigden Christus, die de zonde der wereld heeft gedragen, alsof Hij alleen de wet gebroken had, zie Hem aan, dat Hij in Zich zelf onschuldig en slechts om de overtredingen van Gods volk geslagen is, toen God Hem zonde maakte, maakte Hij Hem zonde voor ons.

Ten vierde. Hij is voor ons een vloek geworden. 'Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons, want er is geschreven: vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt', Galaten 3:13. Deze woorden zijn aangehaald uit de Mozaïsche wet,

betreffende het geval, dat iemand een zonde heeft begaan, die hem de kruisstraf op den hals haalt: 'Voorts wanneer in iemand een zonde zal zijn, die het oordeel des doods waardig is, dat hij gedood zal worden, en gij hem aan het hout zult gehangen hebben, zo zal zijn dood lichaam aan het hout niet overnachten, maar gij zult het zeker ten zelve dage begraven: want een opgehangene is Gode een vloek', Deuteronomium 21:22, 23. Door deze aanhaling bevestigt Paulus, dat Christus rechtvaardig gehangen is, omdat er op Hem een zonde was, die het oordeel des doods verdiende, en wel niet Zijne, maar onze zonde. Wilt Hij dus Zich zelve met onze zonden beladen, moest Hij van God vervloekt zijn, want zonde is zonde, waar zij ook gevonden worde, en gerechtigheid blijft gerechtigheid, waar zij de zonde ook ontmoete. Daarom: aangezien Jezus Christus onze zonde op Zich nam, moest Hij 'met de overtreders geteld', en des doods waardig gekeurd worden.

Wie zonde doet, is des doods schuldig. Hoezeer Christus persoonlijk gene zonde gekend heeft, droeg Hij toch de zonde Zijner gemeente, en wilt Hij voor God in hare plaats wilde optreden en hare zonden voor de Goddelijke gerechtigheid dragen, moest Hij ook, volgens de wet, sterven. Tussen zonde en vloek is gene scheiding mogelijk. De vloek Gods moest noodwendig op de zonde volgen. Toen dus onze zonde van ons genomen en op Jezus gelegd werd, moest Hij ook met den vloek beladen worden, want indien zonde bij Hem gevonden werd, was Hij ook degene, die des doods waardig was, die sterven moest voor onze zonden.

Daarom stelt Paulus ons Christus voor, beladen met onze zonden, met de schuld en straf onzer ongerechtigheid. En wat is die straf anders dan de toorn en het mishagen Gods? 'Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons.'

In het woord 'vloek' zijn twee dingen begrepen:

1. De werkelijkheid der zonde, want er kan geen vloek zijn, waar gene zonde is, hetzij in iemand persoonlijk, hetzij op een ander geladen, met diens eigen goedvinden en volgens den wille Gods. En aangezien de zonden Christus als de Zijnen toegerekend worden, hoewel ze Hem niet van nature eigen zijn, zo komt ook de wettelijke bezoldiging der zonde op Hem neer. Hij is zonde voor ons gemaakt, Hij is voor ons een vloek geworden.

2. Het woord 'vloek' bevat ook de straf der zonde, de straf, die naar Gods rechtvaardig oordeel op de zonde bedreigd is, en deze straf is drieërlei:

a. de zonde rust op den zondaar naar lichaam en ziel, en daarom lezen wij ook, dat beide lichaam en ziel van Christus 'ten schuldoffer gesteld zijn', Jesaja 53:10, Hebr. 10:10.

b. De verdiende bezoldiging der zonde is de dood in zijne eigene natuur en kracht, dat is met den prikkel der zonde: 'De prikkel des doods is de zonde.' Daarom stierf ook Christus dezen dood voor onze zonden.

c. En ook het lijden en de smarten des doods moest Christus derhalve ondergaan.

Deze smarten des doods nu zijn verschillend: er zijn er, die de dieren met den mens delen, andere, die alleen de zondaar te dragen heeft, als hij voor God staat, en nog andere, welke op hem vallen, die voor eeuwig onder Gods toorn en vloek bezwijkt.

Wilt nu deze verschillende smarten door de hand der Goddelijke gerechtigheid rechtvaardiglijk over den mens gebracht worden, heeft ook Christus ze gedragen. Hij heeft den dood ondergaan. Hij heeft den prikkel des doods, de zonde, gesmaakt. Hij is van God verlaten geweest, maar kon onmogelijk die smarten dragen, die het deel zijn dergenen, welke eeuwiglijk daaronder verzinken. 'Het was niet mogelijk, dat Hij van dezelve dood zou gehouden worden', Handelingen 2:24.

Want waar de zonde beladen en gedragen wordt, daar moet noodzakelijk de toorn en de vloek Gods volgen. En waar de toorn en de vloek Gods zijn, daar moeten noodwendig de gevolgen, de natuurlijke gevolgen, ik zeg: de natuurlijke gevolgen, geopenbaard worden, namelijk: het gevoel, het pijnlijke gevoel van het mishagen der Goddelijke majesteit, en de kastijding voor de zonde, die Hem beledigd heeft. Er zijn natuurlijke en zedelijke gevolgen der zonde: deze laatste

vloeien voort uit onze zwakheid, terwijl wij met het oordeel Gods worstelen, namelijk: helse vrees, vertwijfeling, woede, godslastering, enz., aan deze was Jezus Christus niet onderworpen, daar Hij persoonlijk volkomen zondeloos was. Ook droeg Hij niet immer de natuurlijke gevolgen, wijl Zijne persoonlijke reinheid Hem voor veel vrijwaarde. God ontbond de smarten des doods, alzo ‘het niet mogelijk was, dat Hij van dezelve dood zou gehouden worden.’

Christus is dus voor ons een vloek geworden, omdat Hij onze zonde gedragen heeft, de straf moest door de wrekende hand van Gods gerechtigheid op Hem gelegd worden

In deze vier hoofdpunten zien wij alzo, hoe Christus onze Zaligmaker werd-Hij nam onze natuur aan, stelde Zich onder de wet, werd zonde voor ons gemaakt, en om onzentwille met Gods vloek beladen. En dit alles, gelijk ik reeds gezegd heb, was Gods eigen bestel. God zond Zijnen Zoon in de gelijkheid des zondigen vlezes, God stelde Hem onder de wet, God maakte Hem zonde voor ons, en God belaadde Hem met den vloek. God heeft Hem verbrijzeld, God heeft Hem ziek gemaakt, God heeft Zijne ziel ten schuldoffer gesteld, Jesaja 53:10. Niet dat God Hem haatte, want in Zich zelf was Christus heilig, onnozel, onbesmet, en dagelijks de vermaking Zijns Vaders. Maar volgens het genadeplan Gods jegens ons, werd onze ongerechtigheid op Hem gelegd, en Hij zelf in onze plaats verwond en verbrijzeld. God had ons lief, en daarom maakte Hij Zijnen Zoon een vloek voor ons. Christus is een vloek geworden, opdat ‘de zegening van Abraham tot de Heidenen komen zou in Christus Jezus’, Galaten 3:14.

VERDERE UITEENZETTING DEZER WAARHEID.

Alvorens dit onderwerp te verlaten, wil ik u, lezer! een paar andere bewijzen geven, om deze waarheid nog meer te bevestigen.

In de eerste plaats. Dat Christus onze zonden, en de straf en den vloek onzer zonden gedragen heeft, blijkt ook hieruit, dat Hij stierf, en wel zonder middelaar. Hij stierf: 'De bezoldiging der zonde is de dood', Romeinen 6:23. Indien nu de dood de bezoldiging der zonde is, en Christus niet gezondigd heeft maar toch gestorven is, zo moet of de loop der gerechtigheid omgekeerd zijn, of Hij is voor onze zonden gestorven, er was 'gene oorzaak des doods' in Hem, en toch is Hij gestorven. 'Christus is gestorven voor onze zonden', 'Die Zich zelven gegeven heeft voor onze zonden', 1 Corinthiërs 15:1-3, Galaten 1:4.

Wie Alzo meent, dat Christus onze zonden niet gedragen heeft, die beschuldigt God op vreselijke wijze, dat Hij Christus onschuldig heeft opgeofferd, want dan heeft God op Hem de bezoldiging der zonde gelegd, die Hij in geen enkel opzicht verdiend had. Ja, die werpt het ganse Evangelie omver, want dat berust enig en alleen op dit feit: 'Christus is gestorven voor onze zonden'.

Tegenwerping. Maar niet allen, die sterven, dragen Gods vloek om der zonden wil.

Antwoord. Toch wel allen, die zonder Middelaar sterven. Engelen zijn den vloekdood gestorven, omdat Christus hen niet verlost heeft, zo ook degenen, voor wie Christus nooit bidt, sterven den vloekdood, want zij komen om in de eeuwige pijn der hel. Ook Christus is den vloekdood gestorven als de rechtvaardige bezoldiging der zonde, want Hem ontbrak eveneens een middelaar. 'Ik zag toe, en er was niemand, die hielp, en Ik ontzette Mij, en er was niemand, die ondersteunde, daarom heeft Mijn arm Mij heil beschikt, en Mijne grimmigheid heeft Mij ondersteund'. 'Dewijl Hij zag, dat er niemand was, zo ontzette Hij zich, omdat er geen voorbidder was, daarom bracht Hem Zijn arm heil aan, en Zijne gerechtigheid ondersteunde Hem', Jesaja 63:5, 59:16.

Christus stierf en droeg de bezoldiging der zonde, zonder enen middelaar, zonder iemand, die zich tussen Hem en God stelde, Hij kwam in onmiddellijke aanraking met Gods eeuwige gerechtigheid, die Hem met den dood, als de bezoldiging der zonde, strafte, niemand was er, die voor Hem optrad, de rechtvaardigheid Gods werd aan Hem ten volle gewroken en belaadde Hem met den vloek der zonde in al deszelfs uitgestrektheid. Hij stierf voor de zonden, zonder voorbidder, Hij stierf den vloekdood.

In de tweede plaats. Een ander bewijs, dat Christus voor onze zonden den vloekdood gestorven is, levert Zijn gemoedstoestand op het ogenblik, dat 'onzer aller ongerechtigheid van Hem geëist werd.'

Geen sterveling werd ooit zo ontzettend aangevallen door de vreze des doods, als onze Heere Jezus, vreselijke verbazing, schrikkelijke angst overvielen Zijne ziel. 'Mijne ziel is geheel bedreefd tot den dood toe, blijft hier en waakt met Mij'. En Markus zegt: 'Hij begon verbaasd en zeer beangst te worden', Mattheus 26:38, Markus 14:33.

Bedenk daarbij, dat Jezus Christus sterker was om met den dood te worstelen, en beter in staat, alleen dezen vijand te bekampen, dan de gehele wereld te zamen.

a. Hij was gezalfd met den Heiligen Geest zonder mate, Johannes 3:34.

b. Hij bezat de genade volkomenlijk in Zich, Johannes 1:14, 16.

c. Niemand genoot ooit des Vaders liefde zo vol en onverdeeld als Hij, Spreuken 8:23-30.

d. Geen sterveling was ooit zo onschuldig en zondeloos, en geen geweten dus zo rein als het Zijne, Hebrëen 7:26.

e. Niemand bracht ooit zoveel goede werken mede, om hem in de ure des doods te ondersteunen en te sterken.

f. Niemand was ooit sterker verzekerd van eeuwig met den Vader in den hemel te zullen zijn, dan Hij. En toch, wanneer Zijne laatste ogenblikken naderen, hoe zwak is Hij, hoe verbaasd op het gezicht des doods, hoe beangst, hoe bedroefd tot den dood toe! en wat anders was daarvan de oorzaak dan Zijn naderend sterven om onzer zonden wil?

Helaas! hoe vaak lachen wij, arme zondaars! wanneer het verderf komt, ja 'verheugen ons, als wij het graf vinden', wijl wij den dood aanmerken als een welkome bode, als ons deel, als een middel om aan de tegenwoordige ellende te ontkomen, Job 3:22, 1 Corintiërs 3:22. Dit kon Jezus Christus niet, wijl Hij voor onze zonden stierf, en dus, hoe meer de dood naderde, des te vreselijker en te ontzettender de wrekende hand Gods loodzwaar op Zich voelde drukken. Daarom overviel Hem die geduchte strijd, die Hem het bloedige zweet uitperste, niet gelijk ons, wanneer ziel en lichaam gescheiden worden: 'En in zwaren strijd zijnde, bad Hij te ernstiger. En Zijn zweet werd gelijk grote druppelen bloeds, die op de aarde afliepen', Lukas 22:44.

Ik vraag: wat kan daarvan de oorzaak geweest zijn, dan dat de dood met zijnen prikkel op Hem aankwam? Indien Jezus Christus alleen als martelaar voor Zijne leer en deugd gestorven ware, dan zou Hij dien dood ongetwijfeld zeer gemakkelijk gedragen hebben, en toch, ook daarvoor stierf Hij, gelijk de Apostel Paulus getuigt: 'Hij heeft het kruis verdragen en de schande veracht', Hebreëen 12:2. Hoe hebben de martelaren den dood veracht, en als het ware niets gerekend, wijl zij vrede hadden met God door Jezus Christus, de wreedste foltering met blijdschap dragende, welke moeite mensen en duivelen zich ook gaven om hen nog meer te pijnigen! Zo kon Jezus Christus niet sterven, omdat Hij een slachtoffer was voor onze zonden, Hij stierf en droeg den vloek onzer ongerechtigheid. O, mijne broeders! Christus stierf vele doden tegelijk, 'men heeft Zijn graf bij de goddelozen gesteld, en Hij is bij de rijken in Zijn dood geweest', Jesaja 53:9. Zie hoe vele duizenden zalig zullen worden, zo vele doden moest Christus sterven, en toch stierf Hij slechts eenmaal. Hij stierf uwen dood, Hij stierf mijnen dood, en den dood van een iegelijk, die daardoor van den eeuwigen toorn Gods verlost wordt. En dan beweren sommigen, dat deze smarten en dit bloedzweet niet werkelijkheid, maar slechts schijn waren. Kan men grievender belediging voor Jezus Christus uitdenken, die alles met de meest ongeveinsde oprechtheid verrichtte? Het waren onze zonden, die Hij door Zijn dood van ons wegnam, en de vloek der wet, dien Hij in onze plaats droeg, waardoor Zijn sterven zo bitter gemaakt werd. 'Christus is het, die gestorven is', zegt de Apostel, en het is, alsof Hij door deze woorden wil te kennen geven, dat niemand ooit gestorven is behalve Christus, want inderdaad stierf nimmer iemand enen dood gelijk den Zijnen, Romeinen 8:34. De dood, eenvoudig als einde des natuurlijke levens, kon zulke angsten en smarten niet te weeg brengen in iemand, die persoonlijk rechtvaardiger was dan de engelen. Ja, hoe gerust kunnen zelfs vleselijke, goddeloze mensen, wier geweten niet ontwaakt is, sterven! Wij moeten derhalve tot het besluit komen, dat de oorzaak van de angst en vreze onzes Heeren Jezus Christus verder lag, en wel in de schuld der zonde en den vloek Gods, die toen over de zonde werd uitgestort.

Mensenvrees kan het evenmin geweest zijn, hun woeden en hun verschrikkingen konden Hem niet bevreesd maken, dat zou met Zijne leer in tegenspraak en met de waardigheid Zijns persoons in strijd zijn geweest, het was de zonde, en de vloek, die op de zonde rust.

In de derde plaats. Ook uit Gods houding en beschikkingen omtrent Jezus Christus blijkt duidelijk, dat Deze den vloekdood om onzer zonden wil stierf.

1. Uit Gods houding tegenover Hem. God werd Hem als een vijand.

a. Hij verlaat Hem: 'Mijn God. Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?' Ja, het bewustzijn van Gods troostvolle tegenwoordigheid bleef verre van Hem, totdat Hij den Geest gaf.

b. God behandelt Hem als enen zondaar, Hij kastijdt Hem, Hij verbrijzelt Hem, Hij slaat en verdrukt Hem, en het behaagde Hem zo te doen, dat is: Zijne gerechtigheid ontving daarin

genoegdoening. ‘ Het behaagde den Heere, Hem te verbrijzelen, Hij heeft Hem ziek gemaakt’, Jesaja 53:10.

Dit alles zou onmogelijk geweest zijn, indien Christus alleen voor Zich zelf opgetreden ware. Waar en wanneer werd de rechtvaardige verlaten? Wanneer God de zonde niet meerekent dan plaagt of verdrukt God Zijne mensen-kinderen niet van harte-dat is: niet met welbehagen of zonder gerede oorzaak.

Wanneer Jezus Christus dus onder het verlatend, kastijgend, verbrijzelend en verdrukkend mishagen Gods ligt, dan is Hij al dien tijd beladen met onze zonden, en daarom van God, van Zijnen God vervloekt.

2. Gods beschikkingen, Zijne zichtbare beschikkingen omtrent Jezus Christus verklaren evenzo duidelijk dat Hij, met onze zonden beladen, voor Gods aangezicht stond. De wraak liet Hem niet leven, God zelf offerde Hem op: ‘Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven’, Romeinen 8:32.

a. God heeft Hem overgeleverd in de handen der mensen, Markus 9:31.

b. God heeft Hem overgeleverd in de handen der zondige mensen, Lukas 24:7.

c. Hij heeft Hem in den dood overgegeven, Romeinen 4:25.

d. Ja, Hij heeft Hem zo volkomen overgeleverd, dat zondige mensen Hem hebben kunnen ter dood brengen, en God liet Hem tot dat einde in hun handen, ja, Hij was er zo verre vandaan, Christus te verlossen, dat Hij alles toeliet, wat dienen kon om Zijn leven weg te nemen.

Thans mochten de mensen met Hem doen wat zij wilden, hij was overgeleverd tot hunnen wil: Judas kon Hem verraden, Petrus Hem verloochenen, al Zijne discipelen Hem verlaten, Zijne vijanden Hem gevangen nemen, binden en als een boosdoener naar den hogepriester Kajafas leiden, in wiens huis Hij bespot, bespogen, geslagen en veracht wordt, thans buigen zij hoonlachend de knieën voor Hem, ja ‘Hij was veracht en de onwaardigste onder de mensen, een man van smarten en verzocht in ziekte, Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht’, Jesaja 53:3.

Nu wordt Hij tot den stadhouder gebracht, met bloed en de tekenen der ontvangen slagen bedekt, deze levert Hem over in de handen der krijgsknechten, die Hem nog meer verguizen, Hem met doornen kronen, en die doornenkroon met een rietstok in Zijne slapen drijven, nu wordt Hij een schouwspel, een aanfluiting voor al het volk, en dan zendt Pilatus Hem smadelijk tot Herodes, die met Zijne krijgslieden alweder Hem bespotten en verachten, terwijl God Zich immer verre houdt.

Ten laatste wordt Hij ter dood veroordeeld, of liever tot den kruisdood overgegeven, Zijne handen en voeten worden doorboord, de ruwe Romeinse soldaten hangen Hem aan het vloekhout, en daar blijft Hij zes uren lang de vreselijkste smarten lijden, namelijk van ‘s morgens negen tot drie uur in den namiddag. Gene hulp van boven daagt op, sommige omstanders bespotten Hem ook daar, andere beschimpen Hem, en nog andere schudden het hoofd, zeggende: ‘Anderen heeft Hij verlost, dat Hij nu Zich zelve verlosse, zo Hij is de Christus, de Uitverkorene Gods.’ De krijgsknechten verdelen Zijne kleding en werpen het lot over Zijn gewaad, dan weer drijft men den spot met Zijn vertrouwen op God, en geeft Hem edik te drinken, wanneer Hem dorst. Nog verschijnt niet de geringste Goddelijke hulp.

De aarde beeft, de steenrotsen scheuren, de zon wordt duisternis en Jezus roept het uit, dat Hij van God verlaten is, en het hoofdbuigende, geeft Hij den geest. Die aaneenschakeling van vreselijke smarten en ontzettend lijden naar lichaam en ziel heeft gene andere oorzaak dan: de zonde, onze zonde: ‘Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld, de straf, die ons den vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijne striemen is ons genezing geworden’, Jesaja 53:5.

De somma van alles is, dat Jezus Christus, de Heere, toen Hij onzes vlezes en bloeds deelachtig werd, niet om of voor Zich zelf kwam, maar opdat Hij in de plaats der zondaars trad, wier

zonden den dood en den vloek Gods verdiend hadden, die zonden en dien vloek droeg Jezus in Zijn eigen lichaam op het hout. Ik besluit dan, dat mijne zonde reeds gekruist en betaald en vervloekt is in den vloekdood, dien mijn Heiland heeft ondergaan.

Tegenwerpingen tegen deze leer.

Thans wil ik enige tegenwerpingen beantwoorden.

Eerste tegenwerping. Christus was nooit een zondaar, God zag Hem nooit als een zondaar aan, en onze zonden werden nooit werkelijk de Zijnen, God heeft Hem nimmer een zondaar genoemd en kon Hem dus ook nooit als een zondaar haten noch straffen, want geen onrechtvaardig oordeel is bij den Heere.

Antwoord.

1. Dat Christus nimmer persoonlijk, dat is: door eigen zonden, een zondaar was, geef ik toe, en in dien zin is het waar, dat God Hem nooit als een zondaar aanzag of strafte, ook werd Hij nimmer werkelijk onze zonde, indien gij door werkelijk, natuurlijk verstaat, en God heeft Hem in dien zin ook nooit een zondaar geheten.

2. Maar dat Christus voor God met onze zonden beladen stond, dat God niet slechts onderstelde, maar Hem werkelijk onze zonden toerekende, en ze als de Zijnen beschouwde, is zo waar, dat wie zulks loochent, geen Christen zijn kan: 'De Heere heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen', Jesaja 53:6, 1 Petrus 2:24.

3. Zo dan: hoewel God Hem niet strafte voor zonden, die Hij zelf zou bedreven hebben, toch strafte Hij Hem voor de zonden, die wij hebben begaan. 'Hij, rechtvaardig, voor de onrechtvaardigen', 1 Petrus 3:18.

4. Het is alzo waar, dat, hoezeer Christus nimmer zelf enige zonde had, Hij toch werkelijk zonde voor ons gemaakt en werkelijk voor ons een vloek geworden is. Zo dit gelochend wordt, dan volgt daaruit, dat Hij slechts schijnbaar zonde voor ons werd gemaakt, dat Hij niet werkelijk een vloek voor ons is geworden, dat alles slechts vertoning en misleiding was, maar zo iets kan onmogelijk van den Heere geschieden. God heeft in werkelijkheid onze zonden en den vloek onzer zonden op Christus gelegd.

Tweede Tegenwerping. Maar indien Christus werkelijk voor onze zonden geleden en den rechtvaardigen vloek onzer zonden gedragen heeft, dan moet Hij ook werkelijk de helse folteringen ondergaan hebben, want ook die behoren tot de bezoldiging der zonde.

Antwoord. Op deze tegenwerping kan veel geantwoord worden, ik wil kortelijk deze twee zaken noemen:

1. Datgene, waarmee God de ziel om der zonden wil belaadt, is onderscheiden van hetgeen daaruit voortvloeit, en

2. een verschil in den persoon, die de straf ondergaat, maakt ook een verschil in de uitwerking dier straf. Om deze twee punten nader te verklaren:

1. God belaadt met de zonde-God belaadt Christus met onze zonden. Dus staat Deze schuldig voor Gods oordeel. De gevolgen zijn:

a. Wie met de zonde beladen is, moet ook den toorn Gods dragen,

b. Deze toorn Gods wordt aan lichaam en ziel beide geopenbaard.

De gevolgen zijn alzo: God verlaat den beladen persoon, en indien deze in zulk een verlatenheid niet kan bestaan, zo valt hij onder de macht van schuld en vloek der zonde, die Gods rechtvaardig oordeel over hem gebracht heeft.

Indien die persoon ten enenmale onder dezen last bezwijkt, zodat hij den toorn Gods niet meer bezweren noch weerstaan kan, dan wordt hij door wanhoop, helse angst, woede, godslastering, duisternis en afschuw overvallen, en hij blijft voor eeuwig in de folteringen der hel, als een gedenkteken der eeuwige wraak.

Dat nu Christus den toorn Gods heeft ondergaan, is duidelijk, want Hij is met onzen vloek beladen geweest, dat God Hem verliet, maakte Hij door sterke roeping en tranen bekend, en

daaruit volgt noodzakelijk, dat Hij toen verkeerde onder het ontzettend bewustzijn van Gods mishagen en van het gemis Zijner gunst.

2. Maar dan was Jezus Christus, de Heere, ook geheel verschillend van alle anderen, die onder Gods toorn vallen, daarom kon de straf in Hem niet dezelfde werking voortbrengen, welke ze bij verdoemde zondaren heeft.

a. Er kon in Zijn hart gene wanhoop oprijzen, want Zijn vlees rustte in hope, zelfs te midden van Zijn lijden zei Hij: 'Gij zult Mijne ziel in de hel niet verlaten', Handelingen 2:27.

b. Daarom konden noch de eeuwigheid der straf, noch de daarmee verbonden foltering en vat op Hem hebben, want Hij wist, dat God Hem ten laatste rechtvaardigen en Zijne zoenverdiensten aannemen zou.

En let hierop: de eeuwigheid der straf is niet de eigenlijke bezoldiging der zonde, dan wanneer de zondaar zijne schuld niet kan afbetalen: 'Gij zult van daar geenszins uitgaan, totdat gij ook het laatste penninksken zult betaald hebben', Lukas 12:59.

Wat Zijn eigen leven betrof, was Christus onder de straf toch volkomen onschuldig, de verdoemden alleen zijn volstrekt schuldig. Christus had in Zich zelve de grootste volkomenheid van genade en deugd, de verdoemden daarentegen zijn volmaakt in zonden en ongerechtigheid. Christus' mensheid was immer met Zijne Godheid verbonden, de verdoemden staan alleen met de zonde in verbinding. En een onschuldige, volkomen in de genade, en tegelijk God en mens, kan beter den vloek der zonden dragen dan zondaars of zelfs engelen.

Als zij wanhopen, hoopt Christus. Als zij God lasteren, onderwerpt zich Christus. Als zij woeden, erkent Christus de rechtvaardigheid Zijns Vaders. Als zij onder den last van zonde en toorn verzinken, blijft Christus staande door de kracht Zijner onschuld en waardigheid: 'Gij zult Mijne ziel in de hel niet verlaten, noch zult Uwen Heilige overgeven om verderving te zien'. Hij was Gods Heilige, en Zijne heiligheid behield de overhand.

Daaruit volgt dan, dat Christus wel den vloek onzer zonden gedragen heeft, maar daarom niet de zedelijke gevolgen dier straf op Zich behoefde te nemen, die de verdoemde zielen ondervinden.

Derde Tegenwerping. Maar de Schrift zegt, dat de bezoldiging der zonde een eeuwige straf is: 'Gaat weg van Mij, gij vervloekten! in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijnen engelen bereid is', Mattheus 25:41.

Antwoord daarop is reeds gedeeltelijk bij de bespreking der vorige tegenwerping gegeven. Maar voorts:

1. Bedenk, dat de bezoldiging der zonde de dood is, en de straf onder Gods toorn-totdat zij, die dezen dood sterven, het laatste penninkske betaald hebben, Mattheus 5:26, Lukas 12:58, 59.

2. Zo dan: de eeuwigheid der straf is een gevolg daarvan, dat de zondaar nimmer in staat is zijne schuld geheel af te betalen, anders zou, noch kon de gerechtigheid, omdat zij rechtvaardig is, hem langer onder het oordeel laten.

3. De reden dus, waarom gevallen engelen en verdoemde zielen een eeuwige straf zullen ondergaan, is deze: wat zij lijden, is nimmer in staat de Goddelijke gerechtigheid te voldoen.

4. Het resultaat is alzo, dat, hoewel de toorn Gods over de zonde zich openbaart in een eeuwige vergelding, de eeuwigheid dier vergelding alleen een gevolg is van de onvoldoendheid derzelve. Kon de verdoemde ziel haar eigen losprijs betalen en dus hare bevrijding verdienen, dan zou de gerechtigheid haar vrij laten uitgaan.

5. Te lijden voor de zonde onder de hand der eeuwige gerechtigheid, is dus onderscheiden van: eeuwig onder de straf te blijven, Christus deed het eerste, het laatste is het lot der verdoemden.

6. Zijne opstanding van de doden ten derden dage verminderde dus de waarde Zijner verdiensten in genen dele, maar bewees veeleer derzelve kracht. En hier zou ik deze vraag willen doen: Zou Christus Jezus meer het Voorwerp van ons geloof geweest zijn, indien Zijne

zwakheid en ongenoegzaamheid Hem eeuwig onder den vloek gehouden hadden, dan nu Hij ten derde dage is opgestaan? Het eerste zou de onvoldoendheid Zijner verdiensten aangetoond hebben, het laatste heeft derzelver voldoendheid bewezen.

7. Indien men niet wil geloven, dat Christus den vloek der zonden heeft weggenomen, omdat Hij weer is opgestaan, dan zou men nog sterker getwijfeld hebben, zo Hij in het graf gebleven ware. O, verbazende verblindheid! te menen, dat Zijn lijden onvoldoende geweest is, terwijl God zelf het als genoegzaam erkent: 'Maar Deze, een slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende, is in eeuwigheid gezeten aan de rechterhand Gods' Hebr. 10:12.

Vierde Tegenwerping. Doch de Schrift zegt, dat Christus, ook in Zijnen dood, ons ten voorbeeld gegeven is, 1 Petrus 2:21.

Antwoord. Christus is in Zijne offerande en Zijnen dood tegelijk Slachtoffer voor de zonde en Voorbeeld.

1. Een Slachtoffer: Want ook ons Pascha is voor ons geslacht, namelijk Christus, '1 Corintiërs 5:7. En wederom: 'Christus heeft Zich zelve voor ons overgegeven tot een offerande en een slachtoffer Gode, tot enen welriekenden reuk, 'Efeziërs 5:1-2. Zo heeft Hij de ongerechtigheid verzoend en een eeuwige gerechtigheid aangebracht, Daniël 9:24.

2. Een Voorbeeld was Hij in Zijn lijden, en wel in verschillende opzichten:

a. In Zijn zachtmoedig verdragen, toen Hij gevangen genomen werd, Jesaja 53:7.

b. Hij deed den enen wèl, die Hem naar het leven stonden, Lukas 22:50, 51.

c. Hij bad voor Zijne vijanden, toen Hij aan het kruis hing, Lukas 23:34.

d. 'Die, als Hij gescholden werd, niet weder-schold, en als Hij leed, niet dreigde, maar gaf het over aan Dien, die rechtvaardiglijk oordeelt', 1 Petrus 2:23.

In deze opzichten, zeg ik, was Hij een Voorbeeld, en bezegelde Hij Zijne leer met een uitnemend gedrag. O, hoe schoon zou het Christendom der wereld voorkomen, zo de discipelen des Heeren hunnen Meester hierin navolgden!

Maar hoe? omdat Christus ons Voorbeeld is, is Hij daarom niet ons Pascha? Of, wijl wij Zijne voetstappen moeten navolgen, stierf Hij daarom niet voor onze zonden? Zulk een leer zou niet alleen uwe dwaasheid aan den dag brengen, maar ook het gehele Evangelie omverwerpen, wijl het een van Satans kunstgrepen is, het geheel door een gedeelte te ondermijnen, en ons tot godslasteraars te maken, terwijl wij voor heiligheid in de bres treden.

Zie dus uit tweeërlei oogpunt op den dood van Christus:

1. als lijdende onder Gods hand, en

2. als lijdende onder der mensen handen. Onder Gods hand leed Hij voor de zonden, onder der mensen handen leed Hij om der gerechtigheid wil.

Let dan hierop, dat, als Hij voor de zonden lijdt, niemand Zijn leven wegneemt, maar lijdende om der gerechtigheid wil, werd Hij door de mensen gedood. Maar wat dan? Christus moest noodzakelijk lijden, en Gods wijsheid had het zo beschikt, dat 'hetgeen Hij door den mond al Zijner profeten te voren verkondigd had, dat de Christus lijden zou', op deze wijze vervuld werd, Handelingen 3:18. Wij moeten dus de oorzaken en het doel van Christus' dood, niet met elkaar verwarren.

Bovendien: toen Christus om de zonde lijden zou, wilde Hij noch naar der mensen plannen gevangen worden, noch op hunnen tijd sterven.

1. Van het eerste getuigt, dat men zo vaak te vergeefs getracht heeft Hem te vangen, omdat 'Zijne ure nog niet gekomen was', namelijk het uur, wanneer Hij als een slachtoffer voor de zonde zou geofferd worden, Johannes 13, 17:1, 2, 18:1-2.

2. Ook hunnen tijd verkoos Hij niet, want, tegen de verwachting Zijner vijanden, 'boog Hij het hoofd en gaf den geest, 'toen de rechte tijd daar was, Johannes 19:30.

Wat dit laatste betreft, Hij had macht van God ontvangen om te sterven, wanneer Hij wilde 'Ik heb macht hetzelve af te leggen, en heb macht hetzelve wederom te nemen, 'Johannes 10:18.

Deze macht had geen mens ooit te voren. Dit was de oorzaak van de verwondering des hoofdmans, en van de verbazing van Pilatus, en met recht, want dit wonder was niet geringer dan al wat Hij in zijn leven gedaan had, het bewees onweersprekelijk, dat Jezus Christus de Zone Gods was. De hoofdmans, die wist, dat Hij, volgens den gewonen loop, langer had kunnen leven, begreep uit dit spoedige sterven, dat Zijn dood niets minder dan een wonder was. 'En de hoofdmans over honderd, die daarbij tegenover Hem stond, ziende, dat Hij alzo roepende den geest gegeven had, zei: Waarlijk, deze Mens was Gods Zoon!' Markus 15:39. En de reden, waarom Hij deze macht bezat, was opdat Hij gewillig en ter rechter tijd kon lijden.

1. Gewillig: Indien zijne offerande een brandoffer van runderen is, zo zal hij een volkomen mannetje offeren, aan de deur van de tent der samenkomst zal hij dat offeren, naar zijn welgevallen, voor het aangezicht des Heeren, ' Leviticus 1:3.

2. Ter rechter tijd: Daarom onderhoudt deze inzetting-het Pascha-ter bestemder tijd, van jaar tot jaar', Exodus 13:10.

Deze beide offeranden nu hebben onmiddellijk betrekking op de offerande van het lichaam van Christus voor de zonde, want Hij kwam in de plaats van alle brandoffers, en ook het Pascha was niets dan een type van Hem, Hebréeën 10:3-6, 1 Corinthiërs 5:7-8. Daarom, wijl Hij zowel Priester als offerande is, moet Hij de macht en de gewilligheid bezitten om Zijn offer Gode welbehaaglijk te brengen, en dit bevestigt de Schrift, als zij zegt: 'Christus is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven', Romeinen 5:6. Te Zijner tijd, dat is: ter bestemder tijd, in den wel aangenamen tijd.

Gij moet Alzo, indien gij niet wenst misleid te worden, het lijden van Christus uit tweeërlei oogpunt beschouwen, en onderscheid maken tussen Zijn lijden als ons Voorbeeld en als ons Paaslam. En weet dat Hij, lijdende als ons Voorbeeld, om wille der gerechtigheid door de handen der goddeloze mensen gedood werd, maar als Slachtoffer voor onze zonden, droeg Hij Gods toorn, de straf en den vloek der zonden. Niet dat Christus twee doden stierf, den enen na den anderen, maar Hij stierf tegelijkertijd in tweeërlei opzicht, om der gerechtigheid wille door der mensen handen, en voor onze zonde door Gods hand. En, gelijk ik reeds opmerkte, indien Hij alleen om wille der gerechtigheid gestorven ware, zou de dood Hem niet zo verbaasd en beangst hebben, dan zou zulk een zware strijd Hem niet overvallen, en Zijn zweet niet tot druppelen bloeds geworden zijn. Bovendien: wanneer iemand om deze reden het leven laat, dan verbergt God Zijn aangezicht niet voor hem, noch verlaat hem, noch vervloekt hem, maar 'Christus heeft ons verlost Van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons.'

Vijfde Tegenwerping. Maar indien Christus inderdaad door Zijn dood der vollen losprijs betaald heeft, toen Hij de straf droeg, die ons den vrede aanbrengt, waarom geeft dan de Schrift niet duidelijker getuigenis, dat Zijn dood voldoening gegeven heeft?

Antwoord. Niemand verstoutte zich, God te willen onderrichten, Hij weet het best, hoe Zijne gedachten den mensen bekend te maken in woorden, die met Zijne eeuwige wijsheid overeenstemmen, en voor de gewetens dergenen passen, die waarlijk naar de zaligheid verlangen, wijl zij overstelpt zijn met de schuld der zonde. Misschien wordt het woord 'voldoening' nauwelijks in den Bijbel aangetroffen, maar waar lezen wij in zo vele woorden, dat God onvoldaan is met onze zonden? Toch is het duidelijk, dat God niets zozeer haat als de zonde, en den zondaar om de zonde. Wat betekent het, dat Hij Adam uit het paradijs verdreef, de oude wereld door het water, en Sodom met vuur en zwavel van den hemel verdelgde? Wat, dat Hij Farao deed verdrinken, Korach met zijne medegenoten door de aarde liet verzwelgen, en Israël in de woestijn doodde, tenzij om Zijn haat tegen de zonde te tonen? Dat God door Christus' lijden voor onze zonden voldaan, ja meer dan voldaan is, blijkt even duidelijk, want ook dat getuigt de Schrift op verschillende plaatsen: Jesaja 49:4-6, 53, 1 Corinthiërs 5:8, 15:1-

4, 2 Corinthiërs 5:21, Galaten 1:4, 3:13, 1 Petrus 2:24, 3:18, 1 Johannes 2:2, 3:16, 4:14, Openbaring 1:5, 5:9.

1. Het blijkt daaruit, dat, gelijk de Schrift zegt, het offer van Christus' lichaam voor onze zonden Gode een liefelijke reuk is geweest: Hij heeft zich zelve voor ons overgegeven tot een offerande en een slachtoffer Gode, tot enen welriekenden reuk', Efeziërs 5:2.

2. Dan lezen wij uitdrukkelijk, dat God ons om Jezus' wil vergeeft: 'Maar zijt jegens elkaar goedertieren, barmhartig, vergevende elkaar, gelijk ook God in Christus ulieden vergeven heeft', Efeziërs 4:32.

3. Voorts heeft God verklaard, dat Hij degenen rechtvaardigt, die in Christus' bloed geloven of zich, in den weg van recht en gerechtigheid, daarop verlaten: 'En worden om niet gerechtvaardigd, uit Zijne genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is, Welken God voorgesteld heeft tot een verzoening, door het geloof in Zijn bloed, tot een betoning van Zijne rechtvaardigheid, door de vergeving der zonden, die te voren geschied zijn, onder de verdraagzaamheid Gods, tot een betoning van Zijne rechtvaardigheid in dezen tegenwoordigen tijd, opdat Hij rechtvaardig zij, en rechtvaardigende degene, die uit het geloof van Jezus is', Romeinen 3:24-26.

Nu vraag ik, of zulke klare getuigenissen tegen te spreken, iets anders is, dan te loochenen, dat Christus voor de zonde stierf, of dat er in werkelijkheid gene zonde bestaat, of dat gene wrekende gerechtigheid Gods hare straf eist, of dat wij zelve voor onze zonden moeten sterven, of dat de zonde zonder voldoening wordt vergeven, opdat iedereen zijne eigene zaligheid verdienen kan? Doch, 'zonder bloedstorting geschiedt gene Hebreëen 9:22.

Om alzo deze onzinnige dwaasheden te ontwijken, moet men erkennen, dat Jezus Christus door Zijn dood voor onze zonden voldaan heeft.

Het woord 'voldoening' is misschien daarom door den Heiligen Geest niet gebruikt, wijl deszelfs zin te zwak is, en te kort schiet om de volle zaligheid uit te drukken, die den zondaars in Christus' bloed geschonken wordt.

1. Voldoening te geven is niets meer dan een volledige schadevergoeding voor enig onrecht of veroorzaakte schade. Wanneer die dus betaald is, dan staat de schuldige weer geheel op dezelfde plaats, als voor zijn vergrijp. Had nu Christus niets meer dan dat gedaan, Hij zou slechts onze schuld betaald, maar ons geenszins een eeuwige verzoening aangebracht hebben.

2. Een volkomene schadeloosstelling die iemand voor een ander geeft, verwerft niet noodzakelijk de liefde eens schuldeisers noch een gave voor den schuldenaar. Onderstel, dat ik iemand duizend talenten schuldig ben, en een ander betaalt hem deze schuld tot den laatsten penning, dan schiet er behalve die schuldafdoening, geen enkele penning voor mij over. Christus heeft alzo meer gedaan dan door Zijn bloed voldoening aangebracht voor onze zonden: Hij 'heeft ons gemaakt tot koningen en priesters Gode en Zijnen Vader', en 'wij zullen als koningen heersen in alle eeuwigheid', Openbaring 1:6, 22:5.

Verdere Schriftuurplaatsen ter bevestiging dezer leer.

Ten eerste. 'In Dewelke wij de verlossing hebben door Zijn bloed', Colossenzen 1:14. a . De vergeving der misdaden, Efeziërs 1:7.

b. De verlossing van den dood, Hebreëen 2:14, 15, Hosea 13:14.

c. De verlossing van den duivel, Hebreëen 2:14.

d. De verlossing uit deze tegenwoordige boze wereld, Galaten 1:4.

e. Wij zijn Gode gekocht, Openbaring 5:9.

f. En hebben een eeuwige verlossing verkregen: 'Noch door het bloed der bokken en kalveren, maar door Zijn eigen bloed, eenmaal ingegaan in het heiligdom, een eeuwige verzoening te weeg gebracht hebbende, ' Hebreëen 9:12.

Ten tweede. Wij zijn gewassen in Zijn bloed.

a. Onze personen zijn gewassen: Hij ‘heeft ons van onze zonden gewassen in zijn bloed, ‘ Openbaring 1:5.

b. Zijn bloed wast ook al onze daden rein: ‘Zij hebben hun lange klederen gewassen, en hebben hun lange klederen wit gemaakt in het bloed des Lams, ‘ Openbaring 7:14.

Ten derde. Wij worden gereinigd door Zijn bloed.

a. Gereinigd van de zonde voor God: ‘Nadat hij de reinigmaking onzer zonden door Zich zelve heeft te weeg gebracht, is Hij gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen, ‘ Hebrëen 1:3.

b. Ons geweten wordt gereinigd van dode werken: ‘Hoe veel te meer zal het bloed van Christus, die door den eeuwigen Geest Zich zelve Gode onstraffelijk opgeofferd heeft, uw geweten reinigen van dode werken, om den levenden God te dienen?’ Hebrëen 9:14.

Ten vierde. Door Zijn bloed worden wij nabij God gebracht. Maar nu in Christus Jezus, zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus, ‘ Efeziërs 2:13.

Ten vijfde. Zijn bloed heeft vrede aangebracht.

a. Vrede met God, Colossenzen 1:20.

b. Vrede in het geweten, Hebrëen 10:19-23.

c. Vrede met elkaar, Efeziërs 2:14.

Ten zesde. Door Zijn bloed zijn wij gerechtvaardigd. ‘Veel meer dan, zijnde nu gerechtvaardigd door Zijn bloed, zullen wij door Hem behouden worden van den toorn, ‘ Romeinen 5:9. Gerechtvaardigd, dat is: gereinigd-a. Gereinigd voor God, Efeziërs 5:26-27.

b. Gereinigd voor de engelen, Mattheus 28:5-8.

c. Gereinigd voor de wet, Romeinen 3:21-23.

d. Gereinigd in het geweten, Hebrëen 9:14.

Ten zevende. Door Zijn bloed zijn wij behouden van den toorn, Romeinen 5:8-9.

Ten achtste. Door Zijn bloed zijn wij verzoend, Colossenzen 1:20-22.

Ten negende. Door Zijn bloed zijn wij geheiligd, Hebrëen 13:12.

Ten tiende. Zijn bloed geeft ons vrijmoedigheid, om in te gaan in het heiligdom, Hebrëen 10:19.

Ten elfde. Zijn bloed heeft ons een eeuwige verzoening te weeg gebracht, Hebrëen 9:12.

Ten twaalfde. Dat bloed, eens voor ons aan het kruis vergoten, zal in den hemel zelf het onderwerp van ons loflied zijn, Openbaring 5:9.

Indien wij dan door Zijn bloed verlost, gewassen, gereinigd, nabij God gebracht zijn, vrede met God verkregen hebben, gerechtvaardigd, behouden, verzoend, geheiligd, toegelaten zijn tot het heiligdom, en stof verkrijgen zullen voor ons eeuwig lofgezing, dan heeft Christus door Zijn dood den vollen losprijs voor ons betaald, dan heeft Hij meer gedaan, dan alleen voldoening voor onze zonden aangebracht.

VERSCHILLENDE ANDERE BEWIJZEN TOT STAVING DEZER LEER.

Alvorens onze overweging te besluiten, wil ik u nog negen andere bewijzen geven, om u-zo God ze daartoe aan uwe ziel wil zegenen, verder in deze leer te bevestigen, namelijk: dat Jezus Christus, door hetgeen Hij gedaan heeft, den vollen losprijs voor der zondaars zielen betaald en eeuwige verzoening voor hen aangebracht heeft.

Eerste bewijs.

Ik wil beginnen met Zijne opstanding. God heeft Hem in den dood overgeleverd en Hem een vloek gemaakt voor de zonde, maar God heeft Hem ook weer opgewekt: 'Welken God opgewekt heeft van de doden', Handelingen 3:15, 13:30. Wanneer wij na bedenken, dat Hij in Zijnen dood met onze zonden beladen was, en om onzer zonden wil den vloekdood stierf, dan moest de gerechtigheid, die Zijn sterven eiste, een volkomene voldoening vorderen, alvorens Hem weer vrij te laten, want er is in de gerechtigheid gene toegevendheid of kwijtschelding. Had God Hem in het graf nog met onze zonden beladen gevonden, gelijk aan het kruis (want Hij heeft ze in Zijn lichaam aan het hout gedragen), dan had Hij Hem daar gelaten, zowel als Hij Hem aan het kruis heeft gelaten, ja dan ware Hij zo zeker in het graf aan de verderving prijs gegeven, als Hij aan het kruis den dood gesmaakt heeft, 1 Petrus 2:24. Maar toen God Zijnen Zoon in het graf ontmoette, vond Hij Hem heilig, onnozel, onbesmet en vlekkeloos rein, en deed Hem daarom van de doden opstaan: Welken God opgewekt heeft, de smarten des doods ontbonden hebbende, alzo het niet mogelijk was, dat Hij van dezelve dood zou gehouden worden', Handelingen 2:24.

Vraag. Maar waarom kon Hij van den dood niet gehouden worden?

Antwoord. Omdat de oorzaak weggenomen was. De zonde was de oorzaak. 'Hij is gestorven voor onze zonden.' 'Hij heeft Zich zelve gegeven voor onze zonden', 1 Corinthiërs 15:1-3, Galaten 1:4. Deze zonden brachten Hem aan het kruis, maar toen God, die Hem voor ons een vloek gemaakt had, Hem in het graf aanzag, vond Hij Hem zonder zonde, en ontbond daarom de smarten des doods, want de Gerechtigheid oordeelde het onmogelijk, wijl het onrechtvaardig zijn zou, dat hij, die rein voor God is, in den dood blijve, daarom wekte God Hem ten derden dage van de doden op.

Vraag. Maar wat heeft Hij met onze zonden gedaan, want Hij had ze op Zich genomen?

Antwoord. Wij lezen, dat Hij ze weggenomen heeft: 'Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt' 'En dat Hij ze te niet gedaan heeft: 'Maar nu is Hij eenmaal in de voleinding der eeuwen geopenbaard, om de zonde te niet te doen, door Zijns zelfs offerande', Johannes 1:29, Hebr. 9:26. Dat is: door de verdiensten, die Hij voor het aangezicht Zijns Vaders gesteld heeft, bracht Hij zulk een gerechtigheid aan, als onze zonden verre te boven gaat, waardoor dus onze zonden voor het aangezicht Gods bedekt zijn, daarom staat er geschreven van degenen, die gerechtvaardigd zijn, dat hun zonden bedekt zijn: 'Welgelukzalig is hij, wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is', Psalm 32:1. Bedekt met de gerechtigheid van Christus: 'Ik breidde Mijnen vleugel over u uit, en dekke uwe naaktheid', uwe zonden, Ezechiël 16:8. Wjl Jezus Christus alzo door de algenoegzaamheid Zijner verdiensten onze zonden van voor Gods aangezicht bedekt en weggenomen had, daarom stond Hij ten derden dage op.

In de zestiende hoofdstuk van Leviticus vinden wij twee bokken vermeld, waarvan de een ten zondoffer moest geslacht, de ander vrijgelaten worden, de geslachte bok was een type van Christus aan het kruis, de andere een type van de verrezen Heiland. Deze levende bok nu droeg de zonden weg naar de woestijn, naar een afgezonderd land: 'En Aäron zal beide zijne handen op het hoofd van den levenden bok leggen, en zal daarop al de ongerechtigheden der kinderen Israëls, en al hun overtredingen, naar al hun zonden, belijden, en hij zal die op het hoofd des boks leggen, en zal hem door de hand eens mans, die voorhanden is, naar de woestijn uitlaten. Alzo zal die bok op zich al hun ongerechtigheden in een afgezonderd land wegdragen, en hij

zal dien bok in de woestijn uitlaten', Leviticus 16:21, 22. Zo droeg Jezus Christus door Zijne zoenverdiensten de zonden en ongerechtigheden dergenen, die in Hem geloven, weg, daarom vond God Hem in het graf heilig en onbesmet, en wekte Hem op van de doden.

En let hierop: gelijk Zijn sterven geschiedde om onzer zonden wil, zo Zijne opstanding tot onze rechtvaardiging, want beide Zijn dood en Zijne verrijzenis komen ons ten goede, Hij stierf voor ons, Hij verrees om onzentwille. 'Welke overgeleverd is om onze zonden, en opgewekt om onze rechtvaardigmaking', Romeinen 4:25. In Zijn dood droeg Hij onze zonden weg, door Zijne opstanding bracht Hij ons Zijne rechtvaardigende gerechtigheid aan.

Vijf omstandigheden bij Zijne verrijzenis tonen ons aan, dat God welbehagen had in Zijn dood.

Ten eerste. Zij werd plechtig gevierd door de tegenwoordigheid, de hulp en de getuigenis der engelen, Mattheus 28:1-8, Lukas 24:3-7, Johannes 20:11, 12.

Ten tweede. Bij of bij gelegenheid van Zijne opstanding werden vele graven van heiligen geopend, en volgden zij zelven hunnen Heer in Zijn triomf over den dood: 'De graven werden geopend, en vele lichamen der heiligen, die ontslapen waren, werden opgewekt, en uit de graven uitgegaan zijnde, na Zijne opstanding, kwamen zij in de heilige stad, en zijn velen verschenen', Mattheus 27:52, 53. Welk een getuigenis gaven niet deze heiligen, die na Hem uit hun graf verzezen, dat Hij de zonde te niet gedaan en hem, die het geweld des doods bezat, overwonnen had, ja welk een getuigenis, dat God de Vader Zijn losprijs had aangenomen, nu Hij Hem bij Zijne opstanding aanstonds, als door Zijn bloed verworven, zo vele heiligen, die ontslapen waren, uit de doden wederschonk! 'Hij werd krachtiglijk bewezen, de Zoon van God te zijn, naar den Geest der heiligmaking, uit de opstanding der doden', Romeinen 1:4. Er staat niet: uit Zijne opstanding, hoewel ook dat waar is, maar uit de opstanding der doden, namelijk uit de opstanding van de lichamen veler heiligen, die ontslapen waren, daardoor werd Hij krachtiglijk bewezen, te zijn de Zoon van God. Zij, zeg ik, waren een gedeelte van Zijn gekocht eigendom, enigen dergenen, voor wie Christus gestorven was. En wat is nu Zijne opwekking door God en hun opwekking om Zijnentwille anders, dan een onweersprekelijke getuigenis uit den hemel, dat Christus door Zijn dood verzoening voor onze zonden aangebracht, en ons een eeuwige gerechtigheid verworven heeft?

Ten derde. Toen Hij van de doden was opgestaan, voert God Hem, om de discipelen te versterken in hun geloof aan de verlossing, door Christus' bloed gewerkt, levend tot de Zijnen, en overtuigde hen door Christus' herhaalde verschijningen-aan sommigen meer dan eens, soms aan velen, eens zelfs aan vijfhonderd broederen tegelijk-en door vele gewisse kentekenen, dat hun Heiland werkelijk herleefd was, inderdaad de zonden voor Zijn aangezicht had uitgedelgd, Handelingen 1:3, 10:40, Lukas 24:13-16, Johannes 20:19, 21:1-23, 1 Corintiërs 15:3-8.

Ten vierde. Bij Zijne opstanding gaf God Hem de sleutels der hel en des doods, Openbaring 1:18. Hel en dood zijn de vruchten, de uitwerkselen der zonde. 'De goddelozen zullen terugkeren naar de hel toe', Psalm 9:18, en de bezoldiging der zonde is de dood. Maar wat nut brengt Christus' dood dan den zondaars? O! zij, die het met Hem wagen, hebben het beste gekozen, zij zullen niet omkomen, tenzij de Zaligmaker hen wilde verdoemen, want Hij heeft de sleutels der hel en des doods. 'Vrees niet', zegt Jezus tot Johannes, 'Ik ben de Eerste en de Laatste, en die leef, en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods.' Deze werden Hem gegeven bij Zijne opstanding, als of God ze Hem overreikte met de woorden: 'Mijn Zoon, Gij hebt Uw bloed voor de zondaars vergoten, Ik ben daardoor voldaan, Ik heb een welbehagen in Uwe verdiensten, en in de verzoening, die Gij hebt gewrocht, ten teken daarvan gaf Ik U thans de sleutels der hel en des doods, Ik geef U alle macht in hemel en op aarde, verlos wien Gij wilt, red wien Gij wilt, breng in den hemel wien Gij wilt.'

Ten vijfde. Bij Christus' opstanding zegt God tot Zijnen Zoon: 'Eis van Mij, en Ik zal de Heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uwe bezitting', Psalm 2:8. Deze woorden worden verklaard door Paulus, als hij over Christus' verrijzenis spreekt en Psalm 2:7 aanhaalt: 'Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd. Gegeneerd', dat is: uit de doden opgewekt, Handelingen 13:33, 34.

God heeft Zijnen Zoon opgewekt, gelijk in den tweeden Psalm geschreven staat: 'Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd.' Merk nu op, dat de Vader Hem bij Zijne verrijzenis oproept, om de Heidenen van Hem te eisen, als zei God: 'Mijn Zoon, Uw bloed heeft Mijne gerechtigheid bevredigd en Mijnen toorn gestild, om Uwentwil kan ik thans den stervelingen hun zonden vergeven. Eis ze van Mij, eis ze, al zijn ze ook Heidenen, en Ik zal U de einden der aarde ter bezitting geven.' Dit als eerste bewijs, dat Jezus Christus, door hetgeen Hij deed, het volle rantsoen voor der zondaars zielen betaald, en door Zijne opstanding een eeuwige verzoening voor hen aangebracht heeft.

Tweede bewijs.

In de tweede plaats noem ik, dat Hij ten hemel gevaren en daar weer ontvangen is. 'De Heere dan, nadat Hij tot hen gesproken had, is opgenomen in den hemel, en is gezeten aan de rechterhand Gods', Markus 16:19. Dit bewijs splitst zich in tweeën:

1. Zijne hemelvaart, en
2. Zijne opname in den hemel.

Ten eerste. Zijne hemelvaart. 'Als Hij opgevaren is in de hoogte', Efeziërs 4:8. Het feit dezer hemelvaart komt overeen met de ceremonie onder het Oude Verbond, wanneer de hogepriester, na het slachten der offerande, het bloed in het heilige der heilige moest brengen, dat is: in het binnenste des tempels, waarheen hij dan moest opstijgen, 2 Kronieken 9.

Laat ons thans de omstandigheden beschouwen, die Zijne hemelvaart kenmerkten, toen Hij opsteeg om Zijn bloed op het verzoendeksel te sprengen, en gij zult zien, dat alle getuigenissen daarin overeenstemmen, dat onze zonden bij God zijn uitgedelgd.

1. Hij werd wederom door engelen begeleid en gediend, Handelingen 1:10-11.
2. Hij voer op met gejuich, met geklank der bazuin, met een: 'Psalmzingt Gode, psalmzingt! psalmzingt onzen Koning, psalmzingt!' Psalm 47:6-7.
3. De vijanden van des mensen verlossing werden aan de raderen Zijner zegekar gebonden: 'Als Hij opgevaren is in de hoogte, heeft Hij de gevangenis gevangen genomen', Efeziërs 4:8. Dat is: Hij heeft dood, en duivel, en graf, en vloek gevangen genomen, want deze dingen waren onze gevangenis. Zo profeteerde ook Debora van Hem, toen zij zong: 'Maak u op, Barak! en leid uwe gevangenen gevangen, gij zoon van Abinoam!' Richteren 5:12. Ook David sprak daarvan, toen hij zei: 'Gij zijt opgevaren in de hoogte, Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd', Psalm 68:19.
4. De Apostelen moesten getuigen Zijner hemelvaart zijn, en aanschouwen, hoe een wolk Hem wegnam van hun ogen, Handelingen 1:9-12.

Wanneer wij dit alles bedenken, dan moeten wij noodzakelijk tot het besluit komen, dat Hij overwonnen heeft wat ons zou overwonnen hebben, wanneer Hij niet Zijn bloed vergoten had. En ik zeg: dat God Hem bij Zijne hemelvaart met zulk een heerlijkheid kroonde, Hem als Overwinnaar op de wolken deed rijden, met het geklank der bazuinen, het gejuich der engelen en een drievoudig lofgezing, en, laat mij ook dit noemen, vergezeld van de heiligen, die met Hem hun graven hadden verlaten, als de eerstelingen, die Hij met Zijn bloed gekocht had, dat alles bewijst krachtiglijk, dat Jezus Christus den vollen losprijs voor de zielen der zondaars betaald, en een eeuwige verzoening voor hen heeft aangebracht, anders ware Hij niet op zulke wijze, triomferend den hemel binnengegaan.

Ten tweede. Nu volgt Zijne opname in den hemel. 'Hij werd opgenomen in den hemel.' Wanneer de hogepriester onder de oude bedeling naar het heilige der heilige opklom, dan moest hij daar bloed offeren, en dit heilige der heilige is het type des hemels, Ezechiël 30:10, Leviticus 16, Hebreëen 9:24. Maar wijl de offers volgens de wet, het geweten niet van zonden konden reinigen, daarom moest de hogepriester in het heiligdom staan, en mocht hij er niet zitten, hij moest weer naar buiten komen en kon er niet blijven. 'Want het is onmogelijk, dat het bloed van stieren en bokken de zonden wegneme. Daarom, komende in de wereld, zegt Hij: Slachtoffer en offerande hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij het lichaam toebereid, brandoffers en offer voor de zonde hebben U niet behaagd. Toen sprak Ik: Zie, Ik kom, (in het begin des boeks is van Mij geschreven) om Uwen wil te doen, o God', Hebreëen 10. 4-7.

Toen Christus dus ten hemel opsteeg, handelde Hij als Hogepriester der gemeente Gods, daarom ging ook Hij niet zonder bloed daar binnen. 'Maar Christus, de Hogepriester der toekomstige goederen, gekomen zijnde, is door den meerderen en volmaakteren tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is niet van dit maaksel, noch door het bloed der bokken en kalveren, maar door Zijn eigen bloed, eenmaal ingegaan in het heiligdom, een eeuwige

verlossing teweeg gebracht hebbende', Hebrëen 9:11-13. Hij ging ten hemel in en bleef daar, omdat Hij een EEUWIGE verlossing had teweeggebracht.

Zijne glorievolle intrede in den hemel.

Laat ons thans een ogenblik stilstaan bij de glorievolle ontvangst, die Hem bij Zijne terugkeer naar de gewesten der eeuwige heerlijkheid wachtte.

In de eerste plaats. Het bevel klinkt, dat de eeuwige deuren zich zullen openen: 'Heft uwe hoofden op, gij poorten! en verheft u, gij eeuwige deuren! opdat de Koning der ere inga', Psalm 24:7-9. Deze Koning der ere is Jezus Christus, en deze profetie heeft betrekking op Zijne heerlijke terugkomst in den hemel, toen Hij als de Hogepriester Zijner gemeente omhoog steeg, om met Zijn bloed in het heilige der heilige te verschijnen. 'Heft uwe hoofden op, gij poorten! ja heft op, gij eeuwige deuren! opdat de Koning der ere inga.'

In de tweede plaats. Bij Zijne intrede werd Hij ontvangen, en de prijs, dien Hij voor onze zielen had betaald, aangenomen. Daarom wordt gezegd, dat Hij door Zijn eigen bloed, dat is: krachtens de verdiensten Zijns bloeds, eenmaal ingegaan is in het heiligdom. 'Aannemen' is een daad van instemming, van voldaanheid, en onderstelt welbehagen in degene, die aanneemt namelijk God den Vader, en wanneer wij bedenken, dat nu deze Jezus door den Vader wordt ontvangen, ook wij in Hem worden aangenomen, wijl Hij kwam als Zaligmaker der zondaren-want om onzentwille ging Hij den hemel weer binnen, zo blijkt daaruit, dat Hij opgenomen werd krachtens Zijne volmaakte gerechtigheid, die Hij voor ons op aarde gewrocht had.

In de derde plaats. Bij Zijne ontvangst werd Hem heerlijkheid gegeven, en ook dat te onzer bemoediging: 'Hij is geopenbaard in deze laatste tijden om uwentwil, die door Hem gelooft in God, welke Hem opgewekt heeft uit de doden, en Hem heerlijkheid gegeven heeft, opdat uw geloof en hoop op God zijn zou', 1 Petrus 1:20, 21. God gaf Hem heerlijkheid, ten teken dat Zijn verlossingswerk door Hem was aangenomen.

1. Hij gaf heerlijkheid aan Zijnen Persoon, toen Hij Hem aan Zijne rechterhand deed zitten, en dit geschiedde, zeg ik, op grond van Zijn Volbracht verzoeningswerk voor de wereld. Nadat Hij eenmaal Zich zelve had opgeofferd voor de zonden, is Hij in eeuwigheid gezeten aan de rechterhand Gods, en dat naar Gods eigen wil: 'Zit aan Mijne rechterhand, ' Hebrëen 10:12, 13, 1:13. Dit is de hoogste heerlijkheid, verre boven alle koningen, vorsten en machthebbers dezer wereld, ver ook boven alle engelen, heerschappijen en machten in den hemel. 'Welke is aan de rechterhand Gods, opgevaren ten hemel, de engelen, en machten, en krachten Hem onderdanig gemaakt zijnde, ' 1 Petrus 3:22.

2. Hij gaf heerlijkheid aan Zijnen Naam, aan den Naam Jezus, die boven allen naam verheven moest worden. 'God heeft Hem enen Naam gegeven, welke boven allen naam is, opdat in den Naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen, die in den hemel, en die op de aarde, en onder de aarde zijn, en alle tong zou belijden, dat Jezus Christus de Heere zij, tot heerlijkheid Gods, des Vaders, Filippenzen 2:9-11.

Op een andere plaats lezen wij, dat Zijn Naam gezet is boven allen naam, die genaamd wordt niet alleen in deze wereld, maar ook in de toekomstige, ' Efeziërs 1:21.

Maar zou Jezus zulk enen Naam ontvangen hebben, indien Zijn werk, dat Hij voor de zondaars ondernomen had, niet volkomenlijk volbracht ware, indien dat werk door God niet ware aangenomen, namelijk onze verlossing door Zijn bloed? Neen, waarlijk niet, dan zou die Naam zowel in Gods als in der mensen ogen verachtelijk geweest zijn, het ware de meest verfoeide naam geworden. Maar Jezus is Zijn Naam, Hij werd Jezus genoemd in betrekking tot Zijn werk: 'Gij zult Zijnen Naam heten Jezus want Hij zal Zijn volk zalig maken van hun zonden.' Zo werd Hij reeds door den engel genoemd, voordat Hij in het lichaam ontvangen was, en dezen Naam draagt Hij nog, nu Hij in den hemel is: 'Jezus van Nazareth', wijl Hij daar gewoond heeft. Deze Naam, zeg ik, is de hoogste de eeuwige Naam, waaronder Hij gekend, geëerd en verheerlijkt wordt, de Naam, wien ook de Vader de hoogste eer zal doen toekomen.

Welnu, wat betekent deze Naam anders den ZALIGMAKER? Dezen Naam draagt Hij derhalve om Zijns werks wil, en dewijl God in dat werk behagen schepte en den prijs, dien Hij voor onze zielen betaalde, aangenomen heeft, daarom heeft de Goddelijke Majesteit Hem dien Naam gegeven, dien Naam verhoogd, en allen engelen geboden, zich voor dien Naam neer te buigen, ja in dezen Naam heeft God de Vader gerust en al Zijne heerlijkheid ten toon gespreid.

a. In dezen Naam alleen kunnen zondaars tot God den Vader naderen.

b. In dezen Naam ontvangen zij vergeving van zonden, en alles waarom zij vragen: 'Zo gij iets begeren zult in Mijnen Naam, Ik zal het doen,' Johannes 14:14.

c. In dezen Naam zijn onze geestelijke diensten en offers Gode aangenaam, en in dezen Naam daalt een antwoord des vredes in ons gemoed neer, 1 Petrus 2. Maar hierover straks meer.

d. De duivelen sidderen voor dezen Naam, de engelen buigen zich voor dezen Naam, Gods hart opent zich in dezen Naam, der Godzaligen hart wordt getroost en verkwikt door dezen Naam, slechts de duivelen haten, en de verdoemden verachten dezen Naam. 'Niemand die door den Geest Gods spreekt, noemt Jezus een vervloeking, ' noch meent, dat Hij nog dood is, noch acht Zijn bloed onvoldoende om de wereld zalig te maken.

3. God gaf heerlijkheid aan Zijn ambt.

a. Hij is in den hemel Hogepriester in der eeuwigheid, die Zich, met Zijn bloed, plaatst tussen het aangezicht Gods en allen, die ons haten, zonde, Satan, dood, hel, wet, graf, enz. moeten verstommen, zo Zijn bloed Gode tot onze verzoening wordt voorgesteld. Daarom heet Zijn bloed het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel, Hebr. 12:24. Met dit bloed trad Hij den hemel binnen, en bewaart Hij voor den toorn 'allen, die door Hem tot God gaan.' 'Maar zou Zijn bloed in den hemel in het geheel iets hebben kunnen inbrengen, indien Hij niet eerst, door het vergieten van dat bloed, den losprijs betaald en een eeuwige verzoening voor de zondaars had aangebracht? Het is waar, een mens, wiens bloed niet verlossen kan, mag met Abels bloed om wraak roepen over hem die deszelfs moordenaar geworden is. Maar dit bloed spreekt betere dingen, dit bloed spreekt van vergiffenis voor zondaars, daar het 'een eeuwige verzoening heeft te weeg gebracht voor ons.'

b. Hij is onze Voorloper: 'Daar de Voorloper voor ons is ingegaan, namelijk Jezus,' Hebr. 6:20. Dit is onderscheiden van Zijn Hogepriesterschap, hoewel het daaruit aanleiding neemt, daarom wordt beide afzonderlijk in den tekst genoemd: 'Daar de Voorloper voor ons is ingegaan, namelijk Jezus, naar de ordening van Melchizedek, een Hogepriester geworden zijnde in der eeuwigheid.' Daarom is Hij onze Voorloper, krachtens Zijn priesterschap, wijl Zijn bloed waarde geeft aan alles wat Hij doet.

Als Voorloper bereidt Hij den gelovigen plaats in den hemel, overeenkomstig hun stand, roeping, dienst en werk in Zijn lichaam, de gemeente: 'In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen, anderszins zou Ik het u gezegd hebben, Ik ga heen om u plaats te bereiden,' Johannes 14:2.

Hiervan spreekt ook Psalm 37:5: 'Hij verkiest voor ons onze erfenis, de heerlijkheid van Jakob, dien Hij heeft liefgehad.' Maar zou Hij macht gehad hebben om onze erfenis voor ons te verkiezen, om ons plaats te bereiden, zou Hij macht gehad hebben om den hemel te schenken aan een gezelschap arme zondaars, indien Hij zelf niet eerst door Zijn bloed onze zielen van den dood gered had?

c. Hij is daar een Profeet geworden voor ons, krachtens welk ambt Hij ons den gehelen wil des eeuwigen Gods kan openbaren, voor zover het ons betaamt, dien wil aangaande de dingen dezer en der toekomstige wereld te kennen. Daarom heet Hij de Profeet der gemeente: 'De Heere, uw God, zal u enen Profeet verwekken,' en 'deze is waarlijk de Profeet, die in de wereld komen zou.' Maar dit ambt bekleed Hij in den hemel, krachtens Zijn voor ons op aarde vergoten bloed. Om die reden heet Zijn bloed ook het bloed des Nieuwen Testaments' en het Nieuwe Testament zelf 'het Nieuwe Testament in Zijn bloed.' En Hebr. 13:20 spreekt van

‘het bloed des eeuwigen testaments.’ Ja, Zijn bloed heeft zoveel waarde, dat het Nieuwe Testament of het verbond der genade zonder dat niet de geringste waarde hebben zou: ‘Want een testament is vast in de doden, dewijl het nog gene kracht heeft, wanneer de testamentmaker leeft,’ Hebrëen 9:17. Zo dan: elk woord van God, dat Hij ons door Christus tot onzen eeuwigen troost heeft geschonken, is in Zijn bloed gedoopt, op Zijn bloed gegrond, en heeft alleen waarde-ik meen voor zondaars-krachtens de verdiensten Zijns bloeds, of omdat Zijn bloed, dat voor ons vergoten werd tot vergeving der zonden, die vergeving ook inderdaad heeft uitgewerkt. Laat niemand verwachten, enigen zegen door Christus’ profetisch ambt, door het woord Zijner genade, of vergeving van zonden te ontvangen, anders dan op grond van dat vergoten bloed, waarop het gehele Nieuwe Testament rust, want ook het eerste testament is niet zonder bloed ingewijd. ‘Want als al de geboden, naar de wet van Mozes, tot al het volk uitgesproken waren, nam hij het bloed der kalveren en bokken, met water, en purperen wol, en hysop, besprengende beide het boek zelf, en al het volk, zeggende: dit is het bloed des testaments, hetwelk God aan ulieden heeft geboden,’ Hebrëen 9:18-20.

Het profetisch ambt van Christus is tweërlei: het schenkt ons genadebeloften, en voorschriften voor onze Godsverering. Maar ook dit laatste: de voorschriften voor onze Godsverering, of onze gehoorzaamheid aan die verordeningen hebben gene waarde, dan wanneer zij met Zijn bloed besprengd zijn, en dit moest noodzakelijk geschieden, want ook de hemelse dingen hadden nodig door offeranden gereinigd te worden, maar ‘door betere offeranden dan deze’, Hebrëen 9:23. Want nu is het niet Mozes, maar Christus, die besprengt, niet met het bloed van kalveren en bokken, maar met Zijn eigen bloed, ook niet in een heilige plaats, met handen gemaakt, maar van uit den hemel besprengt Jezus met Zijn bloed alle voorschriften der Godsverering en alle gehoorzaamheid der heiligen, naar hetgeen Hij zelf ingesteld en geboden heeft, Hebrëen 9:23-26.

d. Hij heeft daar het Koningschap ontvangen, zodat Hij thans Zijne gemeente als Koning, en alle dingen om hunnentwille regeert. ‘De heerschappij is op Zijnen schouder’, de Heere God heeft Hem den troon van Zijnen vader David gegeven. Daarom getuigt Jezus zelf: ‘Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde.’ Ook dit Koningschap heeft Hij Zich verworven door Zijn bloed, omdat Hij Zich vernederd heeft tot den dood, daarom heeft God Hem uitermate verhoogd, en heeft Hem enen Naam gegeven, die boven allen naam is. En wederom: daarom wordt Hij genoemd ‘het Lam op den troon.’ ‘In het midden van den troon, en van de vier dieren, en in het midden van de ouderlingen, een Lam, staande als geslacht, hebbende zeven hoornen’, een teken Zijner Koninklijke waardigheid. Let nu hierop: Hij was een Lam, en zat op den troon. De gedaante van een Lam duidt niet slechts Zijne zachtmoedigheid en nederigheid van hart, maar vooral Zijne zelfofferande aan, want als een lam werd Hij ter slachting geleid, en dat hij Zich aan Johannes als een Lam met zeven hoornen op den troon openbaarde, zegt ons duidelijk, dat die Koninklijke macht alleen door Zijn vergoten bloed was verworven, Openbaring 5:6. ‘Nadat Hij de reinigmaking onzer zonden door Zich zelveen teweeg gebracht heeft, is Hij gezeten aan de rechterhand der Majesteit in de hoogste hemelen’, Hebrëen 1:3. ‘Maar Deze, een slachtoffer voor de zonden geofferd hebbende, is in eeuwigheid gezeten aan de rechterhand Gods’, Hebrëen 10:12.

En voeg nu dit alles te zamen: Zijne opstanding van de doden, Zijne hemelvaart, Zijne verheffing als Priester, Profeet en Koning, en bedenk, dat de Persoon, wien zulke eer wedervaart, dezelfde Jezus van Nazareth is, die eens door God een vloek gemaakt werd voor onze zonden, en dat Hij die heerlijkheid verwierf door Zijn bloed, hetwelk Hij voor ons had vergoten, dan moet ontegensprekelijk dit besluit daaruit voortvloeien: Jezus Christus heeft, door Zijn verlossingswerk, den vollen losprijs voor de zondaars betaald, en hun een eeuwige gerechtigheid verworven.

Derde bewijs.

Een derde bewijs voor genoemde waarheid levert het feit, dat Christus voor de Zijnen den Heiligen Geest heeft ontvangen.

‘Dezen Jezus’, zegt Petrus, ‘heeft God opgewekt, waarvan wij allen getuigen zijn. Hij dan, door de rechterhand Gods verhoogd zijnde, en de beloften des Heiligen Geestes ontvangen hebbende van den Vader, heeft dit uitgestort, dat gij nu ziet en hoort’, Handelingen 2:32, 33.

Zijn ontvangen van den Heiligen Geest uit de hand Zijns Vaders, die Hem te voren om de zonden Zijns volks had verbrijzeld, Zijn ontvangen van den Heiligen Geest, zeg ik, na Zijne opstanding, om Dien te geven aan degenen, voor wie Hij juist Zijn dierbaar bloed vergoten had, getuigt luide, dat de Goddelijke Majesteit verzoend was door, en een welbehagen had in dat onbestraffelijk bloed, en het aannam als den vollen prijs voor de zondaars, te wier behoefte het was vergoten.

En zo gij bedenkt, dat de Heilige Geest noodzakelijk moest worden uitgestort, en welke zegeningen die uitstorting den mensen heeft gebracht, dan zult gij nog dieper in deze waarheid indringen. Ik wil daarom in het kort

1. over de noodzakelijkheid dier uitstorting, en
2. over derzelve heerlijke uitwerking, een enkel woord zeggen.

Ten eerste. De noodzakelijkheid van de uitstorting des Heiligen Geestes.

1. Anders zou Jezus niet voldoende bewezen hebben, de Zaligmaker te zijn, want de belofte was gegeven, dat de Messias den Heiligen Geest zou ontvangen, ontvangen om den Zijnen mede te delen: ‘Mij aangaande, dit is Mijn verbond met hen, zegt de Heere: Mijn Geest, die op U is, en Mijne woorden, die Ik in Uwen mond gelegd heb, die zullen van Uwen mond niet wijken, noch van den mond van Uw zaad, noch van den mond van het zaad Uws Zaads, zegt de Heere, van nu aan tot in eeuwigheid toe’, Jesaja 59:20, 21.

Dit is de belofte, dat de Geest aan Christus, en door Hem aan Zijn zaad gegeven zou worden, tot in eeuwigheid. En dit was lang te voren afgebeeld in de zalving van Aäron en zijne zonen: ‘Gij zult ook Aäron en zijne zonen zalven, en gij zult hen heiligen, om Mij het priesterambt te bedienen’, Exodus 30:30.

Jezus beloofde, dat Hij dezen Geest den Zijnen zenden zou, wanneer Hij zou verheerlijkt zijn aan de rechterhand Gods, dezen Geest, zeg ik, in zijne onbeperkteid. Wel is waar, lezen wij, dat de gemeente in alle eeuwen, krachtens Jezus’ priesterschap, den Geest in zekere mate heeft ontvangen, maar deze mededeling des Geestes was zeer gering en kon gene uitstorting heten, in vergelijking met de volle mate, waarin Hij, na Christus’ hemelvaart, Zijner gemeente geschonken is, de eigenlijke uitstorting des Geestes dagtekent eerst na Jezus’ verheerlijking. ‘In die dagen zal Ik van Mijnen Geest uitstorten.’ Daarom bewaarde Hij den Geest tot na Zijn verdwijnen van de aarde, en wij lezen uitdrukkelijk: ‘Want de Heilige Geest was nog niet, overmits Jezus nog niet verheerlijkt was.’ Dienovereenkomstig wachtten de apostelen na Zijne opstanding, op de uitstorting des Heiligen Geestes, en ontvingen Dien ook na Zijne hemelvaart, en door deze gave verklaarde de Vader zelfs, dat Jezus Zijn Zoon en de Zaligmaker der wereld was, Johannes 7:39, 14:26, 15:26, 16:7, Handelingen 1:4, 5, 2:16, 17, Joël 2:28, Romeinen 1:4.

2. Indien de Heilige Geest niet uitgestort ware, dan zou er een getuigenis ontbroken hebben, dat dit Evangelie het Evangelie van den Messias was. Mozes’ bediening is bevestigd geworden door tekenen, en wonderen, en grote daden, zowel in Egypte als in de woestijn en aan de Rode Zee, daarom was het nodig, dat ook de bediening des Geestes, de leer van het Evangelie van Jezus Christus, evenzeer bevestigd werd door ‘tekenen, die volgden.’ Daarom hebben Hij en Zijne Apostelen zo menigvuldige wonderen verricht, als er thans predikers zijn om het Evangelie te verkondigen, deze tekenen en wonderen bekrachtigden hun leer, hoezeer zowel de Meester als Zijne Apostelen voor het grootste gedeelte, wat hun uiterlijk aangaat,

onbeduidende en geringe mensen waren-de onwaardigste en meest verachte onder de mensen-kinderen, ja, door de werking des Heiligen Geestes hebben deze mannen het Evangelie in de wereld zulk een ingang en zegepraal verschaft, dat geen wijsgeer, geen tiran, zelfs geen duivel het tot nog toe heeft kunnen uitroeien: 'De Heere wrocht mede, en bevestigde het woord door tekenen, die daarop volgden', Markus 16:20, Hebreeën 2:4.

3. Ook in een ander opzicht was de uitstorting des Heiligen Geestes noodzakelijk, namelijk om hen te sterken, die met de overbrenging der Blijde Boodschap belast waren:

a. om het Evangelie met vrucht te prediken,

b. om daarin standvastig te zijn, en

c. om het als de leer van den Messias onweersprekelijk te rechtvaardigen.

a. Om het te prediken, in betoning des Geestes en der kracht, 1 Corinthiërs 2:4, Johannes 16:8, 9, Handelingen 8:13.

b. Om daarin standvastig te zijn: 'Toen zei Petrus, vervuld zijnde met den Heiligen Geest', enz. 'Zij nu, ziende de vrijmoedigheid van Petrus en Johannes', Handelingen 4:8, 13, 2 Corinthiërs 6:4-6.

c. Om het Evangelie als de leer van den Messias onweersprekelijk te rechtvaardigen. 'Want Ik zal u mond en wijsheid geven, welke niet zullen kunnen tegenspreken, noch weerstaan allen, die zich tegen u zetten.' 'En zij konden niet weerstaan de wijsheid en den Geest, door welchen hij sprak', Lukas 21:15, Handelingen 6:10.

Wederom vraag ik: heeft God door die uitstorting des heiligen Geestes, om het Evangelie, dat Christus' bloed verzoening voor de zonden heeft aangebracht, te bevestigen, niet krachtiglijk betuigd, dat Deze die verzoening door de betaling van den gehelen losprijs gekocht heeft?

Ten tweede. De heerlijke vruchten, die de uitstorting des Heiligen Geestes heeft aangebracht, bewijzen deze waarheid nog sterker. Heeft Christus zondaars vrijgekocht, en dat ten koste van Zijn bloed? Ja. Maar waaruit blijkt dat? Daaruit, dat wij door den Heiligen Geest, dien Hij ons heeft gegeven, bekwaam gemaakt worden voor de erfenis, welke Zijn bloed ons verworven heeft.

1. Door Gods Geest worden wij uit de slavernij der zonde verlost, en onze ziel levend gemaakt, en dat zou onmogelijk zijn, indien niet eerst een verzoening voor onze zonden ware aangebracht door het bloed van Christus, onzen Zaligmaker. Dit is waarheid, want zij, die door den Heiligen Geest levend gemaakt worden, verkrijgen dat leven door middel van het Woord des Evangelies, hetwelk den zondaars rechtvaardiging door het geloof in Zijn bloed aanbiedt, ja, de Schrift zegt, dat wij levend gemaakt zijn met Hem, gestorven en opgewekt zijn met Hem door den Geest Gods.

2. Niet alleen worden wij door den Heiligen Geest levend gemaakt, maar die Geest wordt ons bovendien geschonken, geschonken om in onze harten te wonen: 'En overmits gij kinderen zijt, zo heeft God den Geest Zijns Zoons uitgezonden in uwe harten', Galaten 4:6. Deze Geest is ook het onderpand onzer erfenis, den hemel, tot op de volkomene verlossing des mensen-dat is: totdat ons lichaam, evenzeer het gekochte eigendom van Christus, door de macht van diezelfde Geest Gods, uit het graf verlost worde, Efeziërs 1:13, 14.

3. Door den Heiligen Geest worden wij tot het geloof gebracht, Romeinen 15:13.

4. De Heilige Geest leert ons bidden, en God onzen Vader noemen.

5. Door den Heiligen Geest leren wij de beloften verstaan en aannemen.

6. De Heilige Geest stort in ons hart de blijdschap des hemels en de liefde Gods uit.

7. De Heilige Geest leert ons wachten op de hoop der rechtvaardigheid door het geloof, dat is: vast te staan door onzen Heere Jezus in den dag, wanneer Hij de wereld oordelen zal.

Dit alles is de vrucht van de verlossing door het bloed van Christus.

Dit blijkt verder:

- a. Wijl het werk des Geestes is: ons te leiden in alle waarheid van Christus, namelijk, wat onze verlossing van den dood betreft, tot uitspraken als deze: 'Ik stel Mijn leven voor de schapen', 'De Zoon des mensen is gekomen... om Zijne ziel te geven tot een rantsoen voor velen', 'En het brood, dat Ik geven zal, is Mijn vlees, hetwelk Ik geven zal voor het leven der wereld', Johannes 10:15, Mattheus 20:28, Johannes 6:51.
- b. Dan wordt de Geest door de hemelse Wijsheid geen voldoende getuige gerekend op de aarde, tenzij verbonden met 'het water en het bloed': 'En drie zijn er, die getuigen op de aarde: de Geest, en het water, en het bloed, en die drie zijn tot een', 1 Johannes 5:8. Deze zijn alzo Gods getuigen op aarde: de Geest, omdat Hij levend maakt, het water-namelijk het Woord-omdat wij daardoor in leven en omgang gereinigd worden, het bloed, wijl het dat alles voor ons verdiend heeft, Efeziërs 5:26, Romeinen 8:16, Psalm 119:9.
- c. Door den Geest worden wij in den gelove gereinigd in Jezus bloed, Hebreeën 13:12.
- d. Wanneer wij het meest vervuld zijn met den Geest, en die Geest het machtigst in ons werkt, dan is ons bewustzijn van onze verlossing door Jezus' bloed en ons geloof in Hem het levendigst, Openbaring 5:9, 15.
- e. De Heilige Geest werkt nergens zo overvloedig als in de bediening des Woords, in de prediking des Evangelies, en dat Evangelie is tegelijk met den Heiligen Geest uit den hemel nedergedaald, ja, gelijk ik reeds opmerkte, het grote werk des Heiligen Geestes onder het Oude Verbond was: 'te beduiden en te voren te getuigen het lijden, dat op Christus komen zou, en de heerlijkheid daarna volgende', 1 Petrus 1:11, 12.
- Voeg al deze dingen samen, en zeg mij, of Jezus Christus, door hetgeen Hij gedaan heeft, niet den vollen losprijs voor de zondaars betaald en hun 'een eeuwige verzoening te weeg gebracht heeft'?

Vierde bewijs.

In de vierde plaats ligt een bewijs voor deze waarheid daarin, dat de prediking van dat Evangelie in alle tijden allerlei zondaren met macht overwonnen heeft. Welke natie, welk volk, welke soort van zondaars is niet door de verkondiging van Jezus Christus en Dien gekruist, onderworpen geworden? Die op het witte paard, met Zijnen boog en Zijne kroon heeft overwonnen, overwint en zal overwinnen, Openbaring 6:2., 'En Ik', zegt Hij, 'zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal hen allen tot Mij trekken', Johannes 12:32. Wat betekent dat 'van de aarde verhoogd worden'? Moet het niet dit beduiden: 'En gelijk Mozes de slang in de woestijn verhoogd heeft, alzo moet ook de Zoon des mensen verhoogd worden, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe'? Johannes 3:14, 15.

Hij werd alzo verhoogd, toen men Hem aan het kruis nagelde, tussen hemel en aarde, als een vloek voor ons. De verkondiging van dat feit heeft alle natiën, en tongen, en volken overwonnen. 'En zij zongen een nieuw lied, zeggende: Gij zijt waardig het boek te nemen en zijne zegelen te openen, want Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met Uw bloed, uit alle geslacht, en taal, en volk, en natie', Openbaring 5:9. Daarom verkoos ook de Apostel Paulus gene andere leer te prediken, dan het Evangelie van Jezus Christus: 'Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus en Dien gekruist', 1 Corinthiërs 2:2.

Ten eerste. De leer van de vergeving der zonden overwon zelfs Zijne moordenaars, zij konden die genade niet weerstaan, die bloedgierigen, die Hem tot elke prijs wilden doden, bezweken, namen Zijne leer aan, vielen aan Zijne borst en verkregen de zaligheid die in Jezus Christus is. 'Zij zullen Mij aanschouwen, dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen, als met de rouwklage over een enigen zoon, en zij zullen over Hem bitterlijk kermen, gelijk men bitterlijk kermt over enen eerstgeborene', Zacheria 12:10. Deze Schrift werd heerlijk vervuld, toen de liefde van den gekruisigden Christus het harte brak dergenen, die te voren Zijne verraders en moordenaars geworden waren. Toen was er een grote rouwklage in Jeruzalem, kermen en wenen, vermengd met blijdschap en verheuging.

Ten tweede. Hoewel Paulus bovenmate woedde tegen Jezus van Nazareth, ja, Zijn gezworen vijand was, trachtende dien Naam van onder den hemel uit te roeien, toch was deze stem van den hemel: 'Ik ben Jezus, dien gij vervolgt', voldoende om hem plotseling staande te houden, hem te ontwapenen, aan Jezus' voeten te doen vallen, en hem vergeving der zonden te doen erlangen, uit vrije genade, door de verlossing in Jezus' bloed!

Ten derde. Toen Filippus tot de inwoners van Samaria gepredikt had, hoewel zij te voren den duivel vereerd en den tovernaar Simon aan gehangen hadden-geloofden zij zijne prediking van Christus en van de vergeving der zonden door het geloof in Zijnen Naam, en dit was hun een oorzaak van grote vreugde: zij werden gedoopt, beide mannen en vrouwen, Handelingen 8. 'Hij predikte het Evangelie van het Koninkrijk Gods, en verkondigde den Naam van Jezus Christus', dat is: al de zegeningen, die ons door Jezus Christus zijn beschoren, want Jezus is de Middelaar, zonder wien gene geestelijke zegeningen den mensen geschonken worden.

Ten vierde. Welk een indruk maakte de belofte van vergeving der zonden door het geloof in Jezus Christus op het gemoed van den stokbewaarder te Filippi! Zij bracht hem terug van zelfmoord, zij nam de wroegingen van een schuldig geweten en de vrees der hel weg, en vervulde zijne ziel met blijdschap in God, Handelingen 16:30-34 .

Ten vijfde. Hoe greep het Evangelie hen aan, die ijdele kunsten, misschien wel toverij, pleegden, ik zeg, hoe volkomenlijk werden zij overwonnen door de blijde boodschap, dat door het geloof in het bloed van Christus vergeving te vinden was! Handelingen 19:17-19.

Ten zesde. Hoe werden de Efeziërs, die vroeger verre van God geweest waren, door het bloed van Christus nabij gebracht! Efeziërs 2:13.

Ten zevende. En de Colossenzen, die eertijds dood geweest waren in de zonden en misdaden, hoe werden ook zij levend gemaakt met Christus, die hun al hun overtredingen vergaf en uitwiste in Zijn bloed! Colossenzen 1:14, 2:13.

Maar wat zal ik zeggen? Niemand kan onder den onmiddellijke invloed komen van de openbaring, dat zijne zonden in Christus vergeven zijn in het bloed van dien gekruisigden, vervloekten en gestorven Christus, zonder Hem aan te nemen: Hij trekt ze allen tot Zich, van allerlei rang en stand, van allerlei natie en tong, van allerlei leeftijd en ontwikkeling.

Zal ik verder verhalen hoe de mensen, aan wie Jezus is geopenbaard geworden, bekwaam zijn gemaakt om alles te verdragen? Wilde dieren, noch brandstapels, zwaard nog honger, galg noch rad, naaktheid noch gevaar, 'dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel kon hen, noch kan ons scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere', Romeinen 8:35, 39.

Vijfde bewijs.

Dat Christus den vollen losprijs voor zondaars aan Zijnen Vader betaald en hun een eeuwige verzoening verworven heeft, blijkt ook uit den vrede en de heiligheid, die door deze leer in des mensen ziel gewerkt wordt, namelijk in de ziel der ontwaakte zondaars, en daaronder versta ik dezulken, die, door de openbaring hunner zonden en ellende, zuchtend leren uitzien naar de verlossing door Jezus Christus, en die in het levendige besef blijven, dat zij zonder toerekening van Diens verdiensten verloren zijn. Want anders werkt het Evangelie noch vrede, noch heiligmaking in de zielen der mensen-kinderen. Het Evangelie der genade en zaligheid is gevaarlijker dan enige andere leer, indien het alleen naar den vorm wordt aangenomen, indien het gene behoefte aan den Zaligmaker zelf levendig maakt, indien het niet vergezeld gaat van de kracht des Heiligen Geestes in de ziel. Want zij, die slechts begrippen van het Evangelie bezitten, staan meer dan iemand anders aan de grootste zonden bloot, omdat zij de kracht der liefde missen, welke alleen hen dringen kan, den Heere Jezus te beminnen. Daarom zegt ook de Schrift: 'Zij veranderen de genade onzes Gods in ontuchtigheid', Judas 1:4.

Sommigen namelijk horen van den rijkdom der genade in Christus, maar dat horen is niet met het geloof en de liefde gemengd, die in Christus Jezus zijn, zulke mensen nemen de kennis der zaligmakende leer aan om hun eigene ongerechtigheid te bedekken, en zich in hun zonden te verharderen.

Anderen horen, maar hebben te voren een andere leer ingezogen, bv. de leer, dat de wereld rechtvaardig of althans niet ten enenmale verdorven is, of enige andere duivelse leer, en kanten zich daarom tegen de Evangelische leer aan of lasteren ze. En wijl zij zien, hoe sommigen dergenen, die Christus belijden, nog niet gereinigd zijn van de verdorvenheid huns vlezes en geestes, zodat zij geen heilig leven voor God leiden, zo besluiten zij daaruit, dat alle belijders zodanige zijn, en dat de leer des Evangelies zelf tot zulke goddeloosheid voert of ze althans duldt, naar de woorden van Paulus: 'Laat ons het kwade doen, opdat het goede daaruit voortkome', Romeinen 3:8.

De oorzaak van dit goddeloze besluit is, wat Paulus verkondigde: gelijk de zonde geheerst heeft tot den dood, zo heerst thans de genade door rechtvaardigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus, onzen Heere, Romeinen 5:21. Welnu, zegt de tegenstander, volgens uwe leer mag men zo onheilig zijn als men verkiest, want waar de zonde meerder geworden is, daar is ook de genade veel meer overvloedig geworden, hoe goddelozer dus mijn leven is, des te meer wordt de genade verheerlijkt. Maar wat zegt de Apostel? Het is waar, dat de genade boven de zonde heerst, maar zij, die zeggen: Laat ons derhalve zondigen, worden rechtvaardig verdoemd, omdat zij het meest duivelse misbruik maken van de heerlijkste leer, welke ooit onder de mensen is verkondigd. Bovendien is het klaarblijkelijk, dat dezulken de kracht des Evangelies niet kennen, en deszelfs zaligheid niet gesmaakt hebben, want waar het Evangelie inderdaad komt, daar brengt het vrede en heiligheid voort.

Ten eerste: Vrede. Hij is onze Vrede, Hij is de Koning des vredes, Hij geeft vrede uit den hoge. Dit woord vrede heeft tweeërlei betekenis.

1. In betrekking tot God. Hij heeft 'vrede gemaakt door het bloed Zijns kruizes, ' Colossenzen 1:20, dat is: Hij heeft voor ons vrede gemaakt met God, aan den eis der wet voldoende en de Goddelijke gerechtigheid bevredigende. Daarom lezen wij: 'En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uwe harten en uwe zinnen bewaren in Christus Jezus', Filippenzen 4:7. 'De vrede Gods', dat is: de leer der verzoening, die Christus voor onze zonden heeft aangebracht, die zal onze harten en onze zinnen bewaren, namelijk voor wanhoop en afdwalen, ondanks het bewustzijn der Goddelijke heiligheid en onzer zwakheid. Maar deze vrede Gods kan niet verkregen worden, noch het hart enigen troost verschaffen, dan door Jezus Christus, daarom wordt die bewaring nader omschreven door de woorden 'in Christus Jezus', want Hij is onze Vredemaker, Hij is het, die ons met God verzoend heeft. 'In het

lichaam Zijns vlezes door den dood', aangezien Hij Gode door Zijn lijden een eeuwige gerechtigheid voor de zondaars heeft aangebracht. Daarop rust onze vrede met God. Daarom heet Christus allereerst 'Koning der gerechtigheid.' 'Die vooreerst overgezet wordt Koning der gerechtigheid, en daarna ook was een Koning van Salem, hetwelk is een Koning des vredes', Hebreëen 7:1-2. Want Hij kon den vrede tussen God en ons niet herstellen, zo Hij niet eerst een Heere der gerechtigheid ware, en nadat Hij die gerechtigheid vervuld heeft, komt Hij den vrede prediken, en gelast Zijnen gezanten, dat zij dien vrede in de wereld zullen uitroepen, want wijl de gerechtigheid niet gevonden werd. zo was er ook geen vrede op aarde, 2 Corintiërs 5:19-21. Nu de gerechtigheid aangebracht is, volgt daaruit, dat Hij ook vrede heeft gemaakt. 'Want Hij is onze vrede, die deze beiden één gemaakt heeft, en den middelmuur des afscheidsels gebroken hebbende, heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees te niet gemaakt, namelijk de wet der geboden, in inzettingen bestaande, opdat Hij die twee in Zich zelve tot enen nieuwen mens zou scheppen, vrede makende, en opdat hij die beiden met God in één lichaam zou verzoenen, door het kruis, de vijandschap aan hetzelfde gedood hebbende. En komende, heeft Hij door het Evangelie vrede verkondigd u, die verre waart, en dien, die nabij waren. Want door Hem hebben wij beiden den toegang door enen Geest tot den Vader', Efeziërs 2:14-18.

2. Ten andere heeft het woord 'vrede' ook betrekking op de rust onzes harten, die wij verkrijgen, wanneer wij zien op de verzoening, die Christus voor ons met God heeft tot stand gebracht. 'Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede met God, door onzen Heere Jezus Christus, ' Romeinen 5:1. 'De God nu der hoop vervulle ulieden met alle blijdschap en vrede in het geloven, ' Romeinen 15:13.

Deze vrede wordt met verschillende namen genoemd:

a. Soms heet hij 'gerustheid', want daardoor wordt de ziel gerust gesteld van de angst en de vreeze voor de helse verdoemenis: 'En het werk der gerechtigheid zal vrede zijn, en de werking der gerechtigheid zal zijn gerustheid en zekerheid tot in eeuwigheid, ' Jesaja 32:17. b. Dan weer 'vrijmoedigheid, ' want het bloed van Christus geeft ons vrijmoedigheid om tot God te naderen: 'Dewijl wij dan, broeders vrijmoedigheid hebben, om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, op enen versen en levenden weg, welken Hij ons ingewijd heeft door het voorhangsel, dat is, door Zijn vlees, ' Hebreëen 10:19, 20.

c. Ook wel 'vertrouwen, ' wijl Jezus Christus ons niet alleen vrijmoedigheid geeft om tot God te naderen, maar ook vertrouwen, dat zo wij iets bidden naar Zijnen wil, Hij ons verhoort, en wij de beden verkrijgen, die wij van Hem gebeden hebben, 1 Johannes 5:14, 15. 'In Dewelke wij hebben de vrijmoedigheid, en den toegang met vertrouwen, door het geloof aan Hem, ' Efeziërs 3:12.

d. Eindelijk ook enkele malen 'rust', omdat de mens in Hem een volheid vindt, die genoegzaam is om in al zijne behoeften te voorzien, hij kan in Hem rusten, en behoeft verder niets: 'Komt herwaarts tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u ruste geven, ' Mattheus 11:28.

e. Dan weer vinden wij 'gejuich, ' omdat de vrede Gods, die door het geloof der ziel is geschonken, een welluidend, hemels lied uit het hart doet opwellen: 'En de vrijgekochten des Heeren zullen wederkeren, en tot Sion komen met gejuich, en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen, vrolijkheid en blijdschap zullen zij verkrijgen maar droefenis en zuchting zullen weg vlieden, ' Jesaja 35:10.

f. Een ander maal weer 'roem', een hemelse roem in onzen Heere Jezus Christus, want de vrede in onze harten geeft ons moed in het aangezicht onzer vijanden, gelovende aan de zegepraal, die in onzen Zaligmaker ons deel zal worden en reeds is: 'Die roemt, roeme in den Heere, ' Jeremia 9:23, 24, 1 Corintiërs 1:31. En : 'mijne ziel zal zich beroemen in den Heere, de zachtmoedigen zullen het horen en verblijd zijn, ' Psalm 36:3.

g. Nog anders 'vreugde, ' onuitsprekelijke vreugde, omdat de ziel, die met God verzoend is, niet alleen rust, maar ook een voorsmaak geniet der oneindige zegeningen, die zij door Christus in de toekomstige wereld zal beërven, zodat zij daardoor geheel wordt medegesleept: 'Dewelke gij niet gezien hebt, en nochtans liefhebt, in Dewelke gij nu, hoewel Hem niet ziende, maar gelovende, u verheugt met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde, ' 1 Petrus 1:8.

h. Ten laatste ook 'triomf, ' wijl die soms het hart der gelovigen vervult, wanneer zij in staat zijn, dood en zonde, duivel en hel, en elke tegenstander overwonnen en aan de raderen van Christus' zegekar vastgebonden te zien, gevangen genomen en voor eeuwig te niet gedaan: 'En Gode zij dank, die ons allen tijd doet triomferen in Christus, en den reuk Zijner kennis door ons openbaar maakt in alle plaatsen, ' 2 Corinthiërs 2:14 .

De Bewerker van dezen Vrede. Dat dit alles bedrog zou zijn, is onmogelijk, dat is: het is onmogelijk, dat de gelovigen vrede zouden hebben met God door Christus' bloed, aan het kruis vergoten, indien Hij niet den vollen losprijs voor hen betaald had, vooral, wanneer men bedenkt, dat de Bewerker van dezen vrede de drie Personen der Godheid zijn, en wel in een dubbel opzicht.

1. Zij hebben ons het Evangelie der genade gegeven, Romeinen 10:15, namelijk het Nieuwe Testament, hetwelk ons vrede verkondigt met God, door de verzoening, die in Christus is. Gelijk nu dit het Evangelie des vredes heet, zo wordt het ook het Evangelie van God genoemd, 1 Thessalonicenzen 2:9. Het Evangelie van Jezus Christus, Romeinen 15:19, 2 Thessalonicenzen 1:8. Een Evangelie, door den Heiligen geest ingegeven, 2 Petrus 1:21. Ik zeg: omdat de verlossing en zaligheid door Jezus Christus zijn, en deze waarheid door den Vader, het Woord en den Heiligen Geest verkondigd is, daarom moet noodzakelijk hij, die gelooft, zalig worden, 'indien wij maar de vrijmoedigheid en den roem der hoop tot den einde toe vast behouden, ' Hebrëeën 3:6.

2. Gelijk de drie Personen in de Godheid de Bewerker van onzen vrede zijn, wijl Zij het Evangelie des vredes, of de blijde boodschap der zaligheid door Jezus Christus, der wereld hebben geschonken, zo zijn Zij ook degenen, die dien vrede door dat Evangelie in ons hart werken. En daarom:

a. Wordt de Vader genoemd: de God des vredes: 'En de God des vredes zij met u allen, ' Romeinen 15:33. 'En de God des vredes heilige u geheel en al, ' 1 Thessalonicenzen 5:23. En omdat Hij de God des vredes is, daarom vervuld Hij degenen, die in Christus geloven met alle blijdschap en vrede in het geloven, Romeinen 15:13.

b. Christus heet 'onze Vrede, ' daarom luidt ook de Apostolische zegenbede: 'Genade zij u en vrede, van God, onzen Vader, en onzen Heere Jezus Christus, ' 2 Thessalonicenzen 1:2.

c. Ook de Heilige Geest wordt als Bewerker des vredes in ons gemoed genoemd: 'Het Koninkrijk Gods is.... rechtvaardigheid, en vrede, en blijdschap, door den Heiligen Geest, ' Romeinen 14:17.

En ik zeg, gelijk ik reeds gezegd heb: de oorzaak, die dezen vrede voor ons verworven en verdiend heeft, is het lijden en sterven van Christus, Hij heeft dus door dat lijden en sterven den vollen losprijs voor de zondaars Gode betaald en een eeuwige verzoening voor hen te weeg gebracht, anders zou God nimmer de verkondiging des vredes voor hen bevolen, noch goedgekeurd hebben, dat de zoenverdiensten des Heeren Jezus als middelpunt dier verzoening werden voorgesteld, ja, nooit zou Hij dan door dat woord in de harten der gelovigen vrede gewrocht hebben.

Ten tweede: Heiligheid. Niet allen de vrede met God, gewerkt door het bloed van Christus, is een bewijs, dat Christus den vollen losprijs voor de zondaars heeft betaald, maar ook de heiligheid des harten, die in deze leer haren oorsprong neemt.

1. Dat heiligheid, ware Evangelische heiligheid onze ziel volgens deze leer vervult, is klaarblijkelijk, wijl de grond der heiligmaking, namelijk de Geest Gods in ons, in deze leer tot

ons komt. Toen de Apostel aan de uitzinnige Galaten vraagde, wie hen betoverd had, dat zij van de leer van Christus waren afgeweken, zegt hij verder: 'Hebt gij den Geest ontvangen uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs? Galaten 3:1-4. Dat is: of zij den Geest ontvangen hadden door hun gehoorzaamheid aan de wet der tien geboden, of door hun geloof aan de leer van de vergeving hunner zonden in den gekruisigden Christus, en het antwoord daarop kan niet anders zijn dan: niet door de wet, maar door de prediking des geloofs dat is: de prediking van den Heere Jezus als gekruist, wijl Hij het Voorwerp des geloofs is.

2. Bovendien werkt deze leer, door den Heiligen Geest in ons hart geplant, daar ook deze drie genadegaven: geloof, hoop en liefde, welke drie even natuurlijk het hart van de ongerechtigheid reinigen, als zeep en salpeter de klederen schoonmaken. Hij 'reint onze harten door het geloof, ' door het geloof in Christus' bloed. 'En een iegelijk, die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zich zelve, gelijk Hij rein is.' En wat de liefde doet, daarvan geeft ons 1 Corintiërs 13 een denkbeeld, Handelingen 15:9, 1 Johannes 3:3-4. Nu zeg ik: dit geloof is gegrond op het bloed van Christus, deze hoop wacht op volkomen vervulling der beloften, verbonden aan Jezus' zoendood, in een andere wereld, en de liefde wordt gewerkt, en werkt zelf door die liefde, welke Christus ons betoond heeft, toen Hij Zich zelve aan het kruis liet nagelen en voor ons Zijn hartenbloed vergoot, Romeinen 3:24, 1 Corintiërs 15:19, 2 Corintiërs 5:15.

Maar welke overvloedige beweegredenen bestaan er bovendien, om tot zulke Evangelische heiligheid op te wekken! Om er enige te noemen:

a. Wat is sterker dan een vrije vergeving der zonden? 'Een zeker schuldeheer had twee schuldenaars, de een was schuldig vijfhonderd penningen, en de ander vijftig, en als zij niet hadden om te betalen, schold hij het hun kwijt. Zeg dan, wie van dezen zal hem meer liefhebben?' Lukas 7:41, 42, 47.

b. Wat is sterker drang tot heiligheid, dan te zien wat het Christus gekost heeft, ons vergeving der zonden te verwerven, hoewel wij ze om niet verkrijgen? 'Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons lief heeft gehad, en Zijnen Zoon gezonden heeft tot een verzoening voor onze zonden', 1 Johannes 4:10. En kan er krachtiger drijfveer tot heiligheid zijn, dan de liefde Gods in de overgave Zijns Zoons, en de liefde van Christus in Zijne zelfofferande? Kan iets den ontwaakten zondaar beter bewegen om Dien te leven, die voor hem gestorven en opgewekt is? 2 Corintiërs 5:15.

c. 'Indien iemand gezondigd heeft, wij hebben enen Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den Rechtvaardige', 1 Johannes 2:1. Mensen zonder genade of heiligheid verstaan deze woorden niet recht, de huichelaars veroordelen ons, zo wij hun deze woorden voorhouden, maar een hart, waar de oprechtheid, of juist nog: waar de genade des Evangelies is binnengedrongen, en dat geleerd heeft, de dingen te bedenken, die boven zijn roept uit: Indien het zo is, laat mij dan nimmer weer tegen God zondigen, want 'de liefde van Christus dringt mij', 2 Corintiërs 5:14.

d. En dan vinden wij de Heilige Schrift zo vol van beloften der genade en der zaligheid in Jezus Christus, dat iemand nauwelijks een oog in den Bijbel slaan kan, zonder de een of andere dier heerlijke beloften te lezen. Wie wenst niet in zulk een huis te leven, of de onderdaan van zulk een vorst te zijn, wanneer, behalve de uitnemende goede voorwaarden, ook goud en zilver opgehoopt liggen, als stenen bij den weg? 'Dewijl wij dan deze beloften hebben, geliefden! laat ons ons zelve reinigen van alle besmetting des vlezes en des geestes, voleindigende de heiligmaking in de vreze Gods', 2 Corintiërs 7:1..

e. Vervolgens wordt al ons volbrengen, hoe zwak en gebrekkig ook, in Jezus Christus, door God aangenomen, 1 Petrus 2:4-6.

f. En zijn niet onze ziel, ons lichaam, en ons leven door de heiligmaking met Christus in God verzekerd? 'Doodt dan uwe leden, die op de aarde zijn, namelijk hoererij, onreinigheid,

schandelijke beweging, kwade begeerlijkheid, en de gierigheid, welke is afgodendienst', Colossenzen 3:1-5.

g. En eindelijk maakt de heiligmaking onzer zielen ons volkomenlijk tot leden van het lichaam, het vlees en de benen van Christus: 'Zal ik dan de leden van Christus nemen, en maken ze leden ener hoer? Dat zij verre', 1 Corinthiërs 6:15, Efeziërs 5:30.

Al deze waarheden en nog vijf maal meer, die gegrond zijn in de liefde, het bloed, en de gerechtigheid van Jezus Christus, en door het geloof in ons hart werkende, zijn de grote beweegredenen tot die heiligheid, waaraan het eeuwige leven verbonden is. Het verdient onze opmerking, dat in Handelingen 26:18 gezegd wordt: 'opdat zij', spreekt de verhoogde Heiland, 'vergeving der zonden ontvangen, en een erfdeel onder de geheiligden, door het geloof in Mij.' Alle andere wegen tot heiligheid brengen slechts een aangematigde schijnbare overeenkomst met een ware, Gode welbehaaglijke heiligheid, hoewel die valse heiligheid door degenen, die zich daarmee bedriegen, vrij algemeen voor de echte wordt gehouden, en zij, die ten enenmale vreemd zijn aan het geloof en aan de heiligmaking door het geloof, toch op zulk een gewaande heiligheid al hun hoop bouwen. 'De man, die zulk een zelf maken zal als deze, of die daarvan op wat vreemds doet, die zal uitgeroeid worden uit zijne volken', Exodus 30:33. God kent de heiligheid, die de vrucht is van het geloof in de vergeving der zonden en door Christus aannemelijk voor Hem, en God kent de heiligheid, die niets dan namaaksel is, en daarnaar zal Hij in den dag des gericht's alle mensen oordelen.

Zesde bewijs.

Dat Jezus Christus door Zijnen verzoeningsdood den vollen losprijs voor zondaars aan God betaald en een eeuwige verzoening voor hen heeft aangebracht, blijkt voorts daaruit, dat God alleen die gebeden verhoort, die in den Naam van Jezus Christus of om Zijntentwille worden opgezonden. ‘Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: al wat gij den Vader zult bidden in Mijnen Naam, dat zal Hij u geven’, Johannes 16:23. ‘In Mijnen Naam.’ In den Naam van Jezus Christus van Nazareth, in den Naam van Hem, die in de wereld gekomen is om zondaren zalig te maken, door in hun plaats aan het vloekhout te sterven, in den Naam van Hem, die zelf de zonde heeft weggenomen en een Gode welgevallige gerechtigheid voor de zondaars heeft aangebracht, in Zijnen Naam. Waarom in Zijnen Naam, zo Zijn offer niet door God aangenomen ware? Waarom in Zijnen Naam, zo Zijn verlossingswerk voor ons Gods volkomen goedkeuring niet had weggedragen? Deze woorden ‘in Mijnen Naam’, zeggen het immers duidelijk, dat Zijn persoon en Zijn werk, als onze Plaatsvervanger, door den Vader der geesten als volkomen voldoende zijn aangenomen! Wij kunnen in onzen eigenen naam niet komen, omdat wij zondaars zijn, ook niet in den naam van andere mensen, omdat allen zondaars zijn. Maar waarom niet in den naam eens engels? Wijl zij niet in onze plaats getreden zijn, of indien zij dit hadden willen doen, dan zouden zij het nooit hebben kunnen volbrengen. ‘Zie, op Zijne heiligen zou Hij niet vertrouwen, en de hemelen zijn niet zuiver in Zijne ogen’, Job 4:18, 15:15. Maar verder zou iemand de volgende tegenwerping kunnen maken:

‘Aangezien Jezus Christus God, en den Vader gelijk is, en dus dezelfde macht heeft om ons iets te geven als Deze, waarom zou dan de Vader, eer dan de Zoon, eigenlijk Degene zijn, die den zondaar alle zegeningen schenkt? En waarom mogen we niet even goed in den Naam des Vaders tot den Zoon naderen, als in den Naam des Zoons tot den Vader gaan?’ Ik zeg, hoe kunnen deze vragen worden opgelost, wanneer men niet in gedachten houdt, dat zonde en gerechtigheid zulk een wijze van verlossing vereisten? Zonde en gerechtigheid konden niet verzoend, en de vrede tussen den zondaar en den heiligen God niet anders hersteld worden dan door de tussenkomst des Zoons, die op Zich nam, der gerechtigheid genoeg te doen, en wel door onze zonden met een bloedig offer voor God te verzoenen, door zijne zelfofferande, en niet met ander bloed gelijk de Mozaïsche wet: ‘Want een iegelijk hogepriester wordt gesteld, om gaven en slachtofferen te offeren, waarom het noodzakelijk was dat ook Deze wat had, dat Hij zou offeren, ‘Hebreeën 8:

3. En wijl Christus’ offer bekwaam is om in eeuwigheid te verlossen degenen, die geheiligd en ten eeuwigen leven bewaard worden, daarom is ook de Naam des Offeraars-namelijk Jezus, dien God ten Hogepriester heeft gesteld-aangenaam voor God, ja door dat offer is Jezus voor eeuwig de voldoening van Gods gerechtigheid en de verzoening van zondaren met Hem. Daarom is het Zijn Naam, dien wij nodig hebben om tot God te kunnen naderen, want ‘wat God in Zijnen genaderaad besloten heeft, den zondaars te schenken, geeft Hij hun alleen om Christus’ wil. ‘Ik schrijf u, kinderkens! want de zonden zijn u vergeven om Zijns Naams wil, ‘ 1 Johannes 2:12 zonden ontvangen zal door Zijnen Naam, ‘ Handelingen 10:43.

Zij derhalve, die vergeving hunner zonden begeren, moeten die van God vragen, in den Naam van Jezus, en wie zulks in oprechtheid, ongeveinsd doet, zal die vergeving zijner zonden ook ontvangen. ‘Zo wat gij van den Vader begeren zult in Mijnen Naam, dat zal Hij u geven.’ Daaruit blijkt alweder, dat Christus niet alleen voor al onze zonden volkomenlijk betaald, maar ons ook een eeuwige verzoening aangebracht heeft.

Het is opmerkelijk, dat de Heere Jezus Zijne discipelen opwekt, dit te beproeven en hun belooft, dat, indien zij het doen, zij de waarheid dezer belofte door ervaring zullen leren kennen. ‘Tot nog toe’, zegt Hij tot hen, ‘hebt gij niet gebeden in Mijnen Naam, bidt en gij zult ontvangen, opdat uwe blijdschap vervuld zij’, Johannes 16:24. Als wilde Hij zeggen: O, Mijne discipelen! gij hebt gehoord wat Ik u beloofd heb, namelijk dat Mijn Vader u geven zal al wat

gij Hem in Mijnen Naam zult vragen. Vraagt Alzo, en beproeft Mij, of Mijne woorden niet bevestigd zullen worden, vraagt, zeg Ik, al wat gij behoeft, en gij zult zien, of gij het niet zult ontvangen tot verheuging uwer harten. 'In dien dag zult gij in Mijnen Naam bidden, en Ik zeg u niet, dat Ik den Vader voor u bidden zal', Johannes 16:26. Ik zeg u niet, te bidden in Mijnen Naam, omdat de Vader onwillig is om te geven, of niet geneigd om u in genade aan te nemen, Mijne komst in de wereld was de wil Mijns Vaders en de openbaring Zijner zondaarsliefde. Doch er is zonde in u, en gerechtigheid in God, opdat gij dus met God mocht verzoend worden, heeft Hij Mij ten Middelaar gesteld, vraagt dan in Mijnen Naam, want 'er is onder den hemel geen andere naam gegeven, door welchen gij moet zalig worden', Handelingen 4:12. Vraagt in Mijnen Naam, de liefde des Vaders heeft zich der wereld geopenbaard door Mij, zij is door Mij geopenbaard in enen weg der gerechtigheid, en dat is voor u de enig veilige weg. Vraagt in Mijnen Naam, en Mijn Vader zal u liefhebben: 'Want de Vader zelf heeft u lief, dewijl gij Mij liefgehad hebt, en hebt geloofd, dat Ik van God ben uitgegaan', Johannes 16:27. Mijns Vaders liefde is eerst op Mij gericht, omdat Mijn Naam de eerste plaats in Zijn hart inneemt en allen, die Mij liefhebben, zijn daarom de geliefden Mijns Vaders, zij zullen hebben wat zij behoeven, zo zij vragen in Mijnen Naam.

Maar ik vraag: welke reden kan er bestaan, om in Zijnen Naam te bidden, meer dan in den Naam van iemand anders-want in onzen eigenen naam te komen, is om onzer zonden wil onmogelijk-zo Hij niet Degene ware, die het verschil heeft weggenomen, dat tussen onze zonden en de Goddelijke gerechtigheid bestond? Want ofschoon Jezus' waardij oneindig, Zijne gerechtigheid oneindig, Zijne verdienste oneindig is, toch zou ons dat alles niets baten, en wij zouden geen Middelaar hebben, indien Jezus dat alles niet te onzen dienste gesteld had. Maar Zijne waardij en verdiensten zijn voor ons verworven, daarom is Zijn Naam de sleutel, die ons Gods schatkamers opent, en behoren wij immer in Zijnen Naam tot God te gaan. Een nieuw en krachtig bewijs, dat Jezus Christus den vollen losprijs voor de zondaars betaald, en hun een eeuwige gerechtigheid verworven heeft.

Zevende bewijs.

In de zevende plaats noem ik, dat ons bevolen wordt, in Zijnen Naam God te danken: 'Laat ons dan door Hem altijd Gode opofferen een offerande des lofs, dat is, de vrucht der lippen, die Zijnen Naam belijden', Hebreëen 13:15. 'Dan door Hem.' Waarom? Omdat 'ook Jezus, opdat Hij door Zijn eigen bloed het volk zou heiligen, buiten de poort heeft geleden', Hebreëen 13:12.

Hij heeft ons geheiligd door Zijn bloed, maar waarom moeten wij den Vader daarvoor danken? Omdat de Vader Hem voor ons heeft overgegeven, opdat Hij ons zou heiligen door Zijn bloed: 'Dankende den Vader, die ons bekwaam gemaakt heeft, om deel te hebben in de erve der heiligen in het licht, die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis, en overgezet heeft in het Koninkrijk van den Zoon Zijner liefde, in dewelke wij de verlossing hebben door Zijn bloed, namelijk de vergeving der zonden', Colossenzen 1:12-14. Den Vader komt dank toe, want de zending des Zoons was Zijn werk, maar het bloed, de gerechtigheid en de verdiensten, om welker wil wij door God worden aangenomen, heeft de Zoon aangebracht. Gelijk het ons dus betaamt God te danken, zo behoren wij dat te doen in den Naam van Hem, om wiens wil de Vader ons in genade aanneemt.

Laat ons Hem dus dank offeren, allereerst voor de gift Zijns Zoons, en dat Hij ons in dien Zoon als rein en vlekkeloos aanziet, ondanks al onze zwakheid, ondanks al onze overtredingen en zonden.

Toen de Apostel zulk een inzicht in zijn eigen toestand had gekregen, dat hij met verbazing en ontzetting uitriep: 'Wie zal mij verlossen?' stelde hij zijn gemoed aanstonds gerust door de liefelijke verzekering: 'Ik dank God, door Jezus Christus, onzen Heere', Romeinen 7:24, 25. Hij vond het bloed van Christus machtiger om hem te behouden, dan zijne eigene verdorvenheid om hem te verdoemen, en dat zou onmogelijk zijn, indien niet Christus door Zijnen zoendood Zijn vollen losprijs betaald en hem een eeuwige verzoening aangebracht had. En kan een heilig en rechtvaardig God eisen, dat wij Hem zullen danken, indien Jezus Christus ons gene werkelijke verlossing had aangebracht?

Wanneer de Apostel voorts zijnen blik slaat op dood en graf, op zonde en wet, zeggende: 'De prikkel nu des doods is de zonde, en de kracht der zonde is de wet', dan voegt hij daaraan dadelijk toe: 'Maar God zij dank, die ons de overwinning geeft door onzen Heere Jezus Christus. Maar God geeft ons die overwinning toch door onzen Heere Jezus Christus, door Zijne wetsvervulling, door Zijne zegepraal over den dood, door de eeuwige gerechtigheid, die Hij heeft aangebracht. Elisa zei tot den koning van Israël, toen deze hem naar zijn krijgsgeluk vraagde: 'Zo waarachtig als de Heere der heirscharen leeft, voor wiens aangezicht ik sta, zo ik niet het aangezicht van Josafat, den koning van Juda, opnam, ik zou u niet aanschouwen, noch u aanzien!' 2 Koningen 3:14. Evenmin zou God ons aanschouwen, noch ons aanzien, ware het niet, dat Hij het aangezicht Zijns Zoons opnam.

'En de vrede Gods heerse in uwe harten tot welken gij ook geroepen zijt in een lichaam, en weest dankbaar', Colossenzen 3:15. De vrede Gods waarvan wij reeds gesproken hebben. Maar hoe kan die heersen in onze harten? De volgende woorden geven antwoord op deze vraag: 'Het woord van Christus wone rijkelijk in u, in alle wijsheid', Colossenzen 3:16, dat is: het woord, dat ons het bloed en den dood van Christus, en den vrede, ons daardoor aangebracht, openbaart.

'Dankende te allen tijd over alle dingen God en den Vader, in den Naam van onzen Heere Jezus Christus', Efeziërs 5:20. Over alle dingen, want alle dingen komen tot ons door den Naam van den Heere Jezus-verzoening, verlossing, het Koninkrijk, de zaligheid en al het goede, waarmee wij gezegend worden.

Dat alles is het werk van God, Hij gaf Zijn Zoon, en brengt ons tot Hem, en zal ons in Zijn Koninkrijk een plaats geven, dat is: Zijn ware lichaam, hetgeen Jeremia noemt: 'onder de

kinderen zetten', en 'het gewenste land, de sierlijke erfenis van de heirscharen der Heidenen', Jeremia 3:19, Johannes 6.

En 'Gode zij dank, die ons allen tijd doet triomferen in Christus', 2 Corintiërs 2:14.

Hij is dus de oorzaak van onzen roem in Christus, en God geeft ons dien roem in Zijnen Zoon, in de eerste plaats daardoor, dat Jezus Christus in onze plaats getreden is, Gode voor onze zonden betaald, en de machten der duisternis vernietigd heeft. God gaf ons Jezus Christus, om onze verlossing tot stand te brengen, Christus bracht die tot stand, overwon onze vijanden en maakte hen te niet: 'De overheden en de machten uitgetogen hebbende, heeft Hij die in het openbaar ten toon gesteld, en heeft door hetzelfde over hen getriomfeerd', Colossenzen 2:14, 15. Daar wordt opnieuw duidelijk gemaakt, dat Christus met Zijn bloed den vollen prijs voor de zondaars heeft betaald, omdat God ons beveelt, Hem in Christus' Naam te danken: 'En al wat gij doet met woorden of met werken, doet het alles in den Naam van den Heere Jezus, dankende God en den Vader door Hem', Colossenzen 3:17.

Uit al deze beschouwingen volgt dit besluit: God neemt genen dank aan, die Hem niet in den Naam Zijns Zoons wordt gebracht, den Zoon komt de roem en de ere toe, onzen dank Gode aan te bieden, omdat Hij het is, die ons, door Zijn bloed, Zijne genade aanbiedt.

Achtste bewijs.

In de achtste plaats noem ik als bewijs voor de waarheid, dat Jezus Christus den vollen losprijs voor ons betaald en ons een eeuwige verzoening heeft aangebracht, dit: wij worden vermaand, het volle en heerlijke genot van die eeuwige verzoening te verwachten, wanneer de Heere ten tweeden male van den hemel komen zal: 'Laat uwe lendenen omgord zijn, en de kaarsen brandende, en zijt gij den mensen gelijk, die op hunnen heer wachten, ... opdat, als hij komt en klopt, zij hem terstond mogen opendoen,' Lukas 12:35, 36.

Jezus Christus heeft ons door Zijn bloed een eeuwige verzoening verworven, en is thans in den hemel verheven, gelijk ik reeds heb aangetoond, om ons een woning der eeuwige rust te bereiden, daarna zal Hij wederkomen. Van dit wederkomen wordt in onzen tekst gesproken, en wij worden vermaand, op die wederkomst te wachten, en om volkomener de kracht van dezen bewijsgrond aan te tonen, wil ik de volgende Schriftwoorden met u beschouwen.

Ten eerste. Wij lezen, dat Hij voor ons onze erfenis verkiest: 'Hij verkiest voor ons onze erfenis, de heerlijkheid van Jakob, dien Hij heeft liefgehad. Sela. God vaart op met gejuich, de Heere met geklank der bazuin,' Psalm 47:5-6. Deze laatste woorden zien op Jezus' hemelvaart, nadat Hij op het kruis verzoening had gedaan voor onze ongerechtigheid, Hij is ten hemel gevaren, om ons woningen der heerlijkheid te bereiden: ons tehuis, onze hoop, ons gebouw, onze onverderfelijke, onbevlekkelijke, en onverwelkelijke erfenis, 2 Corinthiërs 5:1, 2, Colossenzen 1:5, 6, Johannes 14:1, 2, 1 Petrus 1:3-5.

Dit heet 'de eeuwige erve,' waarvan wij, die geroepen zijn, de belofenis reeds ontvangen hebben, Hebr. 9:14, 15.

Om deze erfenis voor ons te verkiezen, zeg ik, is Hij naar den hemel opgevaren, wijl Hij ze ons met Zijn bloed heeft verworven.

Ten tweede. 'Gij zijt tot God gekeerd van de afgoden, om... Zijnen Zoon uit de hemelen te verwachten, dewelke Hij uit de doden verwekt heeft, namelijk Jezus, die ons verlost van den toekomenden toorn,' 1 Thessalonicenzen 1:10. Hij verlost ons door Zijn bloed, verwierf ons het Koninkrijk der hemelen, en beloofde, dat Hij heenging voor ons plaats te bereiden, waarna Hij terug zou komen, om ons mede te nemen daarheen, waar Hij zelf is: 'En zo wanneer Ik heen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zo kome Ik weer, en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt waar Ik ben,' Johannes 14:3. Om deze oorzaak dus wachten wij op Hem, wij zien uit naar het loon der erfenis in den dag Zijner toekomst, namelijk wij, die den Heere Jezus in deze wereld gediend hebben.

Ten derde. 'Maar onze wandel is in de hemelen, waaruit wij ook den Zaligmaker verwachten, namelijk den Heere Jezus Christus,' Filippenzen 3:20. Wij verwachten Hem als Zaligmaker-Hij was Zaligmaker bij Zijne eerste komst, en Hij zal Zaligmaker zijn bij Zijne wederkomst. Bij Zijne eerste komst kocht en betaalde Hij ons, bij Zijne tweede komst neemt Hij ons, als Zijn gekocht eigendom tot zich. Bij Zijne eerste komst gaf Hij ons de belofte Zijns Koninkrijks, bij Zijne wederkomst stelt Hij ons in bezit van dat Koninkrijk. Bij Zijne eerste komst toonde Hij ons, hoe wij worden zullen, namelijk in Zijne verheerlijking op den berg, bij Zijne wederkomst 'zal Hij ons vernederd lichaam veranderen, opdat hetzelfde gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam,' Filippenzen 3:21.

Ten vierde. Daarom wordt dan ook Zijne komst onze 'zalige hoop' genoemd: 'Verwachtende de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van den groten God en onzen Zaligmaker, Jezus Christus,' Titus 2:13. Een zalige hoop inderdaad, wijl Hij ons gekocht heeft met Zijn bloed, en een eeuwige erfenis voor ons in de hemelen bewaart, een zalige hoop inderdaad, daar wij bij Zijne wederkomst zeker zullen medegaan. Geen wonder derhalve, dat de heiligen vermaand worden, daarop te wachten, en dat de heiligen zelven er verlangend naar uitzien. Maar welk een teleurstelling zou het voor al die wachtende gelovigen zijn, indien al hun verwachtingen eindelijk bleken, ijdel te zijn, en het einde hunner zalige hoop-zal niets meer dan een fabel

wezen, indien òf onze Zaligmaker, de Heere Jezus Christus, niet komt, òf, komende, niet met Zich brengt de hoop, de zalige hoop, die ons weggelegd is in de hemelen, en waarvan wij ‘te voren gehoord hebben, door het woord der waarheid, namelijk des Evangelies, ‘ Colossenzen 1:5.

Ten vijfde. ‘Alzo ook Christus, eenmaal geofferd zijnde, om veler zonden weg te nemen, zal ten anderen maal zonder zonde gezien worden van degenen, die Hem verwachten tot zaligheid, ‘ Hebreëen 9:28. Hier hebben wij de belofte, dat Hij komen zal, dat Hij ten anderen male verschijnen zal, maar dan niet met zonde, gelijk de eerste maal-namelijk met de zonden Zijns volks, die Hij in Zijn eigen lichaam gedragen heeft-maar thans zonder zonde, omdat Hij ze door Zijne zelfofferande heeft weggenomen. Laat dus de heiligen op Hem staren, niet om hen met Zijn bloed van hun zonden te verlossen, maar om hen tot Zich te nemen, en hun die zaligheid te schenken, die Hij hun door Zijn sterven van God verkregen heeft.

Deze dingen mogen alzo degenen verwachten, die in den Heere Jezus Christus geloven en Hem in deze wereld door dat geloof en die liefde dienen, zij mogen dat alles verwachten, omdat Jezus Christus het voor hen heeft verworven. Hij zal in dien dag de weggelegde kroon geven, zegt Paulus, ‘niet alleen mij, maar ook allen, die Zijne verschijning liefgehad hebben, ‘ 2 Timotheus 4:8.

Aangezien nu deze erfenis in de hemelen de prijs, het goed, de vergelding is, die Hij met Zijn bloed heeft gekocht, hoe duidelijk blijkt dan daaruit, dat Hij Zijnen Vader den vollen losprijs voor ons, zondaars, betaald heeft! Zou God Hem anders den hemel hebben geschonken, om daarover te beschikken ten gunste dergenen, die geloven, en zou Hij ons anders zulks hebben laten verkondigen? En welken troost konden wij van zijne wederkomst, van Zijn Koninkrijk en van Zijne heerlijkheid, als de vruchten van Zijnen dood verwachten, indien Zijn dood niet een voldoende verzoening voor al onze zonden had aangebracht? ‘Het lijden van Christus, en de heerlijkheid, daarna volgende’! 1 Petrus 1:11.

Negende bewijs.

In de laatste plaats noem ik het volgende als bewijs, dat Christus den vollen losprijs voor de zondaars aan God betaald, en hun een eeuwige verzoening verworven heeft: de bedreigingen, waarmee God hen bedreigt, en de straf, waarmee Hij hun tuchtigt, die weigeren, door Christus zalig gemaakt te worden, of de leer der rechtvaardiging uit het geloof in Hem verachten.

De beschouwing dezer waarheid leidt ons tot deze drie punten:

1. Sommigen weigeren, door Christus gerechtvaardigd en zalig gemaakt te worden, en verachten de leer der rechtvaardiging uit het geloof in Hem,
2. God bedreigt dezulken,
3. God zal ze straffen.

Ten eerste. Uit vele Schriftwoorden blijkt het, dat sommigen weigeren, door Christus zalig gemaakt te worden. Hij is de Steen, dien de bouwlieden verworpen hebben, Hij wordt door velen verloochend, de Joden ergeren zich aan Hem, en de Grieken achten Zijne leer dwaasheid, terwijl beiden zeggen: 'Wij willen niet dat Deze over ons Koning zij', of: 'Hoe kan Deze ons zalig maken?' Psalm 118:22, Mattheus 21:44, Lukas 19:14, 1 Corinthiërs 1:23, 1 Petrus 2:4. De oorzaken, waarom velen Christus niet als Zaligmaker willen aannemen, zijn velerlei:

1. Zij hebben hun zonden lief.
2. Zij kennen Zijne uitnemendheid niet.
3. Hun ongelooft
4. Zij stellen het uit, in den welaangename tijd tot Hem te gaan.
5. Zij vertrouwen op hun eigengerechtigheid.
6. Zij huldigen verderfelijke leringen.
7. Zij zijn op mensen-eer en mensengunst gesteld.
8. Zij zien de nederigheid Zijner wegen en de geringheid Zijner kinderen.
9. Het rechtvaardig oordeel Gods over hen. 10. Het Koninkrijk wordt anderen gegeven.

Wijl dezen nu weigeren, Hem aan te nemen, zo trachten zij ook meer of minder, sommigen slechts met de daad, anderen tevens door hun woorden, de leer der rechtvaardiging door het geloof in Hem, verachtelijk te maken. De een doet zulks, door aan zijne zonden de voorkeur te geven. Een ander, door zijne eigen gerechtigheid boven die van Christus te stellen. Een derde, door aan zijn eigen waan meer dan aan Christus' waarheid te geloven. Een vierde, door de wereld meer te beminnen dan Hem, enz. Dezulken bedreigt God, en Hij straft hen.

Ten tweede. God bedreigt hen.

1. 'En het zal geschieden, dat alle ziel, die dezen Profeet niet zal gehoord hebben, uitgerooid zal worden uit den volke', Handelingen 3:23. Die Profeet is Jezus Christus, de leer, die Hij predikte, was: dat Hij Zijn leven voor ons afleggen, ons Zijn vlees te eten, en Zijn bloed te drinken wilde geven, onder belofte, dat, wie Zijn vlees eet en Zijn bloed drinkt, het eeuwige leven zou hebben. Wie derhalve niet ziet, of bevreesd is, de zaligheid zijner ziel in den gelove op het vlees en bloed van Christus te wagen, die verwerpt dien Profeet, die hoort dien Profeet niet, en dien zal God afsnijden. Maar zou God dus bedreigd hebben, indien Christus' zoenverdiensten niet voldoende waren geweest, om de zondaars los te kopen en hun een eeuwige verzoening te verwerven?

2. 'Zit aan Mijne rechterhand, totdat Ik Uwe vijanden zal gezet hebben tot een voetbank Uwer voeten', Psalm 110:1, Mattheus 22:44, Hebrëen 1:13. De eer van aan Gods rechterhand te zitten, werd Hem gegeven, omdat Hij gestorven was, en Zijn lichaam ons had opgeofferd: 'Maar Deze, een slachtoffer voor de zonde geofferd hebbende, is in eeuwigheid gezeten aan de rechterhand God, voorts verwachtende, totdat Zijne vijanden gesteld worden tot een voetbank Zijner voeten', Hebrëen 10 :12,13. Verwachtende, wijl God Zijne offerande had aangenomen, dat zij, die Hem verworpen hebben, vertreden zullen worden, dat is: door Hem aan een eeuwige, geduchte wraak zullen worden opgeofferd. Maar zou God zulk een macht aan

Christus verleend hebben, dat Hij door een offerande in eeuwigheid volmaakt degenen, die geheiligd worden, ja, zou Hij bedreigd hebben, hen tot de voetbank van Christus' voeten te maken, die weigeren zich op dat offer te verlaten-indien Zijne Majesteit niet voldaan ware geweest met den losprijs, dien Christus voor de zondaars heeft betaald, indien Christus hun niet een eeuwige verzoening had aangebracht?

3. Hij zal komen 'van den hemel met de engelen Zijner kracht, met vlammend vuur wraak doende over degenen, die God niet kennen, en over degenen, die het Evangelie van onzen Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn', 2 Thessalonicenzen 1:7-8.

Hier wordt ons uitdrukkelijk gezegd, waarvoor zij gestraft zullen worden, namelijk: omdat zij 'God niet kennen en het Evangelie van onzen Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn.' Hier wordt meteen gezegd, dat zij, welke het Evangelie onzes Heeren niet gehoorzaam zijn, God ook niet kennen, noch in Zijne gerechtigheid, noch in Zijne genade. Maar wat is het Evangelie onzes Heeren Jezus Christus anders, dan goede tijdingen, namelijk: vergeving der zonden door het geloof in Zijn bloed, een erfenis in de hemelen door het geloof in Zijn bloed, enz., gelijk wij hierboven reeds nader uiteengezet hebben? Nu vraag ik: kan iemand zich voorstellen, dat God de wereld zou bedreigen, met Zijn vlammend vuur wraak te zullen doen over degenen, die zich aan het Evangelie Zijns Zoons niet onderwerpen, indien Deze Zijnen Vader niet den vollen losprijs betaald, en den zondaars een eeuwige verzoening aangebracht had?

4. 'En van Dezen heeft ook Enoch, de zevende van Adam, geprofeteerd, zeggende: Ziet, de Heere is gekomen met Zijne vele duizenden heiligen, om gericht te houden tegen allen, en te straffen alle goddelozen onder hen, vanwege al hun goddeloze werken, die zij goddelooslijk gedaan hebben, en van wege al de harde woorden, die de goddeloze zondaars tegen Hem gesproken hebben', Judas 1:14, 15.

De Heere, die hier gezegd wordt, met vele duizenden heiligen te zullen komen, is Jezus Christus zelf, en zij, die met Hem komen, heten Zijne heiligen, omdat zij Hem door den Vader gegeven zijn, wijl Hij Zijn bloed voor hen heeft gestort. Nu blijkt uit de woorden 'om gericht te houden tegen allen', en vooral tegen degenen, die harde woorden tegen Hem gesproken hebben, duidelijk, dat de Vader Zijnen Naam, Jezus, Zaligmaker, en Zijn verlossingswerk hogelijk eert. Ook lijdt het geen twijfel, of de harde woorden, waarvan hier sprake is, zijn zulke, die Jezus als Zaligmaker verloochenen, het bloed des verbonds onrein achtende, en het Hoofd des verbonds, door hun schandelijke taal, vertredende, dit heet: Hem openlijk te schande maken, en den rijkdom Zijner goedertierenheid verachten, Hebréeën 6:6, Romeinen 2.

4. De tijd zou te kort zijn, om u een overzicht te geven van alle lage, gemene, leugenachtige, goddeloze gezegden, die deze verachtelijke kinderen der hel in leer, gesprek en geschrift tegen den Heere, den Koning, uitspreken. Maar de bedreiging luidt, dat Hij 'gericht zal houde tegen hen om hun goddeloze werken, en van wege al de harde woorden, die de goddeloze zondaars tegen Hem gesproken hebben.'

5. 'Ziet dan toe, dat over ulieden niet kome hetgeen gezegd is in de Profeten: Ziet, gij verachters! en verwondert u, en verdwijnt: want Ik werk een werk in uwe dagen, een werk, hetwelk gij niet zult geloven, zo het u iemand verhaalt', Handelingen 13:40 41.

Dit werk is hetzelfde, waarover wij tot hiertoe gesproken hebben, namelijk: de verzoening der zondaars door het bloed van Christus, waardoor Christus den vollen losprijs voor de zondaars Gode betaald heeft. Zulks blijkt uit de voorafgaande verzen, Handelingen 13:23-29.

Let nu hierop, dat er verachters der Evangelische leer geweest zijn, en zullen zijn, en dat God dezulken met Zijnen toorn bedreigt: 'Ziet gij verachters! en verwondert u, en verdwijnt.' Maar zou God de zondaars zo ernstig gewaarschuwd tegen het verachten dezer leer, en zou Hij daarmee zulk een bedreiging van te zullen verdwijnen, verbonden hebben, indien Hij niet in het bloed van Christus den vollen losprijs voor die zondaars had ontvangen?

Ten derde. God straft degenen, die Zijnen Zoon verwerpen.

1. Hij straft ze daarmee, dat Zijn toorn op hen blijft: 'Die den Zoon ongehoorzaam is, die zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op Hem', Johannes 3:36. De toorn Gods over den mens, want de zonde ligt reeds onder de verdoemenis der wet, en het oordeel is, dat de toorn Gods eeuwig ligt en blijft op degenen, die den Heere Jezus verwerpen, want zij hebben geen offer voor hun bedreven zonden, wijl zij weigeren, het offer van Christus' lichaam aan te nemen. Daarom is het onmogelijk, dat aan hunnen tegenwoordigen toestand zij ontkomen, die de verzoening, door Christus aangebracht, niet willen aannemen.

Bovendien heeft God, om Zijn mishagen aan den dag te leggen, wanneer zondaars het offer van Christus verwerpen, besloten, dat er geen ander offer voor de zonde meer zijn zal. Daarom: 'zo wij willens zondigen, nadat wij de kennis der waarheid ontvangen hebben, zo blijft er geen slachtoffer meer over voor de zonden', Hebrëeën 10:26. God wijst geen ander slachtoffer aan, noch zal ooit een ander erkennen, wie of wat het ook zij. Luister naar deze gezegden, waardoor die waarheid zo krachtig wordt uitgedrukt. 'Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij op zo grote zaligheid geen acht nemen?' En wederom: 'Ziet toe, dan gij Dien, die spreekt, niet verwerpt, want indien deze niet zijn ontvloden, die Degene verwierpen, welke op aarde Goddelijke antwoorden gaf (Mozes), veel meer zullen wij niet ontvlieden, zo wij ons van Dien afkeren, die van de hemelen is (Christus)', Hebrëeën 2:3, 12:25.

Dit is alzo een sterk bewijs, dat Christus Gode den vollen losprijs voor de zondaars betaald heeft, wijl God zo streng en zo herhaaldelijk degenen bedreigt en straft, die niet door Christus gerechtvaardigd willen worden, Hij bedreigt, gelijk wij hebben vernomen, en Hij straft, door zulke mensen in hun zonden te laten, en Zijne geduchte wraak over hen uit te gieten.

2. 'Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden, maar die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden', Markus 16:16. Doch wat moet dan geloofd worden?

a. Dat Jezus de Zaligmaker is. 'Indien gij niet gelooft, dat Ik Die ben, gij zult in uwe zonden sterven' Johannes 8:24.

b. Wie niet gelooft, dat Jezus ons een volkomene gerechtigheid heeft aangebracht, zal in zijne zonden sterven, zal verdoemd en in het helse vuur geworpen worden, want dezulken hebben genen mantel om hun zonden te bedekken, en moeten derhalve naakt in het oordeel, in het vreselijke oordeel Gods verschijnen.

Daarom, nadat de Apostel gezegd heeft: 'Zo blijft er voor dezulken geen slachtoffer meer over voor de zonden', voegt hij er aan toe: 'maar een schrikkelijke verwachting des oordeels, en hitte des vuurs dat de tegenstanders zal verslinden.' Er blijft niets voor hen over, dan het oordeel Gods, en zijne vreselijke wraak, die de tegenstanders zal verslinden. 'Als iemand de wet van Mozes heeft te niet gedaan, die sterft zonder barmhartigheid, onder twee of drie getuigen. Hoeveel te zwaarder straf, meent gij, zal hij waardig geacht worden, die den Zoon van God vertreden heeft, en het bloed des testaments onrein geacht heeft, waardoor hij geheiligd was, en den Geest der genade smaadheid heeft aangedaan?' Hebrëeën 10:28, 29.

Zie hier, of Gods toorn niet ontbrandt, of er gene melding gemaakt wordt van zijn vreselijk oordeel en zijne ontzettende wraak! Dat alles wordt bedreigd, nu er sprake is van degenen, die Christus geringschatten, zijn bloed onrein achten, en Zijn opgeofferd lichaam vertreden, nu is God een verterend vuur geworden, dat brandt tot in de diepste diepte der hel. 'Want wij kennen Hem, die gezegd heeft: Mijne is de wraak, Ik zal het vergelden, spreekt de Heere. En wederom: De Heere zal zijn volk oordelen', Hebrëeën 10:30. Deze woorden zijn door den Heiligen Geest ingegeven, om in de harten der weerspannigen ootmoediger gedachten te verwekken, en een hoger achting voor Christus' zoenoffer te kweken, dat eens op Golgotha Gode, den Vader gebracht werd, want daarop doelt de gehele brief aan de Hebrëeën.

Omtrent dit onderwerp lezen wij in enen van Paulus' zendbrieven aan de Thessalonicenzen, dat velen de liefde der Waarheid niet hebben aangenomen, opdat zij zouden zalig worden:

‘Daarom zal God hun zenden een kracht der dwaling, dat zij de leugen zouden geloven, opdat zij allen veroordeeld worden’, 2 Thessalonicenzen 2:10-12

‘De Waarheid’ is te dezer plaatse Jezus Christus. ‘Ik ben de waarheid’, zegt Hij zelf, Johannes 14:6. De liefde der waarheid is dus niets anders dan de liefde en barmhartigheid van Jezus Christus, die Hij bewezen heeft in het vergieten van Zijn bloed voor des mensen verzoening. ‘Niemand heeft meer liefde dan deze, dat iemand zijn leven zette voor zijne vrienden’, Johannes 15 13. Dit is alzo de liefde der waarheid (de liefde van Jezus) dat Hij zijn leven voor ons heeft gegeven. Degenen nu, die zulk een liefde verwerpen, laden Gods toorn dermate op zich, dat God hun eer een kracht der dwaling zendt, dan dat Hij hen uit hun verdoemenis zou verlossen, Hij geeft hen over aan de verleiding dier dwaling, en betuigt daarmee, dat Hij een mishagen heeft aan hun verwerping van Christus’ gerechtigheid, zodat een eeuwige verdoemenis hun einde zijn zal. Geeft dit niet opnieuw getuigenis, dat Christus den vollen losprijs voor de zondaars Gode betaald, en hun een eeuwige verzoening heeft aangebracht?

TOEPASSING DEZER LEER

Thans wil ik enige toepassingen afleiden uit deze gezegende leer, dat Jezus Christus volkomenlijk voor al onze zonden betaald en ons een eeuwige verzoening verworven heeft.

Eerste toepassing.

Deze leer doet ons vele dingen verstaan, die ons anders duister en ten enenmale onbekend zouden blijven, omdat deze leer vergezeld gaat van den Heiligen Geest, die verborgenheden openbaart, en alle dingen onderzoekt ook de diepten Gods, 1 Petrus 1:2, Efeziërs 1:17, 1 Corinthiërs 2:10. De Heilige Geest daalt met deze leer neer, als het enige, waarin Hij behagen heeft, daarom heet Hij ook 'de Geest der wijsheid en der openbaring in zijne kennis'. Diezelfde Geest schenkt ook 'de verlichting van het Evangelie der heerlijkheid van Christus, die het beeld Gods is', Efeziërs 1:17, 2 Corinthiërs 4:6. Men weet weinig van God, waar het Evangelie verworpen wordt, de nauwgezette Jood en de wijze Heiden zien meer van God in den gekruisigden Christus dan buiten Hem in hemel en aarde, want in Hem 'zijn al de schatten der wijsheid en der kennis verborgen, ' Colossenzen 2:3, niet alleen in Zijnen persoon als God, maar ook in Zijn verlossingswerk als Middelaar. Daarom zegt Paulus ons, dat hij 'niet voorgenomen heeft, iets te weten onder u, dan Jezus Christus, en Dien gekruisigd', 1 Corinthiërs 2:2. Ik zeg: ons wordt in deze leer meer van God geopenbaard, dan wij in hemel en aarde van Hem vermogen te ontdekken.

Ten eerste. Hier is meer van Zijne Wijsheid op te merken, dan in de schepping en ouderhouding aller schepselen. Zijne wijsheid, zeg ik, in het kiezen van middelen, om de zondaars met een heilige en oneindige Majesteit te verzoenen, om een heilig God en tegelijk een Zaligmaker te zijn, om rechtvaardig te zijn ten opzichte der wet, ten opzichte zijner bedreigingen, ten opzichte van Zich zelf, en toch zondaars te verlossen, zulk een wijsheid kan onmogelijk verstaan worden, totdat wij Jezus Christus als Zoenoffer aan het kruis zien hangen, want hier wordt het raadsel opgelost: 'Christus is gestorven voor onze zonden', en daarom kan een rechtvaardig God ons zalig maken, Jesaja 45:21. En om diezelfde reden heet Christus 'de Wijsheid Gods', niet alleen omdat Hij zelf de Wijsheid is, maar vooral omdat in Hem de grootste openbaring Gods aan den mens is geschied. Daarom ook lezen wij, dat God, in de verzoening door Christus' bloed overvloedig is geweest over ons in alle wijsheid en voorzichtigheid, Efeziërs 1:7-8. Hier vinden mij de grootste tegenstrijdigheden verenigd, de gerechtigheid wordt hier met den zondaar verzoend, de mens staat hier rechtvaardig voor het aangezicht Gods, hoewel geheel en al onrein in zich zelve, en hier wordt hij, die geen goed gedaan heeft, bekleed met een genoegzame gerechtigheid, de gerechtigheid Gods, door het geloof in Jezus Christus.

Ten tweede. De rechtvaardigheid Gods wordt hier duidelijker aanschouwd dan in de straf der verdoemden. 'Hij heeft zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard', is een waarheid, die de natuur van Gods rechtvaardigheid helderder ten toon spreidt, dan wanneer gezegd ware: 'Hij heeft de gehele wereld niet gespaard.' Gewis heeft Hij de engelen uitgeworpen, en de oude wereld in den zondvloed doen omkomen, Hij heeft Sodom en Gomorra door zwavel en vuur van den hemel verteerd, en vele dergelijke gerichten geoefend, maar wat is dat alles in vergelijking met den vloek, die op Zijn Zoon is gelegd? Ja, wat zijn duizend zulke openbaringen van Zijnen rokenden toorn tegen de zonde, vergeleken bij het feit, dat Hij Zijnen geliefden Zoon geslagen, verdrukt, geplaagd en Hem tot het voorwerp van Zijne wraak gemaakt heeft? Hier komt het krachtig uit, dat Hij den persoon niet aanneemt, maar de zonde oordeelt en veroordeelt in wien Hij ze ook vindt zelfs in Christus, in wien Hij Zijn welbehagen heeft, Romeinen 8:32, Galaten 3:13.

Ten derde. De verborgenheid van Gods wil is duidelijker geopenbaard, dan toen Hij de aarde uit het niet te voorschijn riep, als Hij Christus, of schoon rechtvaardig, veroordeelt, en ons,

ofschoon zondaars, rechtvaardigt, terwijl Hij Hem zonde voor ons, en ons gerechtigheid Gods in Hem maakt.

Ten vierde. Gods macht komt hier evenzeer veel beter aan het licht dan in de schepping van hemel en aarde, want als Jezus de zonde draagt en ze overwint, gebukt gaande onder de gerechtigheid ener oneindige Majesteit, dan legt Hij daardoor Zijne oneindige macht aan den dag. Want waar de wet voldoening voor de zonde eist, een oneindige Majesteit voldoening vordert voor de ongehoorzaamheid van een gans mensengeslacht, en een heilig, rechtvaardigen almachtig God Zijnen toorn uitgiet om der ongerechtigheid wil, daar moet degene, die dat alles te dragen heeft, niet alleen gelijk God zijn, maar dit ook tonen, door onder zulk een overstelpenden last tot den einde toe te volharden.

Toen engelen en mensen gezondigd hadden, hoe vielen zij toen en vergingen voor Gods aangezicht, in hen was gene kracht om Zijnen schrik te weerstaan, en noch in hun personen, noch in hun daden werd iets gevonden, dat Gods heilig misnoegen kon wegnemen. Maar hier staat Gods eigen Zoon voor Hem, beladen met de zonden der gehele wereld, de Vader vervloekt Hem en veroordeelt Hem ter dood, en de Zoon, door de kracht Zijner Goddelijke natuur, overwint de zonde, voldoet aan de Goddelijke gerechtigheid, en wordt op deze wijze de Zaligmaker der wereld. Hier openbaart zich dus een macht, de zonde is iets machtigs: zij verbrijzelt en vernietigt alles, uitgenomen Hem, wiens Geest eeuwig is, Hebr. 9:14. Zet Christus en Zijn lijden ter zijde, en gij ziet noch de ongerechtigheid der zonde, noch Gods heilig misnoegen over dezelve, gij ziet geen dezer beide in derzelver ganse uitgestrektheid. Had gij een gezicht op de legioenen, die nu in de folteringen der hel verkeren, ja kondt gij op eens hun kreten en weklachten horen, en de zwaarte van hunnen last gevoelen, dan nog zou u veel van het kwaad der zonde en van Gods gerechtigheid verborgen blijven, want gij zoudt het meeste en grootste niet opmerken. Een reus toont zijne kracht niet, wanneer hij een klein kind doodt, of als bij den tegenstand van enen zwakken, onbeduidenden vijand overwint, maar wel wanneer hij met iemand van zijn lichaamsbouw en krachten zich meet, en de sterkte van die tegenpartij wordt eerst dan recht openbaar, wanneer de kracht en de list des anderen vruchteloos blijken. Zo openbaarde ook Jezus Christus Zijne eeuwige macht en Godheid sterker in Zijn torsen van onzen zondelast, dan toen door Zijn woord aarde en hemel geschapen werden, daarom heet de gekruisigde Christus 'de kracht Gods', 1 Corintiërs 1:24.

Ten vijfde. Gods liefde en barmhartigheid werd nimmer zo heerlijk geopenbaard als in de overgave Zijns Zoons voor onze zonden. Gods liefde en barmhartigheid blijkt ook uit regen en vruchtbare tijden en als Hij ons hart vervult met spijs en vrolijkheid, en op ons, Zijne schepselen, Zijne tijdelijke zegeningen uitstort. Maar bovenal is hierin Zijne liefde jegens ons openbaar geworden, dat 'Christus Zijn leven voor ons heeft gesteld'. 'Maar God bevestigt Zijne liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren', 1 Johannes 3:16, Romeinen 5:8.

Gene liefde, gelijk deze, ook heeft God nimmer Zijne liefde op deze wijze geopenbaard. 'Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons lief heeft gehad, en Zijnen Zoon gezonden heeft tot een verzoening voor onze zonden', 1 Johannes 4:10.

Hierin is de liefde, dat God Zijnen Zoon, Zijnen Geliefde, Zijnen eniggeboren Zoon, in wien Hij al Zijn welbehagen had, gezonden heeft! Hierin is de liefde, dat Hij Hem gezonden heeft om zondaren zalig te maken, door hun zonden te dragen, door hunnen vloek op zich te laden, door hunnen dood te sterven, door hun pijn te lijden! Hierin is de liefde, dat Christus voor ons gestorven is, toen wij nog zondaars waren, ja, hierin is de liefde dat 'Christus, toen wij nog krachteloos waren, te Zijner tijd voor de goddelozen is gestorven', Romeinen 5:6.

Tweede toepassing.

Schenkt deze leer ons de duidelijkste openbaring van God, zo ook van ons zelve en het onze. Ten eerste. Zij leidt ons tot de beste zelfkennis. Wilt gij weten, o, zondaar! wat gij zijt? Zie op het kruis, en aanschouw dien wenenden, bloedenden, stervenden Jezus, niets minder dan dat was nodig om u te redden, niets minder dan Zijn bloed, engelen konden het niet, mensen konden het niet, God kon het niet, omdat Hij niet liegen noch Zich zelf verloochenen kan. Welk een ontzettend iets is dan de zonde, dat allen, die haren last dragen, daaronder bezwijken! ja, zij bracht zelfs den Zoon Gods in den dood en in het graf, en zij zou Hem voor eeuwig in het helse vuur geworpen hebben, ware Hij niet Gods Zoon geweest, had Hij gene kracht genoeg bezeten, om haar te dragen, ja weg te dragen! O, Lam Gods! zondaars gingen de hel tegemoet, Christus was de Wellust zijns Vaders en bezat heerlijkheid bij Zijnen Vader. Maar Hij wilde meer, de hemel kon Hem niet houden: Hij daalde op aarde neer om de zondaren zalig te maken, 1 Timotheus 1:15. En indien Hij niet gekomen ware, uwe zonden hadden u overstelpt, uwe zonden hadden Gods toorn over u gebracht, en uw eeuwig verderf ten gevolge gehad. Geen mens, die geen zondaar is, gene zonde, die niet zelfs engelen onder Gods wraak brengen zou, indien God hen daarmee belaste. Zondaar! de leer van Christus' kruisdood roept u derhalve luide toe, dat de zonde uwen toestand zo ontzettend gemaakt heeft. Zie op u zelf, zie op uwe zonden, zie den toestand waarin uwe ziel verkeert. Maar zie ook op het bloed en den dood van Christus: Christus' sterven geeft u het diepste gezicht in de vreselijke natuur der zonde. Ik herhaal: indien de zonde iets zo ontzettends is, dat zij het hart van Gods Zoon heeft gebroken-want zo lezen wij in de Schrift-hoe kan dan een arme, onboetvaardige, verdoemde zondaar met Gods toorn worstelen?? Ontwaakt, zondaars! gij zijt verloren, gij zijt verdoemd, het helse vuur is uw eeuwig deel, indien gij in uwe zonden blijft, en in den vreselijken dag des oordeels geen Zaligmaker hebt om uw Middelaar te zijn!

Ten tweede. Uwe goede werken kunnen u niet helpen, dat zegt u Christus' bloed. Want door deze leer: 'Christus is gestorven voor onze zonden', veroordeelt God der mensen gerechtigheid ter dood. Christus moest sterven, òf de mens verdoemd worden. Waar blijft nu enige plaats over voor de menselijke gerechtigheid? plaats, zeg ik, voor de menselijke gerechtigheid, opdat de mens daarom aangenomen en door God als rechtvaardig erkend worde? Breng dus uwe gerechtigheid tot Christus' kruis, en zie in Zijn bloed de genoegdoening aan de Goddelijke gerechtigheid, aanschouw Hem, zeg ik, in Zijne tranen en angstkreten, aanschouw het bloed en het sterven van Jezus Christus. Zie dien stervenden Heiland, die zelf nimmer zondigde, en nooit iemand beledigde, en die toch Zijn leven laat. Kon een heilig leven, een onschuldige, reine wandel iemand van den dood redden, zo ware Jezus niet gestorven. Maar Hij moest sterven, Hij heeft onze zonden op Zich genomen, en daarom moest Hij den dood smaken.

De mens behoeft alzo niet verder te gaan om de waarde zijner eigengerechtigheid te leren kennen, dan tot Christus' kruis, hij behoeft op een rechte kennis daarvan niet te wachten tot den jongsten dag.

Vraag. Maar hoe kan ik de onwaarde mijner eigengerechtigheid door den dood van Christus leren verstaan?

Antwoord. Op deze wijze: indien Christus voor uwe zonden sterven moest, dan kon al uwe gerechtigheid u niet verlossen. 'Indien de rechtvaardigheid door de wet is, zo is dan Christus te vergeefs gestorven', Galaten 2:21. Deze tekst zegt duidelijk, dat òf Christus te vergeefs gestorven, òf uwe gerechtigheid ijdel is. Indien uwe gerechtigheid u kan zalig maken, dan is Christus te vergeefs gestorven, indien niets minder dan Christus' dood u kan verlossen, dan betekent uwe gerechtigheid niets, een van beide moet verworpen worden: uwe of Christus' gerechtigheid. Christus, gekruisigd om de wereld zalig te maken, openbaart twee grote

gebreken in de menselijke gerechtigheid, ik bedoel, ten opzichte der rechtvaardigmaking ten leven:

1. zij verzet zich tegen Christus' oprechtheid.

2. zij beschuldigt God van dwaasheid.

1. Zij verzet zich tegen Christus' gerechtigheid, wijl zij zich in de plaats van deze zoekt te stellen, namelijk zich zelf te doen gelden ter rechtvaardigmaking voor Gods aangezicht, en dit is een der grootste beledigingen, die de nietige mens Christus kan aandoen, terecht veroordeelt derhalve deze Evangelische leer de menselijke gerechtigheid, en belooft het Koninkrijk Gods eerder aan hoeren en tollenaars.

2. Zij beschuldigt God van dwaasheid, want indien onze eigengerechtigheid in staat is, ons voor God van den vloek der wet te ontslaan, dan zijn niet al de schatten der wijsheid en der kennis in Hem verborgen, deze verwaten zondaar heeft een eigen weg uitgevonden, zonder op God te letten, ten einde zijne ziel voor Gods toorn en wraak te beveiligen. Ik zeg: zonder op God te letten, want Hij zelf heeft nimmer dezen weg uitgedacht, anders zou Hij nooit Zijnen Zoon gezonden hebben om te sterven voor de zondaren. Wij hebben vernomen, dat Christus de Wijsheid Gods is, en de Gerechtigheid, die ons rechtvaardigt. God is geopenbaard in het vlees, om ons te verlossen: ziedaar het grote mysterie der Godzaligheid. Maar waarin ligt de diepte van Gods wijsheid omtrent onze zaligheid, zo des mensen eigengerechtigheid hem kan verlossen? Job 40:10-14.

Ja, waarom heeft God dan verkondigd, dat er onder den hemel geen andere Naam gegeven is, door welken wij moeten behouden worden? En waarom wordt er dan zo plechtig betuigd, dat er 'zonder bloedstorting gene vergeving geschiedt', indien de mens zich door eigen werken verlossen kan?

Indien alzo deze leer van Christus' gerechtigheid zuiver gepredikt en van harte geloofd wordt, dan verwijst ze des mensen gerechtigheid ter helle, zij werpt ze uit, gelijk Abraham Ismaël uitwierp. Christus' bloed, Christus' dood neemt al hare heerlijkheid weg! Wanneer de mens zijn uiterste heeft gedaan en beproefd, dan nog kan hij met geen bloed voor Gods aangezicht verschijnen, en toch vermag alleen het bloed verzoening te doen voor de ziel, en niets dan bloed kan onze zonden afwassen, Leviticus 17:11, Openbaring 1:5, Hebreeën 9.

De gerechtigheid eist bloed, de zonde roept om bloed, de rechtvaardige wetten vorderen bloed, ja de duivel zelf moet door bloed overwonnen worden. Zondaar waar is thans uwe eigengerechtigheid? Breng ze voor het verterend vuur, want onze God is een verterend vuur, breng ze voor de gerechtigheid naar de wet, ja zie of iets anders dan bloed ons van onze zonden en van den duivel verlossen kan, zie het, zeg ik, in deze leer, ga gene schrede verder, voordat gij het hebt onderzocht.

Ten derde. Door deze leer worden wij gewezen op de waarde der ziel. De ziel moet een grote waarde bezitten, anders zou de Zone Gods Zijn bloed niet vergoten hebben, om ze vrij te kopen. O, zondaars! die uwe ziel voor een onbeduidend genoeg waagt, gij kent gewis de waarde uwer ziel niet. Indien gij weten wilt, wat uwe ziel betekent, en welken prijs God er op stelt, lees dan dien prijs in Christus' bloed. Het bloed van Christus werd vergoten, om de ziel te redden. 'Want gij zijt duur gekocht, namelijk tot den prijs van Christus' bloed-zo verheerlijkt dan God in uw lichaam en in uwen geest, welke Godes zijn', 1 Corinthiërs 6:20. Zondaar! gij hebt een ziel, kunt gij enen gekruisigden Christus aanschouwen, zonder uwe zonden te verfoeien en Hem lief te krijgen?

Derde toepassing.

Deze leer moedigt de zondaars aan, tot God te gaan om genade te verkrijgen, want de vloek der zonde is daar weggenomen. Ik spreek nu van ontwaakte zondaars, die zich zelve als zondaars hebben leren kennen.

Twee overwegingen zijn het vooral, die den ontwaakten zondaar tot wanhoop dreigen te voeren:

1. het bewustzijn der zonde, en

2. de straf, die op de zonde volgt. Deze slaan het harte neer want wie is in staat, de schuld der zonde te dragen? 'Dewijl onze overtredingen en onze zonden op ons zijn, en wij in dezelve versmachten, hoe zouden wij dan leven?' Ezechiël 33:10. Hoe inderdaad? Dat is onmogelijk! Zo kan niemand bestaan voor de gerechtigheid Gods. 'Zal uw hart bestaan? zullen uwe handen sterk zijn, in de dagen, als Ik met u handelen zal?' Ezechiël 22:14. Geenszins! 'Een verslagenen geest, wie zal dien opheffen?' Spreuken 18:14. Dat kan geen mens, geen engel zelfs. Daarom wee den mens, indien Christus verborgen is, en de zegen van het geloof in Zijn bloed geloochend wordt, wie dat doen, treden in de voetstappen van Saul en Judas, de een het zwaard, de ander de verworping tegemoet, beide om hun levensdagen ellendiglijk te eindigen. Zij durven niet tot God gaan, wijl de gedachte aan de eeuwige, heilige Majesteit hen verschrikt en beangstigt.

Maar plaats deze arme, ontstelde zondaars voor den gekruisigden Christus, en overtuig hen dat de zonden, waaronder zij zuchten en jammeren, lang te voren op Christus zijn gelegd, en de vrees der verdoemenis vermindert, ja verdwijnt geheel en al, de angst en de schrik vlieden, en de ziel begint een hoop des levens te voeden. Want ze spreekt dus tot zich zelf: Is dit inderdaad Gods waarheid, dat Christus voor mij zonde gemaakt is? dat Hij voor mij een vloek is geworden? Heeft Hij inderdaad al mijne zonden gedragen, en door Zijn bloed mij een eeuwige verlossing verworven? O, gezegend Evangelie! O, welkome genade! 'Loof den Heere, mijne ziel! en al wat binnen in mij is. Zijnen heiligen Naam.' Nu daalt de vrede neer, nu verandert het gelaat des hemels: 'Zie, alle dingen zijn nieuw geworden!' Nu kan de zondaar Gods tegenwoordigheid verdragen, ja hij ziet onuitsprekelijke heerlijkheid en schoonheid in Hem, want thans ziet hij Zijne gerechtigheid voldaan. Hoe verlangend reisde Jakob naar het beloofde land, ofschoon hij zeer voor zijnen broeder Ezau vreesde! Maar toen de gedachten der vreze weggevaagd werden door den broederkus, en de verwachte vijandelijke aanval door een hartelijke omarming werd vervangen, wat ging toen in zijn ziel om? 'Ik heb uw aangezicht gezien, als had ik Gods aangezicht gezien, en gij welgevallen aan mij genomen hebt, ' Genesis 33:10.

Zo, ja nog veel beter is het met den angstigen zondaar, wanneer hem Gods genade in Jezus Christus wordt geopenbaard. 'God was in Christus, de wereld met zich zelve verzoenende, hun zonden hun niet toerekende.' O, welk een balsem is dit woord voor een gewond geweten, vooral bij hetgeen volgt: 'Want Dien, die gene zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem, ' 2 Corinthiërs 5:19, 21.

Nu ziet de ziel de mogelijkheid, om onbevlekt voor God te staan, een mogelijkheid, reeds lang bereid. Reeds lang bereid, zeg ik, door God in Christus, een mogelijkheid, die volkomenlijk aan de wet beantwoordt. Wat eist de wet? Gehoorzaamheid? hier is zij. Een bloedig offer? hier is het gebracht. Een volmaakte gerechtigheid? kan een gerechtigheid volmaakter zijn dan deze? Nu dan: de wet veroordeelt niet meer degene, die in God gelooft, want aan al hare eisen is voldaan, haar vloek is verslonden in den vloekdood van Christus.

Tegenwerping. Maar de rede zegt, dat, wijl onze persoonlijke zonde den dood heeft verdiend, ook onze persoonlijke gehoorzaamheid ons het leven en de heerlijkheid verwerven moet.

Antwoord. Zo spreekt de rede inderdaad, en de wet getuigt niet anders, Romeinen 10:5, maar wij weten, dat God boven deze beide staat, en Hij spreekt in Zijn verbond der genade niet zo,

‘namelijk, indien gij met uwen mond zult belijden den Heere Jezus, en met uw hart geloven, dat Hem God uit de doden opgewekt heeft, zo zult gij zalig worden, ‘ Romeinen 10:9.

Laat derhalve de rede zwijgen, ja laat de wet zich onderwerpen aan Dien, die haar gemaakt heeft, laat ze voldoening voor hare eisen zoeken, waar God die heeft gesteld, laat ze de gerechtigheid aannemen, die God heeft aangenomen, al is deze niet de gerechtigheid der wet, maar die des geloofs in Jezus Christus.

God heeft Hem onze Gerechtigheid gemaakt, Hij heeft Hem zonde voor ons gemaakt, Hij heeft Hem voor ons een vloek gemaakt, Hij heeft hem ons ten zegen gesteld, mij dunkt, dit woord: ‘God heeft het dus gemaakt, ‘ moest de ganse wereld doen verstommen.

Vierde toepassing.

Deze leer geeft voorts overvloedige beweegredenen voor de verzochten, om de aanvallen des duivels te weerstaan.

Wanneer de ziel den Heere Jezus begint te zoeken, dan vangt Satan aan, haar te kwellen en te verzoeken, gelijk de Kanaänieten de Gibeonieten deden, omdat dezen een verbond met Jozua gemaakt hadden, Jozua 10:1, 6.

Drie dingen kwellen gewoonlijk de ziel, die naar Jezus Christus begint uit te gaan:

1. De vreselijke beschuldigingen van Satan.
2. Lage en godslasterlijke gedachten.
3. Een geneigdheid onzer natuur, om ons door die beide te laten meeslepen.

Ten eerste. De vreselijke beschuldigingen van Satan doen het hart gedurig sidderen. Daarom worden zijne aanvallen vergeleken met het brullen des leeuws, want gelijk de leeuw door zijn gebrul zijne prooi van angst doet samenkrimpen, zo ook ontzet de duivel hen, die naar zijne woorden luisteren, 1 Petrus 5:8. Wanneer hij ons met zijne beschuldigingen tracht neer te werpen, dan doet hij gelijk Rabsake met de Joden: hij spreekt tot ons in onze eigene taal: hij noemt onze zonden zoals ons schuldig geweten ze zich bewust is, Hij doemt ons ten dode bij elke overtreding, die ons ontrust geweten niet kan loochenen.

Ten tweede. Bovendien verrijzen er thans in het hart zulke lage en zielverontreinigende gedachten, dat de arme zondaar tot het uiterste gebracht wordt, want het schijnt nu der ziel toe, als of alle banden des vlezes verscheurd en alle slagbomen der zonde weggenomen zijn, rondom zich zwarte duisternis, en de mens in enen duivel veranderd, en indien onwetendheid en ongeloof de bovenhand behouden, dan besluit de arme voortgedrevene ziel, dat zij verdoemd is, geschapen voor een eeuwige vergelding.

Ten derde. Dan bespeurt de zondaar in zich zelve ook een neiging, om aan elke verleiding gehoor te geven, een neiging, zeg ik, die hem voortdurend bijligt, Romeinen 7:21. Dit werpt alles neer. De wanhoop steekt hare klauwen naar hem uit, hij kan niet meer bidden, niet meer horen, niet meer over God nadenken, maar het is, alsof onophoudelijk vuur en rook uit zijn hart opstijgen. De zonde brengt thans overal verwarring, ja, hoe sterker de zondaar verlangt, in oprechtheid zijnen plicht te doen, des te verder vindt hij zich van het volbrengen verwijderd, want hoe meer de ziel onder deze aanvallen en ellende worstelt, des de krachtiger biedt Satan tegenstand, hij geeft telkens scherper vergif in, om die worsteling te overwinnen, want zolang de ziel nog worstelt, is des duivels kans nog onzeker. De vlieg in een spinnenweb is een beeld des zondaars in zulk enen toestand-de vlieg ziet zich gevangen in de draden, en thans vertoont zich de spin, indien de vlieg zich tracht los te rukken, dan komt de spin naderbij en zet een voet op haar slachtoffer, blijft de vlieg hare pogingen voortzetten, dan vat de spin ze met haar vergiftigen bek aan, hoe meer de vlieg worstelt, des te vaster omvat haar de spin. Wat moet de vlieg nu doen? Wel, zij wordt gedood, indien niet spoedig iemand haar verlost. Zodanig is de toestand der aangevochtene ziel, zij is gevangen in des duivels net, hare voeten en vleugelen zijn gebonden, nu vertoont zich Satan, tracht de ziel zich te bevrijden, zo vat Satan haar aan, gaat ze voort pogingen aan te wenden ter ontkoming, dan grijpt Satan haar aan met zijn godslasterlijken mond, vergiftiger dan een slangenmuil, hoe meer zij worstelt, des te vaster omklemt Satan haar, en zij moet ellendiglijk omkomen, tenzij de Heere Jezus haar uit dat vreselijke net verlost.

De aangevochtene ziel verstaat mijne woorden.

Voorts: hoewel de gevangen vlieg naar gene redding kan uitzien, de ontwaakte, verzochte zondaar wel. Wat moet hij derhalve doen? Hoe kan hij de hope des levens behouden? Blijkt hij in zijn hart, dan vindt hij godslastering, ziet hij op zijnen wandel, dan vindt hij slechts zonden, wil hij klagen, dan kan hij niet: ongeloof en hardheid des harten maken het hem onmogelijk. Zal hij dan in zijne twijfeling berusten? Ook dat niet. Zal hij op zijne werken vertrouwen? Neen.

Zal hij van Christus afzien, totdat zijn hart beter is geworden? Neen. Wat dan? Zie NU op den gekruisigden Christus, dan ontdekt gij, dat uwe zonden betaald, uwe ongerechtigheden verzoend zijn, dan aanschouwt gij den dood overwonnen, omdat uwe zonden door een Ander worden gedragen, en des duivels macht is daar gebroken. Dit gezicht neemt de kracht der verleiding weg, reinigt het hart, en het gemoed begint lust te vinden in al wat goed is.

En om u te bemoedigen, verzochte zondaar! dit heerlijke Evangelie aan te grijpen, hoor wat Jezus gelezen heeft bij de aanvaarding van Zijn ambt: 'De Geest des Heeren is op Mij, daarom heeft Hij Mij gezalft! Hij heeft Mij gezonden om den armen het Evangelie te verkondigen, om te genezen, die gebroken zijn van harte, om den gevangenen te prediken loslating, en den blinden het gezicht, om de verslagenen heen te zenden in vrijheid, om te prediken het aangename jaar des Heeren', Lukas 4:18,19.

Dat moet de aangevochtene ziel geloven, maar juist dat geloof valt haar zo zwaar, want Satan houdt haar zo lang mogelijk vast, zodat alleen een vast geloof hem kan doen vlieden. O, welk een inspanning kost zulk een strijd aan het begenadigde hart! Indien het geloof zwak is, dan kan het nauwelijks hoger dan 'de knieën' komen. Heere, help! Heere, verlos! en dan gaat het weer omlaag, totdat een hand uit den hemel den zinkenden zondaar aangrijpt, totdat Jezus Christus als de Gekruisigde Zich aan hem vertoont en herinnert, hoe Hij eens een vloek is geworden, want dan, en niet eer, wijkt de verzoeking, althans voor enen tijd. Nu kan de ziel weer om zich heen blikken, en dus tot zich zelf spreken: indien Christus mijne zonden en derzelve vloek heeft gedragen, dan zijn zij van mij afgenomen, en wijl het Gods heilplan was, mij op deze wijze van mijne zonden te bevrijden, wil ik Zijnen Naam loven, op Zijne goedertierenheid vertrouwen, en getroost op dood en hel staren. 'Uw hart zal de verschrikking overdenken, en uwe ogen zullen een ver gelegen land zien', Jesaja 33:16-18.

Vijfde toepassing.

Deze leer maakt Christus dierbaar voor de gelovigen: 'U dan, die gelooft, is Hij dierbaar', 1 Petrus 2:7.

Deze waarheid zou breedvoerig kunnen besproken, en in duizend, alle gewichtige onderdelen kunnen gesplitst worden:

1. Bij de overdenking van hetgeen de zonde is.
2. Bij de overdenking van wat de hel is.
3. Bij de overpeinzing van Gods toorn.
4. Bij het nadenken over de eeuwigheid.
5. Als wij bedenken, wat het verlies ener ziel betekent.
6. Wat het is, God te verliezen.
7. Wat het verlies des hemels wil zeggen.
8. En wat het is, voor eeuwig met de duivelen en verdoemde zielen in de vreselijkste duisternis te verkeren. Ten slotte bedenkende, dat wij van al deze ellende door den Heere Jezus verlost worden.

Voorts wordt Christus mij dierbaar, wanneer ik overdenk:

1. Hoe Hij mij verlost heeft, namelijk met Zijn leven, met Zijn bloed, het kostte Hem tranen, zuchten, doodstrijd, verlaten te zijn van God, om die verlossing te volbrengen, droeg Hij Zijns Vaders toorn, Zijns Vaders vloek, en stierf duizend doden tegelijk.
2. Hij deed zulks, toen ik Zijn vijand was, zonder dat ik naar die verlossing verlangde, zonder dat ik er van wist, geheel buiten mijn medeweten.
3. Hij deed het vrijwillig, van ganser harte, ja, Hij verlangde voor mij te sterven, de hemel kon Hem niet houden, zover dreef Zijne liefde Hem om mij te verlossen, en Hij volbracht het buiten de poorten van Jeruzalem. Grote Jezus! dierbare Jezus! liefdevolle Jezus! Jonathans vriendschap stal Davids hart, en maakte hem voor altijd dierbaar in zijne ogen. 'Ik ben benauwd om uwentwil, mijn broeder Jonathan!' roept David uit, na de noodlottige nederlaag op het gebergte Gilboa, 'gij waart mij zeer liefelijk, uwe liefde was mij wonderlijker dan liefde der vrouwen', 2 Samuel 1:26. En wat had Jonathan dan gedaan? Hij had David beschermd tegen Sauls toorn. Hoeveel dierbaarder moet Hij mij dan zijn, die mij van dood en hel heeft verlost! die mij van Gods toorn bevrijdt! 'De liefde van Christus dringt ons.' Niets werkt zo krachtig op eens Christensgeest als: 'Gij zijt geslacht en hebt ons Gode gekocht met Uw bloed.' Dit doet de hemelen van gejuich en vreugdekreten weergalmen. Let op deze woorden: 'Gij zijt geslacht, en hebt ons Gode gekocht met Uw bloed, uit alle geslacht, en taal, en volk, en natie, en Gij hebt ons onzen God gemaakt tot koningen en priesters, en wij zullen als koningen heersen op de aarde.' En wat volgt nu? 'En ik zag, en ik hoorde een stem veler engelen rondom den troon, en de dieren, en de ouderlingen, en hun getal was tienduizend maal tienduizenden, en duizend maal duizenden, zeggende met een grote stem: Het Lam, dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht, en rijkdom, en wijsheid, en sterkte, en eer, en heerlijkheid en dankzegging. En alle schepsel, dat inden hemel is, en op de aarde, en onder de aarde, en die in de zee zijn, en alles wat in dezelve is, hoorde ik zeggen: Hem, die op den troon zit, en het Lam, zij de dankzegging, en de eer, en de heerlijkheid, en de kracht in alle eeuwigheid, Openbaring 5:9-13.

Dit is alzo het lied, het nieuwe lied, dat de honderd vier en veertig duizend verlost zingen, welke met het Lam op den berg Zion staan, met Zijns Vaders Naam geschreven op hun voorhoofden. Ook heten zij citerspelers, spelende op hun citers: 'En zij zongen als een nieuw gezang voor den troon, en voor de vier dieren, en de ouderlingen: en niemand kon dat gezang leren, dan de honderd vier en veertig duizend, die van de aarde gekocht waren', Openbaring 14:1-3.

En waarom kon niemand dat lied leren? Omdat de anderen gene verlost waren, niemand kan dat lied zingen, tenzij hij vrijgekocht is, de gezaligden alleen geven het Lam de ere, die Hem toekomt, omdat dat Lam geslacht is, en hen Gode gekocht heeft met Zijn bloed. Het is het geloof in Zijn bloed op aarde, dat ons in den hemel dat gezang leert zingen. Dat gejuich en die hemelse muziek zijn de uiting der liefde, die door den zoendood des Heeren is gewekt.

Laatste toepassing.

Indien alle deze dingen waarheid zijn, wat volgt hieruit dan een bewijs, dat diegenen nog onder den vloek liggen, wier gedachten verre van Jezus afgevoerd worden, en die hun ziel op Zijn bloedig offer niet willen wagen? Ik heb zulk enen geest in de wereld opgemerkt, die zich niet bekommert, of hij Jezus kent, wie door dezen geest beheerst worden menen, dat het niet noodzakelijk is, zich op enen gekruisigden Christus te verlaten, om zalig te worden, ook is het hun onverschillig, of Jezus Christus opgestaan en ten hemel gevaren is, en of zij Hem eens zullen wederzien, indien ze al geloven, dat zo iets geschieden zal. Dezulken spreken niet door den Heiligen Geest, want zij noemen Jezus eigenlijk een vervloeking, maar ik twijfel niet, of zij zijn van God vervloekt en zullen vervloekt worden in den dag van de toekomst onzes Heeren Jezus, Wien zij de heerlijkheid van eeuwigheid tot in eeuwigheid. Amen!